

AM NHO MỚI CÓ SỨC ĐƯƠNG YÊU

I love you, but I'm hungry

THAI YẾU YẾU BẤT CẬT DƯỢC

THÔNG TIN EBOOK

**Tải Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như
Epub-Azw3-Mobi, các phần khác**

**và Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyển sách và
truyện update mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.1

**PHẦN 1: TA ĐẾN TỪ NÚI SÔNG
BIỂN HỒ, NHƯNG LÀM BẠN
VỚI NGÀY ĐÊM,**

YÊU NHÀ BẾP

**Triệu tiểu thư có một người
bạn trai, cách cô 2135 km. Cô ở
thành phố A, mà bạn trai lại
thành phố B xa xôi ngàn dặm.**

Mỗi ngày khi Triệu tiểu thư tỉnh giấc, lúc còn buồn ngủ sẽ vươn tay lấy điện thoại di động dưới gối đầu, nhắn cho bạn trai một tin nhắn ngắn, nói một câu buổi sáng tốt lành. Lúc giữa trưa, lại hỏi một câu anh ăn cơm chưa? Cơm chiều cũng thế. Trước khi đi Triệu tiểu thư cũng nhất định phải nói một câu chúc ngủ ngon với bạn trai.

Cô không cảm thấy đó là vấn đề, Triệu tiểu thư nghĩ, khoảng

cách xa không có vấn đề gì, cô yêu anh, anh cũng yêu cô.

Trong lúc bạn trai vô tình nói một câu, đôi khi đi làm sẽ không kịp ăn cơm. Lòng Triệu tiểu thư nóng như lửa đốt, vội vàng lên mạng tìm kiếm công thức làm bánh bích quy, ngồi một tiếng xe buýt đi Mạch Đức Long mua nguyên liệu và khuôn đúc về, nướng một mẻ bánh bích quy to, cho vào từng hộp đựng thức ăn nhỏ nhỏ gửi đến cho bạn trai ở phương xa.

**Triệu tiểu thư nghĩ, không có
chất bảo quản, yên tâm ăn.**

**Có hôm bạn trai nói anh chỉ
có thể ở nhà ăn mì tôm. Triệu
tiểu thư ‘ngựa đi chẳng nghỉ
chân’ đi chợ, mua về một đồng
đồ ăn. Bảy phần thịt bò ba phần
thịt heo, đều dùng sừng dao
cẩn thận băm thành thịt băm,
thêm tiêu, rượu lâu năm, nước
tương, ướp một buổi sáng, vo
tròn thành từng viên nhỏ, bên
ngoài phủ thêm hỗn hợp trứng
gà và bột mì, lại bỏ vào chảo**

dầu chiên thành thịt viên ngoài
giòn trong mềm. Triệu tiểu thư
cầm túi thức ăn đã được rút
chân không, lại ‘ngựa đi chẳng
nghỉ chân’ vội vàng gửi cho
bạn trai. Gửi những thứ đó đi,
dường như Triệu tiểu thư cũng
thấy an tâm hơn, cô hy vọng,
tuy bạn trai ở rất xa, nhưng
cũng có thể cảm nhận được cô
yêu anh đến cỡ nào.

Nhưng dần dần, điện thoại
của bạn trai cũng bắt đầu ít đi,
ba tin nhắn gửi đi chỉ có một tin

trả lời. Trong lòng Triệu tiểu thư bắt đầu lo lắng, nhưng cô có thể làm gì đây, anh ở xa 2135 km, cô không nhìn thấy anh, không chạm vào anh được, thậm chí ngay cả tối nay anh ăn gì, cô cũng không biết.

Cuối cùng có một ngày, bạn trai nhắn tin đến, chỉ ngắn gọn vài chữ: Chúng ta chia tay đi.

Triệu tiểu thư khóc suốt ba ngày, cô không cam tâm cứ chia tay như vậy. Cô thu dọn hành lý đơn giản, đi xe lửa đến

thành phố B. Trong lúc tàuchạy không ngừng, Triệu tiểu thư nhớ lại quãng thời gian bọn họ yêu nhau, cô hy vọng, bạn trai cũng nhớ rõ những hồi ức này.

Sau hơn hai mươi mấy tiếng xóc nảy, Triệu tiểu thư gõ cửa phòng bạn trai. Nhưng trong phòng không chỉ có một mình anh ta, mà còn có một cô gái tóc dài, bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm. Trên bàn bày đồ ăn vừa nấu xong, một chén canh tảo tía trứng hoa còn đang bốc

khói nghi ngút. Nước mắt Triệu
tiểu thư đột nhiên rơi xuống, cô
nhanh chóng lau khô nước
mắt, xoay người sang chỗ
khác, nhẹ nhàng nói, đúng vậy,
xa như thế, bất kể cô làm thế
nào cũng không thể nấu cho
anh một bữa cơm canh nóng
hồi còn bốc khói nghi ngút.

— Cũng có thể do tôi đói bụng

—

Tiểu thư A cao 1m67, nặng
60kg, vĩnh viễn mặc không mặc
váy liền hiệu S. Cô làm việc

trong một công ty nước ngoài,
eo nữ đồng nghiệp xung quanh
đều uyển chuyển nhỏ nhắn,
cơm trưa là một trái táo, thêm
một ly cà phê đen. Mà cơm trưa
của tiểu thư A là đồ ăn cô tự
làm mỗi ngày, cà ri thịt bò,
teriyaki gà, thịt sườn kho đông,
trứng sốt cà chua, đậu hũ sốt
cay, khoai tây men giấm, tôm
nấu bí đao, khi tâm trạng tốt, cô
còn có thể làm một cái poached
egg đẹp đẽ, đặt ở tầng trên
cùng của cà men.

Tiểu thư A cũng rất căm ghét vòng eo đầy mỡ thừa và bắp đùi thô kệch của mình, nhưng cô không có cách nào bỏ được hộp cơm trưa phong phú mà đẹp mắt kia được.

Có lần tiểu thư A cũng định ăn bữa trưa đơn giản, cô chỉ ăn một quả táo. Nhưng mới đến buổi chiều, dạ dày của cô đã bắt đầu phát ra những tiếng kêu to thảm thiết, giống như đang bị một con thú nhỏ cắn

**xé, ruột gan còn cào, đau đến
không muốn sống.**

**Trong lúc họp, Tổng giám đốc
nói gì, một câu cô cũng không
nghe lọt. Cô chỉ muốn nhanh
nhanh tan làm về nhà, mua một
miếng thịt ba chỉ thượng hạng
ở dưới lầu, về nhà nấu nước
luộc qua, lại cắt thành từng lát
mỏng, dùng dầu sôi phi thơm
tỏi, thêm tiêu, một ít tương ớt
và đường phèn, sau đó đổ thịt
đã thái vào, vui sướng nghe**

“xèo” một tiếng, đây chính là âm thanh êm tai nhất.

Trong tủ lạnh vẫn còn một quả cà tím, luộc lên, xắt sợi, rưới tương mè và tương ớt lên, cho thêm chút dấm, rắc thêm một nhúm hành lá thái nhỏ nữa, món này là mẹ cô đã dạy cho cô, ngon vô cùng.

Mũi tiểu thư A cay, suýt nữa thì bật khóc. Cô đột nhiên đứng dậy, ấp úng nói: “Tổng giám đốc, em hơi khó chịu, xin phép về trước ạ.” Nói xong, cô liền

bước nhanh ra ngoài, xách túi lên rồi rời khỏi văn phòng.

Buổi tối, tiểu thư A sẽ nằm trên ghế sa lông, trong giỏ trái cây trên bàn trà luôn để đầy chuối tiêu, xoài, nhãn và nho. Cô có thể vắt chân lên cao, đọc một quyển tạp chí, hoặc xem một cuộc thi tài năng nào đó, sau đó chỉ cần duỗi tay là có thể lấy được trái cây để ăn, ngoài ra, trong tủ lạnh còn có sữa chua và bánh. Tiểu thư A cảm thấy rất hài lòng, cô không

cần lo sẽ bị đói bụng, luôn có đầy đủ đồ ăn, chúng luôn ở đó chờ cô đến ăn bất cứ lúc nào.

Có điều tiểu thư A cũng cảm thấy hơi tiếc, nếu như có thể vừa ăn no, vừa mặc vừa váy cỡ nhỏ, cuộc sống không phải càng hoàn hảo hơn sao? Trong lúc tiểu thư A vẫn ngày ngày thỏa mãn với đồ ăn của mình thì cô quen tiên sinh B.

Tiên sinh B cao 1m82, dáng người cao ráo cân đối, bờ vai rộng, cách một lớp áo sơ mi

**của anh, vẫn thấp thoáng nhìn
thấy cơ bụng.**

**Tiểu thư A thích tiên sinh B,
không chỉ vì tiên sinh B đẹp
traí, mà còn vì tiên sinh B sẽ
cười rất vui vẻ khi nghe những
câu chuyện cười của cô. Lòng
tiểu thư A như có chú nai con
chạy loạn, chỉ cần tiên sinh B ở
chỗ nào, cô đều sẽ giả vờ như
không quan tâm mà nhìn sang
chỗ khác, nhưng đôi tai lại
chăm chú lắng nghe từng câu
anh nói.**

Hôm đó, mọi người cùng ra ngoài ăn teppanyaki [một món ăn của người Nhật], vì tiểu thư A vô cùng thích món lườn bò, nên ăn đến nỗi gần như nuốt cả đầu lườn của mình.

Tiên sinh B ngồi cạnh cô, nhàn nhã uống rượu sake [một loại rượu nhẹ truyền thống của Nhật Bản được nấu từ gạo qua nhiều công đoạn lên men mà người Nhật thường gọi là Nihonshu], nhả ra một câu: “Ăn nhiều như vậy, cần

**thận lại mặt quá không ai thêm
lấy.”**

**Có thể người nói vô tình,
nhưng người nghe lại dễ tâm.
Tiểu thư A nghe xong, không
động đũa nữa. Cô hồn bay
phách lạc về nhà, đứng trước
gương lớn trong phòng tắm,
nhìn bụng phì, mông xệ, bắp
đùi rõ ràng quá thô, còn có cả
cằm dưới, chỉ cần vừa cúi đầu
xuống, là sẽ nhìn thấy một lớp
thịt. Tiểu thư A nhìn chính mình
trong gương, tự lấy làm xấu hổ.**

**Cô biết, nếu cô không dừng
ăn thịt bò cà ri, chân gà teriyaki
[một phương pháp chế biến
được sử dụng trong ẩm thực
Nhật Bản, theo đó thức ăn
được hun hoặc nướng trong
khi được phết nước sốt với
thành phần chủ yếu là xì
dầu, mirin và đường], thịt kho
Đông Pha, trứng sốt cà chua,
đậu phụ sốt cay, khoai tây men
giấm [một món ăn của Pháp,
khoai tây được chiên với dầu
hương dương và dấm thơm],
tôm nấu bí đao, thì vóc đáng**

trong gương kia sẽ không thon gọn lại được. Còn nữa, tiên sinh B sẽ cười nhạo cô ăn nhiều, dáng người quá mập.

Tiểu thư A liền không mang cơm đi làm nữa, ngay cả táo cô cũng không ăn, chỉ uống một tách cà phê đen, hoặc là liều mạng uống nước lọc. Lúc họp, cô vẫn cảm thấy có con thú nhỏ cắn xé trong dạ dày mình, nhưng cô không còn đứng bật dậy, không còn xông về nhà

**nấu một bữa tiệc lớn để lấp đầy
cái bụng nữa.**

**Cô chịu đựng đói bụng, quyết
định quên hết đồ ăn, nói lời tạm
biệt với bọn chúng. Trước đây
cô yêu bọn chúng, nhưng bây
giờ, cô đã quyết định yêu một
người đàn ông. Để theo đuổi
được tiên sinh B, tiểu thư A
phải chia tay với tất cả những
“người tình”: thịt bò cà ri, chân
gà teriyaki, thịt Đông Pha, trứng
sốt cà chua, đậu phụ sốt cay,
khoai tây men giấm, tôm nấu bí**

đạo trước đã. Mỗi buổi tối, cô thực hiện động tác đứng lên ngồi xuống một trăm lần, tiểu thư A thật sự rất nhớ “những người tình” trước đây của mình, sau đó nuốt nước mắt vào trong, nặng nề ngủ thiếp đi.

Tiểu thư A gầy đi nhanh chóng, cằm nhọn, eo thon, cô đã có thể mặc váy bó eo và áo thắt đai rồi. Mọi người đều nói, cô đã trở nên thật xinh đẹp. Tiểu thư A nở nụ cười cay

**đăng, cô nói: “Ừ, có lẽ do thất
tình.”**

**Tối hôm đó, cô thấy tiên sinh
B, anh dẫn theo một cô gái nhỏ
nhấn xinh xắn. Cô gái kia khoác
lấy cánh tay anh, luôn cười yêu
kiều, bất kể tiên sinh B nói gì,
cô gái ấy cũng có thể cười phối
hợp với anh. Tiểu thư A bỗng
nhiên hoảng hốt, hình như cô
đã nhầm lẫn điều gì đó. Thì ra
điều tiên sinh B muốn, không
phải là một cô gái có thể khiến**

anh cười, mà là một cô gái có thể cười khi anh pha trò.

Tiểu thư A đột nhiên bật cười ha. Cô uống rất nhiều rượu, đến nỗi đứng không vững, nhưng cô vẫn cầm túi lên, liêu xiêu đi ra cửa. Cô muốn nhanh chóng về nhà.

Bạn tiểu thư A thấy vậy vội nói: “Sắc mặt cậu kém quá, sao thế?”

Tiểu thư A bình tĩnh trả lời: “Chắc do mình đói bụng, mình

phải về nhà ăn cơm đây.”

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.2

1.2

Anh yêu “Hồi Oa Nhục*”, nhưng lại bắt em làm thịt bò bít-tết

*Hồi Oa Nhục: “thịt 2 lần chín” có nguồn gốc từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Bảo Châu thích nấu cho Triều Vĩ một nồi “Hồi Oa Nhục”, một miếng thịt ba chỉ sáng lóng lánh, luộc cùng gừng và hành tây. Chờ thịt nguội, từ cắt thành từng miếng mỏng trong suốt. Món ăn đi kèm cũng cần được xem trọng, xuân dùng măng non, hạ dùng khoai tây, thu dùng đậu rang, đông dùng bắp cải ngọt Thiên Tân.

Lúc này, Bảo Châu đã bắc chảo dầu, đồ ớt đã được băm nhỏ và tiêu vào chảo, một hương thơm mê người từ dầu quỳện với nước ớt bay ra, Bảo Châu sẽ nhanh chóng bỏ một phần thịt đã cắt lát vào, thêm một thìa đường trắng mịn, lại thêm nửa thìa rượu gạo, lửa lớn dưới bếp nhanh chóng biến miếng thịt trở thành mỹ vị thơm ngon. Sau đó, đem phần thịt đã cắt thành miếng mỏng còn lại cho vào chảo, đợi đến lúc gần chín, lại thêm một nhánh tỏi đen, lúc này, tuy có chút tầm thường nhưng nhiều hơn cả là sự kiêu ngạo của thức ăn ngon. Bảo Châu thích làm món này nhất. Món ăn kèm hợp với Hồi Oa Nhục nhất chính là cơm tẻ. Bảo Châu sẽ hấp gạo trong nồi, để hơi nước bốc lên từng ít một, đến khi từng hạt cơm đều chín, ăn

chung với nước sốt của Hôi Oa Nhục là tuyệt nhất. Mỗi lần Bảo Châu nấu Hôi Oa Nhục, Triều Vĩ đều ăn ba bát cơm.

Lúc Bảo Châu quen Triều Vĩ, cô chỉ là một cô gái hoang dã. Lúc đó, cô mới từ siêu thị đi ra, không biết túi nilong bị thủng, khoai tây, củ cải, giấy vệ sinh rơi đầy đất. Triều Vĩ nhặt lên giúp cô, nhìn vẻ mặt không biết làm sao của Bảo Châu mà không nhịn cười được.

Sau đó Bảo Châu cứ thế ngây ngốc theo Triều Vĩ về nhà, nấu Hôi Oa Nhục cho anh, sau đó nhìn anh xắn tay áo sơ mi lên, ăn đến mức chóp mũi đỏ mồ hôi.

Bảo Châu vô cùng vui vẻ, thấy Triều Vĩ thích, cô liền không che giấu đặc ý mà cười to. Triều Vĩ nói, Bảo Châu à, em cái gì cũng tốt, nhưng lại rất giống Hôi Oa Nhục, mặc dù ăn rất ngon nhưng lại quá mức tầm thường.

Đúng vậy, Bảo Châu sẽ không mặc váy bó, sẽ không dương ngón tay như Lan Hoa Chỉ (ngón tay xếp thành hình hoa lan) khi uống cà phê, cũng sẽ không mím môi cười. Cô thích mặc quần jean rách gối bất chéo chân ở ven đường ăn cà rem, thích một hơi tu hết nửa lon Coca trong ngày hè nắng nóng, càng thích mở miệng cười to lộ ra một hàng răng trắng. Bảo Châu nghĩ, những chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu, cô là một đĩa Hôi Oa Nhục, chỉ cần Triều Vĩ thích ăn, cô sẽ nấu cho anh.

Lúc Triều Vĩ đưa Bảo Châu về nhà ra mắt cha mẹ, cô mặc quần rách đi giày bần. Triều Vĩ nhíu mày, trách cứ Bảo Châu khiến anh mất mặt.

Ăn cơm xong, khi Bảo Châu đang rửa bát trong nhà bếp, lại nghe mẹ Triều Vĩ nhỏ giọng nói ngoài phòng khách, cô gái này không có

chút đoan trang nào cả. Bảo Châu vừa rửa chén vừa khóc, vì cô thấy tủi thân, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao mình tủi thân.

Buổi tối lúc trở về, Triều Vĩ cau mày không nói lời nào, Bảo Châu giống như đã hạ quyết tâm, cô nói như thì thầm với bản thân: “Triều Vĩ, sau này em sẽ nấu thịt bò bít-tết cho anh.”

Bảo Châu bắt đầu thay đổi, cô mua váy bó, khi ngồi xuống giống như một thực nữ chân chính, cô cũng bắt đầu dương ngón tay kiêu Lan Hoa Chỉ khi uống cà phê. Bảo Châu cũng không còn cười to như trước nữa, cô chỉ nhẹ nhàng nâng khóe miệng, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, mỗi lúc thế này, đôi mắt đẹp của cô cũng không còn cong nữa.

Đương nhiên Triều Vĩ rất hài lòng, anh nghĩ Bảo Châu đã trở nên đoan trang đáng yêu, không còn là một cô gái hoang dã thô ráp nữa. Bảo Châu không còn làm Hồi Oa Nhục cho Triều Vĩ, cô chỉ lấy một miếng thịt bò bít tết đã được ướp sẵn mua ở siêu thị trong tủ lạnh ra, dùng một cái nồi đáy bằng đẹp mắt, chiên vừa chín tới, sau đó bung cho Triều Vĩ.

Có một hôm đang ăn cơm tối, Triều Vĩ bỗng nhiên nói, Bảo Châu, lâu rồi em chưa làm Hồi Oa Nhục cho anh ăn. Bảo Châu đang dùng dao nĩa từ cắt miếng thịt bò bít tết, cô mỉm cười ngẩng đầu lên, nhìn Triều Vĩ nói, em không làm Hồi Oa Nhục nữa chẳng phải vì anh không thích sao? Triều Vĩ không nói gì thêm, đối với anh mà nói, thịt bò hay Hồi Oa Nhục chẳng qua chỉ là cơm tối mà thôi. Nhưng anh lại không nhìn thấy, trong đôi mắt Bảo Châu, có một chút nước mắt lấp lánh.

Anh không biết, thứ Bảo Châu thật sự mất đi, là thứ gì.

— Anh có người kế tiếp, em không có —

Tiểu thư C nghĩ rằng, chỉ cần yêu một người là đủ rồi. Thời điểm cô gặp tiên sinh C, ánh mặt trời hôm đó có một hương vị tuyệt vời, giống như bánh mì mới ra lò của cửa hàng bánh mì sát vách, vị ngọt và mùi thơm béo ngậy không ngừng tràn vào mũi, nhẹ nhàng hòa tan trái tim vào vị bơ trong không khí. Ngay buổi chiều hôm đó, tiểu thư C quyết định yêu tiên sinh C.

Tiên sinh C luôn xuất hiện trong hẻm nhỏ vào buổi chiều, lúc bánh mì mới ra lò, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu be và một cái quần tây hơi nhăn. Tiểu thư C nở nụ cười, chăm chú nhìn anh, trong lòng có cảm giác giống như bánh sừng trâu, xốp giòn, cắn một miếng, sẽ chảy ra một lớp bơ ngọt ngào. Cô muốn, chính là anh, cô chỉ cần anh.

Tiểu thư C bắt đầu theo đuổi tiên sinh C, cô luôn nhớ mùi thơm chiều hôm đó của cửa hàng bánh mì, giống như ánh mặt trời màu vàng nhạt vào đầu mùa hè. Nụ cười trên khuôn mặt tiên sinh C khiến trái tim cô tràn ngập sự ngọt ngào. Tiểu thư C sẽ đến cửa hàng bánh mì để mua một phần bánh ngọt mới ra lò.

Có khi là bánh kẹp, có khi là bánh sô cô la (chocolat) nướng xốp, có khi lại là bánh đậu đỏ. Tiểu thư C sẽ mua hai phần, một phần cho chính mình, một phần cho tiên sinh C. Ngay khi tiên sinh C xuất hiện ở đầu hẻm nhỏ, tiểu thư C sẽ mỉm cười bước tới và đưa cho anh một phần bánh ngọt, dùng giọng nói ngọt ngào: “Cho anh này”.

Lúc đầu tiên sinh C rất kinh ngạc, nhưng lâu dần cũng trở thành thói quen. Vào mỗi buổi chiều, khi anh đi đến đầu hẻm, sẽ có một cô gái, cầm bánh ngọt còn nóng, đưa tới tận tay anh.

Tiểu thư C không tỏ tình, cô không muốn nóng vội, cô muốn một món bánh ngọt mang mùi vị của hạnh phúc, mùi vị hạnh phúc này, ít nhất có thể khiến lúc tiên sinh C ăn sẽ nhớ đến cô, sẽ cảm thấy trong miệng và dạ dày, tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Vào buổi tối, lúc cô nằm trong chăn, sẽ nhớ lại nét mặt của tiên sinh C khi anh nhận bánh ngọt từ tay cô, có lúc anh sẽ mỉm cười dịu dàng, giống như bánh mì nướng Hokkaido mềm mại nhất, có lúc anh sẽ lễ phép gật đầu, giống như một miếng bánh vòng dễ thương.

Tiểu thư C tặng bánh ngọt cho tiên sinh C cả một mùa hè, khi cây ngô đồng ở đầu hẻm bắt đầu rụng lá, tiểu thư C quyết định tỏ tình với tiên sinh C.

Ngày hôm đó, cô mua một chiếc bánh mì bơ hạnh nhân nóng hổi mới ra lò cầm, giống như tiếng đập trái tim cô vậy. Nhưng tiểu thư C đợi thật lâu, đợi đến khi trời tối hẳn, bánh mì cũng đã mất đi độ nóng và xốp, tiên sinh C cũng không xuất hiện.

Tiểu thư C không muốn quay về, cô muốn đợi đến khi tiên sinh C xuất hiện, cho dù bánh mì đã nguội lạnh. Cuối cùng tiên sinh C cũng xuất hiện ở đầu hẻm, nhưng không phải một mình. Anh nắm tay một cô gái, trên mặt hai người tràn ngập nụ cười ngọt ngào như kẹo hoa hồng.

Tiên sinh C nhìn thấy tiểu thư C hồn bay phách lạc, anh bước tới, nói lời xin lỗi: “Thật xin lỗi, cảm ơn những chiếc bánh em đã tặng cho anh, nhưng anh không thể nhận nữa. Em sẽ tìm được một người đàn ông cũng thích ăn bánh ngọt giống như em”. Tiên sinh C dắt tay bạn gái mình đi xa.

Tiểu thư C nhắm mặt lại, nước mắt từ rơi xuống, trong lòng cô lặng lẽ nói, có lẽ anh có người kế tiếp nhưng em thì không, em chỉ muốn cùng anh chia sẻ phần bánh ngọt ấm áp kia.

— Thật ra, không phải không thể, mà là không muốn —

Mẽ Mẽ là bạn tốt của tôi, cô ấy thường xuyên qua đêm ở phòng một người đàn ông, luôn mang theo một cái bàn chải đánh răng nhỏ trong túi xách, còn có một cái chiếc quần lót ren. Sáng hôm sau, cô đánh răng xong, tự mình đón xe đi làm.

Mẽ Mẽ nói với tôi, người đó thật sự rất tốt với cô. Lúc cô ấy nói những lời này, ánh mắt phát sáng rực rỡ, như đã chắc chắn mọi việc.

Tôi nhìn cô ấy, trong lòng cũng vui theo cô, nhưng lại có chút lo lắng. Cho đến tận bây giờ, Mẽ Mẽ vẫn chưa giới thiệu người đàn ông đó cho tôi gặp mặt, nhưng mỗi lần gặp nhau, cô ấy đều nhắc đến người đó.

Mẽ Mẽ nói: “Anh ấy thành thật, không có tâm địa gian xảo, mặc dù hiếm khi lãng mạn, nhưng tớ biết anh ấy rất tốt với tớ.”

Mẽ Mẽ còn nói: “Cậu biết không, anh ấy còn nấu này nấu nọ cho tớ ăn nữa.”

Tôi bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Mẽ Mẽ có phần sốt ruột, giống như muốn chứng minh những điều đó, vội vàng nói: “Tối hôm đó, sau khi tan ca tớ đi tìm anh ấy, bụng rất đói, dọc đường lại không có chỗ nào bán đồ ăn, tớ nói tớ đói bụng, anh ấy liền cười, rồi vào phòng bếp chiên cơm cho tớ ăn. Anh ấy làm rất thuần thục, vừa nhìn là biết anh ấy rất hay làm. Anh

ấy bằm nhỏ thịt, rồi cho vào chảo, lại thái đậu cô ve và cà chua thành hình hạt lựu cho vào, đập thêm một quả trứng gà, lại thêm ít tiêu, màu sắc đẹp mắt, hương vị cũng ngon. Cậu nói xem, chắc hẳn anh ấy rất quan tâm đến tớ, nếu không sẽ không cẩn thận chiên cơm cho tớ ăn.” Mễ Mễ nở nụ cười, lộ ra má lúm hạt gạo xinh đẹp nơi khóe miệng, đó là biểu hiện vui vẻ của cô ấy, tôi cũng không nói những điều không tốt nữa, chỉ có thể vui cùng cô ấy.

Có đôi khi Mễ Mễ sẽ oán giận vài câu, cô ấy không hiểu, nếu anh ấy đã đối xử tốt với cô ấy như vậy, tại sao lại không chịu nói một câu “Anh yêu em” hoặc “Muốn ở cùng em” với cô?

Mễ Mễ hẹn tôi đi uống rượu với cô ấy, nhìn cô ấy có phần cô đơn, ngồi dưới ánh đèn mờ ảo, hình như cô ấy uống hơi nhiều, ánh mắt phủ một tầng sương mù. Cô ấy nắm chặt tay tôi, khó hiểu hỏi: “Rất cuộc thì anh ấy không thích tớ, hay là anh ấy sẽ không nói? Hôm qua anh ấy gọi tớ qua ăn cơm, một bàn đồ ăn đều là những món tớ thích, cá bơn hấp, rắc từng miếng giăm bông nhỏ lên, phía dưới còn lót thịt xông khói và dầu ô liu, trên cùng rưới một lớp dầu tỏi, thơm ngon vô cùng, anh ấy chăm chú nhìn tớ ăn, cậu nói xem, thích một người có phải chính là như vậy không?” Tôi không biết phải nói gì, đành phải gật đầu.

Mễ Mễ thở dài một hơi, “Cơm nước xong, tớ hỏi anh ấy có yêu tớ không, vậy mà anh ấy lại không nói gì”.

Đêm đó Mễ Mễ uống rất nhiều rượu, tất nhiên là say, trên đường đưa cô ấy về nhà, cô ấy luôn lằm bằm, quả quyết, có lẽ do anh ấy không biết phải bày tỏ như thế nào. Tôi lặng lẽ nhìn Mễ Mễ, có một nỗi lo lắng đang từ từ lớn dần lên.

Mề Mề vẫn tiếp tục gặp gỡ người đàn ông đó, cô ấy vẫn mang theo một cái bàn chải đánh răng cùng một chiếc quần lót đi qua đêm, cho dù không nghe được câu “Anh yêu em” thì Mề Mề cũng không tiếp tục hỏi nữa. Cô ấy đoán, chắc là có yêu, chỉ là không nói, vậy không nói thì không nói. Càng ngày cô ấy càng không dám hỏi, chỉ thường hay tâm sự với tôi rằng, anh ấy hay làm những thứ cô ấy thích ăn, hoặc là mua cho cô ấy cái gối đầu mới, giúp lúc cô ngủ ở phòng anh được thoải mái hơn.

Có một buổi tối, tôi đang ở nhà xem một bộ phim truyền hình nhàm chán, nữ chính có vết sẹo màu hồng đỏ mặt, ánh mắt trong veo hỏi nam chính: “Rất cuộc anh có yêu em không?”. Lúc xem tới đoạn cao trào, chuông cửa bất ngờ vang lên, là Mề Mề. Cô ấy hồn bay phách lạc, đi đứng lảo đảo. Cô ngồi trên ghế sa lon của tôi run nhè nhẹ, giống như vừa rơi vào một hầm băng lạnh. Hồi lâu sau, Mề Mề mới nói: “Anh ấy muốn chia tay tớ”. Nước mắt Mề Mề chảy xuống ào ào, tôi biết, ngay lúc này Mề Mề đã đánh mất anh ta.

Sau đó, người đàn ông của Mề Mề kết hôn, nghe nói, ở hôn lễ anh ta nhìn cô dâu thâm tình nói “Anh yêu em”. Sau khi Mề Mề biết, chỉ nhẹ nhàng nói với tôi: “Có lẽ tớ đã sai rồi, tớ cho rằng anh ấy không thể nói, nhưng không biết rằng là do anh ấy không muốn nói.”

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.3

1.3

— Sườn xào chua ngọt —

Gia Linh thích nhất là ăn sườn xào chua ngọt do Triều Vĩ làm, cứ vài ngày cô lại năn nỉ anh làm cho cô ăn, anh làm rất ngon, mỗi lần đều chọn miếng sườn ngon nhất, xẻ làm 2, lại chặt thành những miếng lớn nhỏ đều nhau, chần qua nước đun sôi cho sạch máu, sau lại dùng rượu Thiệu Hưng, nước tương, gừng băm nhỏ để ướp trong chốc lát.

Triều Vĩ nghiêm túc làm tất cả, ánh mắt chuyên chú, tay chân nhẹ nhàng, giống như đối đãi với người con gái mình yêu. Đợi sườn thấm gia vị, Triều Vĩ sẽ bắc chảo dầu, cho đường phèn đã nghiền nát vào, nước đường loãng trong chảo phát ra từng tràng âm thanh ùng ục hấp dẫn lại vui tai. Sườn được cho vào chảo, một tia váng dầu “phấn kích” văng ra ngoài, Triều Vĩ sẽ mỉm cười rạng rỡ nói với Gia Linh: “Em xem, màu sắc thật hấp dẫn”.

Đúng vậy, nước sườn vàng óng, sáng bóng, lại để lửa nhỏ một lúc cho sườn giòn hơn. Sau khi sườn giòn rồi, Triều Vĩ sẽ lấy một chai rượu Hoa Điêu, lưu loát đổ vào chảo, hương rượu tỏa ra khắp nơi, khiến sườn trở nên mềm hơn. Chờ rượu thấm, Triều Vĩ đã làm xong nước chấm chua ngọt, tất cả cứ thế mà làm.

Cuối cùng để đẹp mắt, Triều Vĩ còn không quên rắc lên một chút mè, anh bung đến trước mặt Gia Linh, giả vờ không kiên nhẫn: “Còn không mau ăn.” Nét mặt của anh lúc đó vừa đắc ý lại vừa trông mong.

Thật ra, mỗi lần Triều Vĩ làm sườn xào chua ngọt, Gia Linh đều đứng một bên nhìn anh làm, có đôi khi Triều Vĩ sẽ nói: “Rất cuộc em có học được không, không thể lúc nào cũng là anh nấu cho em, nếu anh không ở đây, ai nấu cho em ăn.”

Gia Linh tỏ vẻ thờ ơ, trong lòng nghĩ, chỉ cần anh làm là tốt rồi, không phải em có anh sao. Nhưng cô chưa bao giờ nói ra, chỉ tập trung ăn sườn, ngây ngô cười hì hì với anh.

Khi Triều Vĩ quen Gia Linh, anh dẫn cô về nhà, bọn họ xem phim, sau đó lại trò chuyện một lúc lâu, Triều Vĩ đột nhiên hỏi cô có muốn ăn sườn xào chua ngọt không, đúng lúc Gia Linh đói bụng, cô liền gật đầu không ngừng, vì thế anh liền đi làm. Nhìn anh bận rộn, cô nhin không được nghĩ, về sau, có thể ăn sườn do anh làm, chính là một loại hạnh phúc. Sau đó bọn họ yêu nhau, mỗi lần Triều Vĩ đối tốt với Gia Linh, cô đều cười với anh.

Về sau thì sao, à, sau đó, Triều Vĩ liền bắt đầu bận rộn, anh không thích về nhà, đương nhiên cũng không làm sườn xào chua ngọt cho Gia Linh. Cô thấy anh lên ra ban công gọi điện thoại, thỉnh thoảng nhận được tin nhắn sẽ cười ngây ngô. Còn có một lần, Gia Linh đến công ty Triều Vĩ, cô đứng dưới lầu chờ anh tan tầm, lại thấy anh nắm tay một nữ sinh khác. Gia Linh không nói câu nào, lúc Triều Vĩ về nhà vẫn cười với anh, cô nghĩ, chờ anh nói cho cô biết, hoặc anh lại một lần nữa làm sườn xào chua ngọt.

Gia Linh đoán có lẽ Triều Vĩ sẽ chia tay cô. Cô đứng trong bếp, nghĩ đến Triều Vĩ mà ngây ngẩn thật lâu. Cô nghĩ, sau này mình cũng phải làm sườn xào chua ngọt thật ngon, nhìn nhiều lần như vậy, cũng nên học được rồi. Lúc này Triều Vĩ còn chưa về nhà, Gia Linh liền tự làm cho mình ăn. Cũng không phải do quá buồn, mà do quá chua, ăn đến nước mắt không tìm được rơi xuống.

Đêm hôm đó, mưa rất lớn, Gia Linh đợi rất lâu cũng không đợi được Triều Vĩ về, cô làm rất nhiều sườn, muốn chờ anh về cùng ăn chung, hâm đi hâm lại nhiều lần, đến mức thịt sườn đã khô lại, nước màu trở nên cháy đen, anh mới trở về.

Gia Linh xin lỗi nói: “Anh xem sườn đã không thể ăn, em làm cũng không được ngon như anh làm.”

Triều Vĩ thở dài một hơi, nói: “Em biết đúng không?”

Gia Linh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật đáng tiếc, sau này không thể ăn sườn xào chua ngọt anh làm nữa.”

Anh khàn giọng nói: “Mỗi ngày đều ăn sườn xào chua ngọt, dù cho thích cũng sẽ ngán.”

Triều Vĩ khóc, Gia Linh thì không. Cô nghĩ, đã ném qua món sườn ngon như vậy, còn có gì để khóc.

Nhưng mà, từ sau ngày đó, Gia Linh không bao giờ ăn sườn xào chua ngọt nữa. Thức ăn thích ăn là vì một người, không thích cũng vì một người.

— Em yêu anh, nhưng em càng yêu thật hơn —

Mẽ Mẽ nửa đời ăn thịt, nhưng đáng tiếc, cô lại yêu một người đàn ông thích ăn chay. Sau khi anh ta trở thành bạn trai của mình, Mẽ Mẽ đã kí một cam kết vô cùng đau khổ – ăn chay cùng anh ta.

Mẽ Mẽ nghĩ, mặc dù thịt kho rất ngon, nhưng không thể nói lời ngon tiếng ngọt cho cô nghe; dù cua rất tươi, nhưng không thể so sánh với tư vị của một nụ hôn nóng bỏng kéo dài; thậm chí là món thịt dê xỏ râu cô thích ăn nhất, cũng không thể bằng vòng tay ấm áp của anh. Mẽ Mẽ đấu tranh tư tưởng, tất cả đều thua tình yêu, cô dứt khoát nói không với sự cám dỗ từ thịt, chuyển sang ăn cải xanh, cà tím, cà chua.

Người đàn ông ăn chay thường xuyên đưa Mẽ Mẽ đến rất nhiều nhà hàng chay, ngoài mặt Mẽ Mẽ nở nụ cười ngọt ngào, nhưng trong lòng lại âm thầm nghiến răng, hận không thể cắn nát những thứ giả tạo kia như khoai môn giả thịt, đậu hũ, bột mì, trong lòng cô bắt đầu nhớ thịt lợn, thịt bò, thịt dê sâu sắc.

Mẽ Mẽ muốn cả cá và tay gấu*, cô thử hỏi anh: “Lâu lâu ăn một bữa thịt cũng không được sao?”. Câu trả lời đương nhiên là không.

* Cá và tay gấu: lấy ý từ câu “Ngư, ngã sở dục dã, hùng chường diệc ngã sở dục dã; nhị giả bất khả đắc kiêm, xả ngư nhi thủ hùng chường giả dã”. (Cá là món ta thích, tay gấu cũng là món ta thích; nếu không có được cả hai thì bỏ món cá giữ lại món tay gấu) của Mạnh Tử trong “Cáo Tử thượng”; muốn biết chi tiết hơn nữa vui lòng xem “Tứ thư bình giải” của Nhà sách Quang Bình, trang 884-885.

Mẽ Mẽ chán nản tự an ủi bản thân, dùng thịt kho đổi lấy bạn trai là chuyện rất tốt. Cô buồn bã nhìn bạn trai ăn chay gấp cho mình một phần rau cải xanh biếc, trong lòng lại lén lút nhớ đến những miếng thịt bóng ngậy cô từng ăn.

Trong giấc mơ, Mễ Mễ mơ thấy mình đang đứng trong một phòng bếp tuyệt đẹp, lấy mấy cái cánh gà đã được ướp rượu Thiệu Hưng lâu năm ra, xay một ít tiêu đen, thêm một ít tỏi. Sau đó, lại dùng chảo đáy bằng chiên từng cái cánh gà một, đến khi cả hai mặt đều vàng óng, đổ thêm nửa lon bia, nước trái cây, cuối cùng rắc một ít muối hạt. Mễ Mễ bất chấp hình tượng, dùng ngón trỏ gấp rồi gặm tất cả cánh gà. Khi tỉnh giấc mơ, bạn trai đã cười tủm tỉm bưng cho cô một đĩa súp lơ [bông cải xanh] luộc làm điểm tâm, Mễ Mễ nuốt nước bọt còn sót lại trong mơ, nhìn người đàn ông trước mặt, không biết nên khóc hay nên cười.

Bạn trai của Mễ Mễ sẽ nói với cô, ăn chay tốt cho sức khỏe thể nào. Lần đầu tiên Mễ Mễ phát hiện ra bản thân lại giả tạo như vậy, giả bộ nhai xà lách không có mùi vị, nhưng lại liếc trộm cá hồi nướng ở bàn kế bên. Cô đau khổ nghĩ, mình bây giờ thật là ngũ hành thiếu thịt*, cho dù trước kia cô rất ghét ăn chân giò hun khói, nhưng bây giờ chỉ cần một miếng thôi cũng quá đủ rồi, đáng tiếc bạn trai ăn chay của cô vẫn nhẹ nhàng gấp cho cô một miếng cà rốt, cô chỉ có thể nhai xà lách và nuốt nước mắt vào trong.

*Ngũ hành thiếu thịt: trong ẩm thực phương Đông, người ta rất coi trọng sự hài hòa của các yếu tố ngũ hành, có 5 vị: chua, đắng, ngọt, cay, mặn; 5 chất: bột, nước, khoáng, đạm, béo và 5 màu: trắng, xanh, vàng, đỏ, đen. Trong đó: Kim – cay và trắng, Mộc – chua và xanh, Thủy – mặn và đen, Hỏa – đắng và đỏ, Thổ: ngọt và vàng. Mễ Mễ nói ngũ hành thiếu thịt, nghĩa là thịt đại diện cho đạm trong ngũ chất, nếu ăn chay thì sẽ thiếu đi 1 chất, sẽ không đảm bảo sự đầy đủ của ngũ hành, ý nói cô đang rất thiếu thốn, không đầy đủ.

Mễ Mễ vẫn thường phá giới, sau khi hoàn thành một dự án lớn, khách hàng đãi tiệc buổi tối, một bàn lớn đầy hải sản tươi sống phát

ra ánh sáng mê người, đâm vào mắt khiến Mễ Mễ không mở mắt nổi. Khi khách hàng nhiệt tình bỏ một con tôm nướng kẹp vào khay của Mễ Mễ lần thứ ba, cô đã giần giữa nước miếng, cắn một cái trút hết sự căm giận. Ngay lúc chạm vào con tôm, Mễ Mễ cảm thấy trong đầu nổ tung như pháo hoa đầy trời, dạ dày trống rỗng mấy tháng phát ra một âm thanh thỏa mãn, cô nhắm mắt lại, suýt nữa rơi nước mắt.

Mang cảm giác áy náy trong lòng, Mễ Mễ suốt đêm không thể nào chìm vào giấc ngủ, cô lăn qua lộn lại suy nghĩ, suy cho cùng thì cô yêu anh, hay là cô thích ăn thịt.

Sáng sớm hôm sau, lúc mặt trời vừa lên, cuối cùng Mễ Mễ cũng có câu trả lời. Cô mang theo vàng mắt thâm của một đêm không ngủ đến gõ cửa nhà bạn trai, cô như trút được gánh nặng nói: “Thật xin lỗi, em vẫn thích ăn thịt hơn!”.

Lúc Mễ Mễ rời khỏi đó, cô nhẹ nhàng nghĩ rằng, dù cô yêu anh, nhưng cô vẫn yêu bản thân mình nhiều hơn, bất luận thế nào, đã leo lên đỉnh của chuỗi thức ăn, cô không thể ăn chay cả đời! Mễ Mễ mỉm cười, quyết định phải đi ăn một tô mì thịt bò lót bụng, và cũng tìm một người bạn trai thích ăn thịt, đây mới là một chuyện tình hoàn mỹ.

Trong tình yêu, quả nhiên không có chuyện nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.4

1.4.

Em nhớ, còn anh thì không

Anh ấy thích ăn mì phở, còn tôi lại thích ăn cơm. Nhưng điều này cũng không ngăn cản được việc chúng tôi trở thành người yêu của nhau.

Năm nay là năm thứ tư chúng tôi yêu nhau và cũng là năm thứ ba sống chung với nhau. Anh ấy đi làm về sẽ nhanh chóng thay giày da, sau khi đổi sang dép đi trong nhà thì điềm nhiên nằm trên sofa và bắt đầu xem ti vi, chờ tôi dọn cơm. Chúng tôi đã thuê một căn hộ, hai phòng và một thư phòng: một phòng ngủ, một phòng khách, còn có một thư phòng, nhưng rồi thư phòng cũng dần trở thành phòng giải trí của anh ấy. Sau khi anh ấy ăn cơm xong sẽ vào thư phòng chơi game hoặc xem phim. Chúng tôi không còn đi dạo, cũng không còn ngồi trên ban công và uống chút rượu nữa. Có rất nhiều lúc chúng tôi chìm trong yên lặng, mỗi người tự làm việc của riêng mình.

Mỗi ngày cùng lắm cuộc trò chuyện của chúng tôi hình như chính là khi tôi chuẩn bị vào bếp, anh ấy sẽ rời mắt khỏi màn hình ti vi rồi nói với tôi “Này, nấu một bát mì đi”, hoặc là “Làm một bát sủi cảo

đi” Có lúc anh ấy không nói, tôi cũng hấp thêm cho anh ấy mấy cái bánh bao nữa. Anh ấy không thích ăn cơm, thích ăn mì, tôi biết chứ.

Còn nhớ lúc chúng tôi mới sống chung với nhau, vừa đi làm về được một lát, anh ấy sẽ nhảy vào bếp ôm chặt lấy tôi từ phía sau và hôn cổ tôi. Thấy tôi đang nấu mì cho mình, anh ấy liền cười hì hì nói: “Với anh em là tốt nhất, em nấu mì còn ngon hơn cả mẹ anh nữa.”

Anh ấy không thích rau cải, tôi luôn lo rằng anh sẽ bị thiếu vitamin nên thường xay rau ra lấy nước rồi trộn với bột mì, khéo léo nhồi bột thành một tảng lớn rồi lại kéo thành những sợi mì nhỏ. Trước tiên xào mấy lát cà chua trong dầu nóng cho thơm, cho một nhúm tỏi giã nhỏ, mùi vị lập tức dậy lên mê người. Lúc này, nếu anh ấy ở phòng khách mà ngửi thấy thì sẽ lập tức kêu to: “Cưng à, thơm quá đi!” Tiếp đó đổ nước dùng vào, cho thêm dưa chuột thái miếng và mộc nhĩ, chờ một lúc cho nước sôi rồi thả mì sợi vào, sau đó cho thêm nửa túi thịt bò thái lát. Đợi mì chín thì đánh một quả trứng gà vào, rắc thêm chút hạt tiêu, một ít hành lá thái nhỏ, vui vẻ bưng bát mì nóng hổi, đầy màu sắc đến trước mặt anh. Anh sột soạt húp bát mì, tôi nở nụ cười hài lòng với anh. Tôi không thích ăn mì lắm, mỗi lần anh ăn mì, tôi lại nấu ít cơm hoặc cháo trứng muối.

Ban đầu anh cũng bảo rằng sợi tôi lại rắc rối, mệt nhọc thêm nên chiều theo tôi ăn cơm. Ăn được mấy ngày cuối cùng vẫn không quen nổi, dù sao được nhìn thấy anh ăn vui vẻ, tôi cũng thấy thỏa mãn rồi. Vậy là tôi lại làm riêng từng phần, lâu dần anh ấy cũng không nói gì nữa. Thỉnh thoảng tôi quên làm đồ ăn từ bột mì, anh lại còn than phiền một câu: “Sao hôm nay chỉ có cơm vậy?”

Có lần sáng sớm tôi đã ra ngoài mua một con gà mái béo mập, cho vào chiếc nồi đất hầm một ngày, đến lúc thịt như xương tan, từng mảng mỡ vàng nổi trên mặt nồi canh động lòng người. Tôi

chọn lấy bảy phần nạc, ba phần mỡ, băm thịt làm nhân bánh, trộn với nấm hương, nấm mỡ thái, sau đó gói sủi cảo. Tiếp đó dùng canh gà đã hầm kia và thịt chân giò hun khói thái mỏng, trứng luộc bóc vỏ cuộn lăn với mộc nhĩ, luộc bánh sủi cảo chín trong nước sôi, rắc thêm một chút cần tây thái nhỏ nữa.

Anh ấy tan làm về, tôi thần bí bưng ra cho anh, anh vô cùng ngạc nhiên. Anh ấy ăn hết sạch cả ba mươi chiếc bánh sủi cảo, canh cũng uống hết luôn. Ăn xong, anh ngồi co người trên sofa, quay đầu lại thì thầm nói với tôi: “Còn ăn như vậy nữa, nhất định bụng sẽ phình ra mất thôi.”

Anh để đầu tôi gối lên bụng mình, một mặt đưa tay lên vuốt mái tóc tôi, một mặt lại nhìn vào mắt tôi mà nói: “Em có nghe thấy không, dạ dày của anh đang nói yêu em đấy.”

Một hôm, tôi nấu cho anh một bát bánh canh bí đỏ, do bát canh quá nóng nên tôi không cẩn thận làm đổ canh vào tay. Ngay lập tức tay tôi bị phỏng rộp, đến tối, tôi đau đến nỗi đổ mồ hôi lạnh. Đến bệnh viện, giầy vò rất lâu, cuối cùng tay tôi bị quấn thành cái bánh chưng. Buổi tối không còn cách nào khác đành phải ăn đồ ăn ở ngoài, tôi xấu hổ nói: “Mấy ngày tới chắc phải phiền anh nấu cơm rồi, em e là chẳng còn cách nào khác đâu.”

Anh ấy hờ hững chơi game trên điện thoại, ừm một tiếng coi như đồng ý. Hôm ấy, chúng tôi đều không ăn hết đồ ăn trong hộp thức ăn nhanh, anh ấy bỏ lại ít mì xào gà, tôi bỏ dở ít cháo cá nấm hương. Lúc vứt phần đồ ăn thừa vào thùng rác, trong lòng tôi bỗng có cảm giác lạnh lẽo giống như chỗ đồ ăn thừa này vậy.

Ngày hôm sau, anh ấy mua mấy chiếc bánh bao, lại mua ít rau trộn dưới siêu thị ăn tạm một bữa, ăn xong lại đi vào thư phòng, chỉ

lát sau lại nghe thấy tiếng nhạc game vọng ra. Hai ngày sau anh ấy đều nấu mì, nấu một nồi đặc, tôi nhắc mấy câu bảo nhớ để nước xấp mặt mì, nếu không mì sẽ bị đặc mà nồi lại bị cháy nữa. Anh ấy nhìn tôi một chút rồi nói: “Anh cảm thấy ăn rất ngon.”

Tôi không nói gì nữa, dẫu sao thì mấy ngày nay tay tôi bất tiện, mọi việc đều phiền đến anh.

Buổi tối anh cạo lưng cho tôi, thuận tiện tôi nhắc lại lần nữa. Anh ném cái khăn mặt đi, bực tức nói: “Em nhìn em xem, đã không cẩn thận lại còn khiến mọi chuyện phiền phức hơn.”

Buổi tối, lúc anh ấy nằm chơi game, tôi ngồi yên lặng ở ban công, cạnh đèn đường dưới lầu có một đôi tình nhân đang hôn nhau, tôi nhìn, hai mắt ươn ướt.

Chiều hôm sau, tôi đến bệnh viện khám lại, bác sĩ nói phải ba ngày nữa mới được động vào nước. Tôi thở dài một hơi, đành nói: “Tay này còn chưa khỏi, chỉ sợ có nhiều việc sẽ không xong mất.”

Về đến nhà anh đã tan làm rồi, đang nấu bữa tối trong bếp. Tay của tôi vẫn chưa khỏi nên cũng chẳng giúp được gì, đành chờ anh dọn cơm. Anh bưng mỳ xào và một đĩa thịt rán ra, tôi nhú mào, không nhịn được nói: “Hết rồi?”

Anh sững sốt một hồi, lớn tiếng nói: “Em còn muốn ăn cái gì?”

Tôi nghe thấy mình nói: “Em muốn ăn cơm.”

Anh càng lớn tiếng hơn: “Em không thể ăn tạm mấy ngày được sao, anh đi làm về đã mệt mỏi lắm rồi, tùy tiện ăn một chút. Đợi mấy hôm nữa em khỏe rồi, muốn ăn cái gì thì tự mình nấu cái đó đi.”

Tôi nhẹ nhàng đứng lên, nâng cả bàn mì xào kia hất mạnh xuống đất. Đối diện với vẻ mặt kinh ngạc mà tức giận của anh, tôi nói với anh từng từ từng chữ một: “Em nhớ rõ anh thích ăn mì, nhưng anh một chút cũng không nhớ, từ trước đến giờ em chỉ thích ăn cơm mà thôi.”

Cơm và Cháo, chỉ có thể chọn một

Có người không có bạn gái nhưng Trương Vô Kỵ lại có hẳn hai người.

Chu Chỉ Nhược là người con gái Giang Nam điển hình, mắt phượng mày ngài, da trắng như sứ, tóc dài đen nhánh, môi đậm sắc thắm. Lần đầu tiên nhìn thấy Chu Chỉ Nhược Trương Vô Kỵ đã mất hồn, trong cuộc đời mình anh chưa bao giờ cảm thấy tim mình đập nhanh như vậy. Chu Chỉ Nhược biết làm điểm tâm cho Trương Vô Kỵ, cháo hoa mềm mịn, hạt nào ra hạt nấy, hớp một ngụm cảm giác như loại gạo này có khả năng thanh lọc. Kết hợp thêm một đĩa thức ăn bầu dục, một miếng đậu, nửa quả trứng vịt muối. Trương Vô Kỵ uống xong cháo hoa hàm như tự tay Chu Chỉ Nhược làm có cảm giác tựa như được một bàn tay nhỏ dịu dàng ve vuốt.

Triệu Mẫn lại là mẫu hình điển hình của con gái phương Bắc, mắt to mày rậm, mỗi khi cười lên đều lộ ra hàm răng trắng muốt. Mỗi lần Trương Vô Kỵ nhìn thấy Triệu Mẫn đều là lúc cô đang cười, tựa như tuyết trắng đầu mùa của phương Bắc, khiến anh cũng không nhịn được mà cười theo. Mỗi đêm Trương Vô Kỵ đến nhà họ Triệu, Triệu Mẫn đều làm cơm chiên trứng cho anh. Qua đêm, cơm chín đến độ vừa vặn, Triệu Mẫn đập hai quả trứng gà, thêm một chút hạt tiêu, cắt mấy miếng chân giò hun khói, lại thêm mấy cây rau cải thìa, sau cùng cho một nắm hành lá cắt nhỏ, đảo mấy cái, dầu vừa thơm, Trương Vô Kỵ có thể ăn một bát lớn.

Triệu Mẫn luôn cười nhìn anh ăn xong, sau đó vui vẻ hôn lên trán anh một cái thật vang. Lúc này Trương Vô Kỵ sẽ cảm thấy dạ dày là nơi may mắn nhất mà cười to.

Cả hai cô gái đều đáng yêu như thế, bản thân Trương Vô Kỵ thật may mắn vì mình được hưởng cả vây cá lẫn tay gấu. Lúc đó chu toàn được cho cả hai, anh cũng không áy náy, chỉ lo lắng có một ngày sẽ phải lựa chọn một trong hai người. Chọn Chu Chỉ Nhược còn Triệu Mẫn, ăn cháo cũng là ăn cơm, chính anh cũng cảm thấy mình điên rồi. Thế nhưng anh lại tự an ủi mình, hai người anh đều yêu nên không thể coi là lừa dối.

Mãi đến tận một ngày, Triệu Mẫn nắm tay Trương Vô Kỵ đi dạo trong trấn, đụng phải khuôn mặt đã tái nhợt của Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ nghĩ, có lẽ thời gian đã lựa chọn hộ anh, anh quyết định chọn Triệu Mẫn; anh nghĩ, yêu một cách thích thú như vậy, Triệu Mẫn sẽ hiểu cho anh.

Có thể sau khi nghe Trương Vô Kỵ giải thích, Triệu Mẫn sẽ vui vẻ nhưng cô không hề tươi cười, nói với Trương Vô Kỵ: “Ăn cơm lâu như vậy, anh vẫn còn muốn ăn cháo ư?”

Triệu Mẫn rời khỏi Trương Vô Kỵ, đầu cũng không ngoảnh lại một lần. Trương Vô Kỵ lại quay lại cầu xin Chu Chỉ Nhược tha thứ, anh nghĩ Chỉ Nhược hiền dịu như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho mình.

Thế nhưng Chu Chỉ Nhược lại không muốn gặp Trương Vô Kỵ, cô chỉ để lại cho anh một câu: “Em chỉ nguyện nấu cho người chỉ ăn cháo của em.”

Cuối cùng, Trương Vô Kỵ không có được Triệu Mẫn, cũng không chiếm được Chu Chỉ Nhược, bởi vì anh không hiểu đồng thời chọn

cả cháo và cơm đều khiến người nấu cháo và người nấu cơm đau
đón.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.5

1.5.

Đây mới là sự thật

Có một số người, không quan tâm đến mình ăn cái gì và cũng chẳng để ý mình yêu ai.

Đây là năm thứ ba tôi và A Phi ở chung với nhau, tôi nghĩ mình A Phi, yêu anh vào mỗi buổi sớm mai dùng kem đánh răng thảo dược, yêu anh vào buổi tối sau khi tắm sữa tắm hương chanh, yêu anh khi anh đeo kính đọc báo, uống Coca và yêu anh mỗi khi anh hôn lên đôi môi tôi. Tôi hỏi A Phi có yêu tôi không, anh nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh rồi nói: “Ở chung với nhau đã lâu rồi thì sao có thể không yêu”. Do vậy, tôi rất vui vẻ.

A Phi mắc bệnh đau dạ dày mãn tính, lúc trước anh chỉ lo làm việc không biết chăm sóc bản thân, bữa ăn bữa không và cũng không thèm quan tâm phải ăn cái gì, thường xuyên để bụng đói đến xót ruột thì mới ăn mì gói, cơm hộp để đỡ đói, kết quả là mắc bệnh đau dạ dày.

Kể từ khi chúng tôi ở bên nhau, tôi luôn luôn đặt biệt chú ý đến chế độ ăn uống của anh, không cho anh ăn thức ăn bên ngoài; mỗi ngày đều dậy sớm chuẩn bị cho anh một hộp cơm trưa và cũng

thường xuyên tự mình làm cho anh một ít bánh mì nướng, bánh quy để anh mang đi, vì sợ anh làm thêm giờ sẽ đói bụng.

Lúc ấy, nghe mọi người nói cháo bí đỏ rất tốt cho dạ dày nên bữa tối tôi đều nấu cháo bí đỏ nhưng lại sợ A Phi ăn nhiều rồi chán nên tôi nghĩ ra nhiều cách để món ăn đa dạng hơn.

Có đôi khi luộc một vài tai lợn, sau đó thái lát mỏng, bỏ vào nấu cùng với cháo bí đỏ, nấu cho đến khi cháo và thịt mềm rồi bỏ vào nồi một ít dưa leo xanh mỏng, thêm vào một chút hạt tiêu và dầu mè, cùng với bánh trứng nướng cuộn khoai tây sợi A Phi thích ăn.

Có đôi khi thấy sườn lợn tươi, tôi mua một chút bí ngô già, thịt lợn với nước tương, rượu muối, bắc chảo dầu lên bếp một lúc cho nóng, sau đó cho cháo và bí đỏ vào nồi ninh lên, nấu cho đến khi cháo trở nên đậm đặc và tỏa hương thơm và rồi hâm nóng lại một ít rau diếp, bỏ vào chút dầu hào, tôi rất hạnh phúc khi nấu ăn cho A Phi.

Ngày đó A Phi đem theo phần cơm thịt lợn đi làm, buổi tối sau khi anh tan làm về không biết tại sao lại cầu nhàu: “Sau này đừng làm cái này nữa, mặc dù ăn rất ngon nhưng nhiều dầu mỡ, không tốt cho dạ dày.”

Tôi lo lắng hỏi: “Dạ dày của anh không thoải mái sao?”

Anh vừa xem ti vi vừa đáp: “Là A Bình nói tai lợn nhiều dầu mỡ, không tốt cho dạ dày nên ăn ít, anh nghĩ nên chú ý nên mới nhắc nhở em.”

Tôi tò mò hỏi: “A Bình?”

A Phi đổi kênh không mục đích, nhìn tôi, tiếp tục nói: “Nhân viên nữ mới của công ty, rất tài giỏi, cô ấy cũng mang cơm hộp đi, buổi trưa ăn cơm chung, cô ấy nhìn thấy hộp cơm của anh nên tốt bụng nhắc nhở!”

Tôi không hiểu tại sao trong lòng mình lại có một loại cảm giác khó chịu, không tiếp tục nữa.

A Phi như thì thầm với bản thân: “Cô ấy có trứng và nấm mèo ăn thật ngon, lần sau cũng làm một chút để ăn.”

Tôi không trả lời, đi vào bếp chuẩn bị cho A Phi món chân gà nấm hương cho ngày mai. Trong phòng bếp như có khói bốc lên xông vào mắt, trong vô thức khòe mắt ươn ướt.

Ngày hôm sau, tôi nhận được cuộc gọi từ gia đình, bố tôi chuẩn bị phẫu thuật, tôi vội vàng xin nghỉ, mua vé máy bay về nhà. Trước khi đi, tôi dặn dò A Phi nhớ ăn cơm đúng bữa, không được ăn mì tôm. Anh có vẻ thiếu kiên nhẫn, nói đồng ý với tôi xong liền cúp điện thoại. Vào lúc máy bay cất cánh, tôi có cảm giác tim quặn đau, đau đến mức không biết đây là đâu.

Về đến nhà bận đến không dậy nổi, tôi đưa cơm cho bố, may mắn là ca phẫu thuật thành công, tôi mới cảm thấy thoải mái một chút. Gọi điện thoại cho A Phi, anh chỉ nói được mấy câu đã bảo là có việc bận mà tôi cũng không có tâm trạng để hỏi nhiều. Cuối cùng cũng được rảnh rỗi, đúng lúc đang ăn cơm tối nên gọi cho A Phi muốn hỏi anh đã ăn gì chưa. Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người bắt máy, anh tiếp điện thoại, hình như đang ăn cơm.

Tôi cười hì hì hỏi: “Anh đang ăn gì vậy? Không phải là ăn cơm hộp đấy chứ!”

Đầu dây bên kia điện thoại vang lên một giọng nói ngọt ngào: “A Phi, uống một chén canh nóng trước khi ăn cơm nhé?”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh đang ăn cơm cùng ai?”

Giọng nói của A Phi không được tự nhiên: “À, cô ấy chính là A Bình. Cô ấy mời anh đến nhà ăn cơm. Không nói chuyện nữa nhé, em cũng mau ăn cơm tối đi!”

Điện thoại chỉ còn lại những tiếng tút tút cứng nhắc, tôi thờ dãi, thực sự là không buồn chỉ thấy buồn cười, cười nhưng nước mắt lại rơi.

Cuối cùng cũng trở lại, A Phi không có ở nhà, trong nhà bám một chút bụi, tôi bận rộn dọn dẹp, quên không nói cho A Phi biết tôi đã về. Sau khi dọn dẹp xong, trời cũng đã tối, tiếng chìa khóa vang lên, chắc là A Phi về nhà. Tôi ngẩng đầu lên, A Phi dắt tay một cô gái xa lạ, mái tóc dài, nụ cười dịu dàng, hai người bọn họ mang theo thức ăn, dường như là về nhà để nấu cơm.

A Phi bối rối hỏi: “Em về khi nào vậy?”

Nhưng cô gái kia lại nắm tay anh ấy thật chặt, ánh mắt anh nhìn đi nơi khác, không dám nhìn tôi.

Tôi đứng lên, thả khăn lau trong tay xuống, giọng điệu thoải mái, như thể nói với chính mình: “Vâng, anh không quan tâm đến những gì em làm cho anh ăn, đổi một người cũng không khác lắm.”

A Phi muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra. Tôi đi đến bên cạnh cô gái kia, cười nói: “Có một ngày anh ấy sẽ đối xử với cô như vậy.”

Tôi rời đi, chỉ là tôi nghĩ sai một chuyện, cho rằng anh ấy thích tôi, thích tôi làm cơm cho anh ấy, thích chúng tôi ở bên nhau. Thực ra thì, anh ấy chỉ cần có một người ở bên cạnh, người đó là ai không quan trọng, ăn cái gì cũng không quan trọng.

Đời người có thể cảm nhận được mùi vị là chuyện rất đáng mừng

Bây giờ là thời điểm nóng nhất của mùa hè, nó khiến mọi người cảm thấy khó chịu. Điều này cũng khiến Hạ Lâm – người luôn bật điều hòa nhiệt độ phòng ở 26°C – mất ngủ, lật người qua lật người lại mãi cũng không thể ngủ được. Cô đành ngồi dậy, rồi đứng lên mở cửa sổ ra, một luồng hơi nóng ập thẳng tới, cô dựa sát vào cửa sổ, lặng lẽ hút một điếu thuốc, hút xong thì đóng cửa lại, quay về nằm xuống giường.

Đó là một chiếc giường đôi, rộng hai mét, Hạ Lâm mua drap trải giường màu xanh dương sọc caro cho chiếc giường này vào mùa xuân, cô cúi đầu nhìn bản thân cuộn tròn trong chăn, cơ thể này vừa gầy gò vừa khô héo khô quắt, không phải là cơ thể trong tưởng tượng của cô.

Mấy ngày nay cô không ăn cơm, không phải không thấy đói, mà chỉ là không thèm ăn, thức ăn đã không còn sức hấp dẫn với cô nữa. Giống như, thức ăn chẳng qua chỉ là thứ để ăn mà thôi.

Hôm qua, mẹ Hạ Lâm đến thăm cô, còn đặt biệt nấu thịt kho tàu mang tới, thịt được rưới nước màu (làm bằng đường, dùng để làm màu cho các món ăn), có màu đỏ thẫm đẹp mắt, ngoài ra, mẹ cô còn bỏ thêm một ít khoai môn non – món mà bình thường cô thích ăn nhất, sau đó đem nấu thật lâu, khiến thịt trở nên mềm mại ngon miệng.

Nhưng lúc này Hạ Lâm lại không có khẩu vị, cô ăn qua loa vài miếng rồi bỏ hộp thịt kho vào tủ lạnh, nói với mẹ buổi tối sẽ hâm lại ăn sau, nhưng thật ra, cô không hề ngó qua một lần nào. Hạ Lâm như bị ngừng trệ, không cần ăn uống, bất kể ăn gì cũng không thể khiến khẩu vị của cô tốt lên.

Có lẽ do trời càng ngày càng nóng, nên khẩu vị của Hạ Lâm càng ngày càng kém, cô ốm đi một vòng, mỗi ngày cô chỉ có thể miễn cưỡng ăn một ít, để mình không bị chết đói.

Trước đây cô không kén ăn thế này. Có lần được Tần Trạch dẫn đi ăn tiệc đứng, Hạ Lâm như cá gặp nước, một mình cô có thể ăn hết mười phần, khiến Tần Trạch kinh sợ tới mức kêu cô là vua dạ dày.

Đúng rồi, Tần Trạch là bạn trai của Lâm Hạ, mà không, phải nói là bạn trai cũ mới đúng, vừa mới vào hè, anh ta đã vội vã chia tay cô. Hình như cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, Lâm Hạ không còn cảm nhận được mùi vị của đồ ăn nữa, cô ăn cái gì cũng như đang nhai sáp.

Cô và đồng nghiệp cùng đi ăn phở vịt hầm thuốc bắc, lại nhớ đến ngày trước Tần Trạch cũng từng dẫn cô đi ăn, đó là một tiệm ăn nhỏ cũ kĩ, nước dùng trong vắt cộng, thêm thịt vịt vừa mềm vừa óng ánh, một chén lại một chén, đến khi không thể ăn nữa mới thôi.

Tan tầm, trên đường về nhà, nếu thèm ăn cơm thịt bò sẽ nhớ đến Tần Trạch, khi đó anh ở nhà đã mua một miếng thịt bò thăn, cắt thành từng miếng nhỏ, ướp với tiêu đen và rượu vang, sau đó bắc chảo lên và rán chín từ từ, có lúc Hạ Lâm không nhận được sẽ ăn vụng một miếng, miệng cô dính đầy dầu mỡ.

Nhưng bây giờ thì sao, dù thịt bò có thơm ngon thế nào cô cũng không thể nuốt nổi, chẳng còn mùi vị như xưa. Cô không còn thích ăn bánh trứng, chỉ vì không còn người nào đến dành ăn với cô, nên cảm thấy không còn hấp dẫn nữa. Cô cũng không ăn đậu hũ thúi, bởi không còn Tần Trạch ở bên cạnh lái nhái nói cái này không tốt cho sức khỏe, hết như đậu hũ thúi trước đây mới là đậu hũ thúi ngon nhất trên đời.

Hơn nữa, thời tiết thật sự nóng bức giọng nói êm tai nhưng uể oải của biên tập viên chương trình dự báo thời tiết trên tivi thông báo rằng nhiệt độ ngày mai có thể sẽ lên tới 400C.

Mặt trời vô tình lại độc ác nướng chín cả thành phố, cũng nướng Hạ Lâm đến mức mệt mỏi không còn tí sức nào.

Cô cũng muốn mặc váy hoa như những cô gái ngoài đường, ăn kem dưới ánh nắng mùa hè chói chang, nở nụ cười rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Nhưng Hạ Lâm không làm được, cô không có sức lực để làm vậy.

Cô ăn trưa trong phòng làm việc, mở camen đựng cơm ra, là thịt thái mỏng xào nước tương và trứng sốt cà chua. Đây là những món trước kia Hạ Lâm thích ăn, lúc còn ở bên Tần Trạch. Anh sẽ làm món đậu hũ nhồi thịt thật cẩn thận, sẽ tự mình sốt cà chua với trứng gà đến khi trứng gà vàng óng. Hạ Lâm ép bản thân cầm đũa lên, đảo đảo camen cơm, cơm buồn nôn xộc thẳng lên đầu. Cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh, ói đến trời đất quay cuồng. Hình như dạ dày cô đang biểu tình, nói rằng nó không cần những thứ này, nó sẽ đau sẽ đói, nhưng cái nó muốn không phải chỉ là thức ăn bình thường, mà là một cái gì đó ấm áp hơn, an toàn hơn, nó muốn được yêu thương.

Hạ Lâm lấy có thân thể không thoải mái, xin nghỉ về nhà, cô như xác chết nằm vật xuống giường, không buồn nhúc nhích. Đúng vậy, kể từ khi xa Tần Trạch, cô chưa từng ăn một bữa cơm ngon lành, dù là canh ngọt hay lẩu cay thì trong miệng cô chúng đều không có mùi vị gì. Cô từng ném qua chua ngọt đắng cay, thử qua tất cả thức ăn ngon trên đời nhưng trong miệng cô chúng đều như sáp vụn, ăn rồi chỉ cảm thấy cô đơn mệt mỏi hơn.

Hạ Lâm trở mình, vỗ nhẹ vào bụng, cô biết dạ dày mình đang khóc, bởi vì đã lâu rồi nó chưa được lấp đầy. Trong khoảng thời gian này cô đã lạnh nhạt với nó, cô chỉ quan tâm đến cảm giác của bản thân mà quên đi yêu cầu được chăm sóc của dạ dày. Bọn chúng luôn đứng tại chỗ đợi cô an ủi vỗ về, là do cô không đúng.

Hạ Lâm ngồi bật dậy, cô nghĩ mình không thể tiếp tục thế này nữa, Tần Trạch đã đi thật rồi, sẽ không quay lại nữa. Tình yêu sâu đậm và chuyện cùng Tần Trạch đi ăn đồ ngon đều đã là quá khứ.

Vào mùa hè nóng bức này, nếu cô đối xử với bản thân mình thật tốt, thì may ra mới vượt qua được. Cô biết sẽ rất khó, nhưng mà, có khó đến mấy đi nữa thì kim đồng hồ cũng sẽ không dừng lại, vẫn sẽ tích tắc từng bước tiến về phía trước hoàn thành vòng quay của mình.

Hạ Lâm bước vào bếp, tìm nồi đất nhỏ rất lâu chưa dùng đến, đãi một ít gạo, thả thêm một ít táo đỏ mẹ đem tới. Khi cháo trên bếp bắt đầu sôi sục, cô đột nhiên cảm thấy khẩu vị đã mất trước đây nay đã quay trở lại.

Chỉ là một chén cháo trắng không thêm bất cứ thứ gì, được cô hầm mềm mà không nát. Hạ Lâm ngồi xuống nhẹ nhàng húp một hớp, cháo trắng ấm áp lan tỏa trong miệng, hạt gạo trắng trơn xen

lẫn một chút mùi thơm của táo đỏ, mùi vị đơn giản nhưng hấp dẫn chết người.

Lần đầu tiên trong mùa hè này, Hạ Lâm không cảm thấy buồn nôn, cô từ từ húp hết chén cháo trắng. Cô không cần thứ gì để kích thích vị giác, mà chỉ cần mùi vị vừa thanh đậm vừa ấm áp này.

Đời người có thể cảm nhận được mùi vị là chuyện rất đáng mừng, Hạ Lâm đã tìm được giải pháp vượt qua mùa hè này, cô sẽ không sợ, cũng sẽ không băn khoăn nữa.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.6

1.6

Không muốn ăn thức ăn

Điền Điền cùng Triệu Phàm yêu nhau 3 năm. Bọn họ quen nhau trong một bữa ăn tối, sau đó Triệu Phàm bắt đầu theo đuổi Điền Điền, lời thổ lộ của anh không có gì mới mẻ, ra vẻ như đúng rồi và nói anh cảm thấy chúng ta rất hợp nhau, không bằng thử bên cạnh nhau một thời gian. Lúc ấy Điền Điền đã độc thân lâu ngày nên liền chấp nhận. Hai người chung sống với nhau cảm thấy không tệ, vẫn luôn ở bên cạnh nhau.

Yêu nhau đến năm thứ ba, rất nhiều chuyện đã trở nên tẻ nhạt, vô vị. Tan việc về nhà, ăn cơm, ai cũng bận rộn. Triệu Phàm sẽ vào phòng chơi trò chơi online, một lần là vài giờ liền. Ở phòng khách, Điền Điền ngồi trên ghế salon, xem mãi cũng không hết các loại phim truyền hình. Rất thú vị phải không? Không, nhưng quen thuộc cũng có chỗ tốt của nó. Điền Điền không cần phải cuống cuống cạo sạch lông chân và lông nách [tác giả quá thực tế và “thô bỉ”], không cần nghĩ phải mặc quần áo gì để đối phương hài lòng. Triệu Phàm cũng không hề kiêng kị, vô tư ợ hơi, đánh rắm trước mặt Điền Điền, có lúc đi WC cũng lười đóng cửa.

Đôi khi Điền Điền tự hỏi, rốt cuộc cô thích Triệu Phàm ở điểm nào, suy nghĩ thật lâu, nhưng không có đáp án.

Triệu Phàm thành thật, đáng tin cậy, làm việc chăm chỉ, rất tốt với cô, mỗi lần tới ngày lễ đều tặng quà. Lễ tình nhân lần trước, Triệu Phàm tặng cô một con dao tuyệt đẹp. Mặc dù bây giờ con dao này vẫn còn nằm trong ngăn kéo, chưa được sử dụng lần nào. Triệu Phàm không viết thư cho Điền Điền, nên đương nhiên không có tiết mục sắp xếp, chọn lọc, lưu giữ thư từ. Nhưng ít nhất vẫn còn có quà, Điền Điền tự nói với mình như vậy.

Điền Điền nghĩ, có lẽ cô muốn kết hôn. Quen lâu như vậy, không kết hôn, còn có thể thế nào? Hai người phần lớn ở cùng nhau, cũng không còn tật xấu gì để soi mói. Triệu Phàm cũng cho rằng anh và Điền Điền rất thích hợp sống cùng nhau. Điền Điền liền quyết tâm, đợi đến ngày Triệu Phàm cầu hôn mình, cô sẽ đồng ý. Điều này dường như là một chuyện tất nhiên.

Triệu Phàm cũng đã chuẩn bị tốt, anh chọn một nhà hàng nhỏ, hẹn Điền Điền ra ngoài ăn cơm. Hai người ngồi xuống, Điền Điền nhìn vào thực đơn, không biết chọn món nào. Có lẽ cô đã biết chính là hôm nay, ngày hôm nay, Triệu Phàm sẽ cầu hôn cô.

Triệu Phàm gọi đồ ăn, một cá hấp, một con gà, một phần rau dưa, còn có một tô canh ngó sen. Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, cá bị hấp quá lâu, món gà thì cho quá nhiều bột nêm, rau dưa lại có chút dầu mỡ, cắn một ngụm ngó sen cũng thấy không đủ giòn. Không biết do đồ ăn thật sự không thể ăn hay do cô có chút hồi hộp, Điền Điền gần như ăn không vô, cô buông đũa, cúi đầu xem tin tức trên di động.

Triệu Phàm đang ăn say sưa, thấy Điền Điền buông đũa, liền hỏi: “Làm sao vậy, không muốn ăn?”

Điền Điền nặn ra một nụ cười: “Vẫn chưa đói.”

Trong lòng cô có một cảm giác kì quái, còn có chút tức giận, tại sao Triệu Phàm lại cố tình gọi những món cô không thích. Cô không thể nói, cũng không nói được, mình không hài lòng chỗ nào. Điền Điền cố gắng áp chế cảm xúc của mình, để điện thoại xuống, cầm đũa lên, ăn từ từ.

Sau khi Triệu Phàm đã ăn xong, anh có phần hơi căng thẳng, anh hít một hơi thật sâu, lấy một chiếc hộp nhỏ trong túi áo ra. Triệu Phàm mở nó ra, là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, có phần mờ nhạt dưới ánh đèn nhà hàng, cũng không có vẻ vô cùng lộng lẫy.

“Điền Điền, chúng ta yêu nhau lâu như thế, cũng đến lúc rồi.”

Khuôn mặt Triệu Phàm cũng như chiếc nhẫn kim cương kia, đều có gì đó xa lạ dưới ánh đèn. Bỗng nhiên Điền Điền có một loại cảm giác muốn ói, có lẽ do thức ăn quá ngấy, cô ngậm miệng thật chặt, cố gắng để không nói ra điều không nên nói. Thức ăn trên bàn ít hơn một nửa, có chút lạnh, không giống khi vừa mới bưng lên còn bốc hơi nóng, càng có vẻ kinh khủng hơn. Điền Điền gần như muốn nhắm mắt lại, nhưng cô không dám.

Chỉ có thể nói được. Điền Điền tự nói trong lòng. Cô đưa tay ra, hơi run rẩy, cầm lấy chiếc nhẫn, chậm rãi mang vào ngón áp út bên tay trái, nghe nói đây là ngón tay cách tim gần nhất. Cô mang xong, đưa tay ra, soi dưới ánh đèn một lúc. Triệu Phàm vẫn đang nhìn cô mong chờ, cô gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Được”.

Triệu Phàm như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, anh cầm đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

Triệu Phàm vừa ăn vừa nói: “Trước tiên chúng ta nói cho bố mẹ, rồi tìm địa điểm tổ chức tiệc cưới, không biết bây giờ còn kịp hay không. Điền Điền, đồ ăn còn rất nhiều, em ăn thêm một chút.” Triệu Phàm nói rất nhiều, Điền Điền vẫn đang sờ chiếc nhẫn, cuối cùng để tay xuống, cầm lấy đũa, tiếp tục ăn món ăn không hề muốn này.

Bốn món ăn, một món canh

Anh Tuấn nói với Mỹ Lệ: “Ngày mai, bạn của anh muốn đến nhà chúng ta dùng cơm, em chuẩn bị một ít thức ăn nhé! Chỉ đơn giản thôi, không cần quá phong phú đâu, bốn món ăn một món canh là được rồi!”.

Mỹ Lệ không đáp lại, cô đang ngồi trước máy tính, mải mê vào công việc.

Anh Tuấn có phần không vui, anh hỏi to tiếng hơn: “Em có đang nghe không đấy?”.

Mỹ Lệ quay đầu lại, sắc mặt hơi nhạt, đáp: “Em nghe rồi!”.

Mỹ Lệ nhìn lướt qua Anh Tuấn một cái rồi quay lại tiếp tục gõ bàn phím.

“Sao các anh không đi ra ngoài nhỉ?” – Mỹ Lệ xoay lưng hỏi.

“Các anh ấy muốn tham quan nhà chúng ta một chút!” – Anh Tuấn thờ ơ giải thích.

Hình như trong cơn buồn ngủ, Anh Tuấn mơ mơ màng màng nghe thấy Mỹ Lệ lẩm bẩm: “Bốn món ăn một món canh cũng không đơn giản tí nào!”.

Anh Tuấn không trả lời, anh cho rằng Mỹ Lệ đang chuyện bé xé ra to, “Xào mấy đĩa thức ăn với hầm một tô canh thôi mà! Mình không thể chiêu đãi bạn bè một chút sao?”. Anh Tuấn có phần khó ngủ, vì âm thanh gõ phím lạch cạch của Mỹ Lệ.

Sáng hôm sau, Mỹ Lệ không nói gì, cô lặng lẽ đi làm sớm hơn Anh Tuấn, dạo gần đây cô có rất nhiều việc ở công ty. Anh Tuấn lướt nhìn bàn ăn, Mỹ Lệ cũng không chuẩn bị bữa sáng cho anh. Gần đây, càng ngày Mỹ Lệ càng bận rộn, Anh Tuấn cảm thấy không thoải mái trong lòng. Trước kia vào mỗi sáng sớm, Mỹ Lệ đều chuẩn bị trứng gà chiên và sữa bò nóng cho Anh Tuấn ăn sáng, anh ăn xong rồi đi làm, trên đường đi cảm thấy trong lòng vui rạo rục.

Anh Tuấn thờ dãi, lấy điện thoại ra, anh gửi một tin nhắn ngắn cho Mỹ Lệ, dặn dò cô chớ quên mua thức ăn tối.

Sau khi tan tầm, Anh Tuấn cùng các bạn về nhà, anh vừa mở cửa vừa cao giọng nói: “Mỹ Lệ, anh đã về rồi này!”.

Không có ai đáp lại, Mỹ Lệ vẫn chưa về.

Anh Tuấn hơi lúng túng, anh vội vàng giải thích: “Có thể trên đường về bị kẹt xe, các anh ngồi xuống uống nước trước nhé!”.

Anh Tuấn cố nén cơn tức “Rõ ràng mình đã dặn dò rất cẩn thận, cô ấy vẫn không để tâm”.

Khoảng nửa tiếng sau, Mỹ Lệ mới vội vã xách thức ăn về nhà, cô nặn ra một nụ cười nói với bạn của Anh Tuấn: “Thật xin lỗi, công

việc của em quá bận rộn, các anh ngồi chơi nhé, em đi làm cơm ngay đây!”.

Anh Tuấn cũng đi theo Mỹ Lệ vào phòng bếp, anh không nhịn được hỏi: “Không phải anh đã nói tối nay có bạn anh tới dùng cơm sao, sao em lại không về sớm một chút?”.

Mỹ Lệ không đáp lại, cô rửa thớt rồi lấy nồi.

Tay nghề của Mỹ Lệ không tệ, rất nhanh đã nấu xong tất cả các món, cũng chỉ các món ăn thường ngày, cá kho, thịt gà viên với nấm hương, thịt xào, đậu cô-ve xào và thêm nồi canh thơm ngon. Sắc mặt Anh Tuấn hơi dịu lại, anh mời bạn ngồi xuống ăn cơm.

Mỹ Lệ lại nói: “Các anh ăn thử thả nhé! Em còn có việc bạn phải làm!”.

Mỹ Lệ trở về phòng ngủ, Anh Tuấn và các bạn tiếp tục ăn cơm và trò chuyện rôm rả. Cơm nước no nê, Anh Tuấn tiễn các bạn về. Anh nén cơn tức giận rồi mở cửa phòng ngủ ra, do có chút rượu trong người nên anh hơi kích động.

“Mỹ Lệ! Hôm nay em cố ý làm anh mất mặt có đúng không?”– Anh thét lên, cảm thấy sự chịu đựng cả ngày hôm nay phải bộc phát ra.

Mỹ Lệ từ từ ngược mặt lên khỏi màn hình máy vi tính, cô xoay lại rồi thở dài một cái, cô đứng lên, kéo tay Anh Tuấn xuống nhà bếp.

“Em không ăn cơm tối, anh nấu cho em tô mì đi! Không cần phải cầu kì, anh chỉ cần cho một quả trứng gà, một ít hành, còn có một ít cải xanh trong tủ lạnh, anh giúp em nấu chúng với nhau!”– Mỹ Lệ nghiêm túc nói.

Anh Tuấn gần như không tin vào tai mình, nhưng đúng là Mỹ Lệ không ăn cơm tối, thế là anh bắt tay vào nấu mì. Nấu nước, nấu mì, đánh trứng gà, sau khi cả người đầy mồ hôi thì Anh Tuấn cũng đã miễn cưỡng nấu xong một tô mì đơn giản. Anh bung thành quả đến cho Mỹ Lệ, cô mỉm cười nhìn anh.

Mỹ Lệ ăn một miếng, rồi nhẹ nhàng nói: “Hôm nay, em đã làm theo đúng lời anh nói, em nấu bốn món ăn một món canh, cá cần phải rửa sạch sẽ, gà viên thì cần phải ướp với rượu Thiệu Hưng và nước tương, thịt phải được bọc lại bằng hỗn hợp trứng, bột mì với sữa, còn phải ngâm nắm hương và hạt đậu cô-ve, sau đó phải luộc cá nữa, gà viên với nắm hương phải chưng, phải luộc thịt trước khi xào mới có thể ngoài giòn trong mềm, đậu cô-ve phải để nhỏ lửa xào đi xào lại, còn có canh súp, phải tốn không ít thời gian mới vò nấu được những viên thịt”. Mỹ Lệ nâng tô mì lên mặt, bật cười: “Anh xem, nấu cơm không hề đơn giản tí nào!”.

Mỹ Lệ nói xong, cô tiếp tục há miệng ăn tô mì Anh Tuấn đặt trước mặt. Mỹ Lệ ăn rất nghiêm túc, mì cũng rất thơm.

Anh Tuấn ngây người, “Tại sao mình lại oán trách Mỹ Lệ, cô ấy đã làm quá nhiều”.

Anh bỗng nhiên bị dọa toát mồ hôi lạnh cả người, “Thật may, thật may mình đã nhận ra điều này, như thế chưa phải là quá muộn”.

Anh Tuấn ôm Mỹ Lệ thật chặt, anh thì thầm: “Cám ơn, cám ơn em đã sẵn lòng nấu cho anh bốn món ăn một món canh!”

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 1.7

1.7

— Cá —

Tố Tâm không thích ăn cá, cảm thấy nó rất tanh, cũng chê cá nhiều xương, rất phiền phức. Nấu cá cần kiên nhẫn, phải nấu trong lửa nhỏ, nếu không da cá sẽ bị cháy mà thịt cá thì không chín hết. Người nấu phải ở trong bếp rất lâu, nếu không sẽ không thể làm ra một món cá ngon được. Tài nghệ nấu nướng của Tố Tâm quả thực rất bình thường, thế nên ngày thường lại càng không thích ăn cá.

Thế nhưng bạn trai Chí Minh của cô lại một lòng ham mê thích cá. Thích nhất là trong đêm hè gió mát hiu hiu thổi, mua mấy lon bia lạnh, một bát cá chép đậu phụ, hoặc một đĩa cá chép sốt mua từ quán ăn ở ngoài, nhấm nháp một hồi dưới gió se lạnh đầu hè. Chí Minh luôn gọi Tố Tâm cùng ngồi uống vài hớp, Tố Tâm bịt mũi nói: “Tanh thế, ai mà muốn ăn.” Chí Minh cũng kệ cô, ung dung ngồi ăn một mình.

Một hôm Chí Minh mua một con cá đù vàng về, tự mình giết mổ làm sạch, có điều lại không cẩn thận cắt phải tay, máu chảy mãi mà vẫn chưa cầm được. Tố Tâm oán giận nói: “Nếu không phải tại ăn món cá phiền phức gì đó thì anh đâu có bị thương chứ!” Cuối cùng, chảy mất bao nhiêu máu mà cá cũng chưa ăn được miếng nào, hai

người đàn ông phải nhanh chóng đến bệnh viện băng bó. Nhưng kết quả là từ chuyện nhỏ này bác sĩ lại chau mày bảo Chí Minh tiến hành kiểm tra. Kết quả xét nghiệm ra, là bệnh ung thư máu. Tố Tâm không thốt nên lời, nắm lấy tay Chí Minh khẽ nói: “Đừng sợ, chúng ta chữa bệnh nhất định được.”

Chí Minh bắt đầu nằm viện. Hàng ngày Tố Tâm đều làm cơm mang đến cho anh. Cô biết Chí Minh thích ăn cá, bèn bắt đầu học làm cá. Cô mua một con cá về định kho, nhưng kết quả vì để lửa quá lớn, dầu lại chưa đủ nóng nên da cá dưới đáy nồi đều bị cháy hết, cá bị nát vụn, thịt đi đằng thịt, xương đi đằng xương. Rốt cuộc Tố Tâm không nhìn được nữa, ném văng cái thìa ngồi sụp xuống khóc to. Tiếng nước sôi sùng sục phát ra từ nồi kho trên bếp cũng là một loại tĩnh lặng đặc biệt, khiến Tố Tâm không nhìn được mà mặc sức khóc cho thỏa lòng. Khóc một lúc lâu, Tố Tâm lại đứng lên, đi rửa mặt rồi lại đi đưa cơm cho Chí Minh.

Tố Tâm áy náy nói với Chí Minh: “Cá vẫn chưa nấu xong.”

Chí Minh đưa tay ra vuốt lọn tóc rũ xuống của Tố Tâm, khẽ lắc đầu: “Anh không muốn ăn cá đến thế đâu.”

Tố Tâm bón cho Chí Minh một thìa canh, vẫn giữ nụ cười mỉm. Cô không dám nói câu nào, cũng không dám nói ban nãy mình có khóc, chỉ tự thâm trách mình, lẽ ra nên làm cho xong con cá kia mới đúng. Trên đường về, Tố Tâm lại mua một con cá nữa, về đến nhà thì xem hướng dẫn trên mạng mà làm theo. Trước tiên là xát muối, đặt nồi, cho dầu, để lửa nhỏ, chiên vàng hai mặt cá một chút, đổ chút rượu vang, đun lâu một chút thì mở ra, rắc hành thái nhỏ, tỏi băm, gừng thái sợi. Cá trong nồi đã đổi màu mà lại không có chút mùi tanh nào, ngược lại còn tỏa ra mùi thơm vô cùng. Tố Tâm ném thử, cầm đũa lên gắp một miếng nhỏ cho vào miệng, cẩn thận nhai

nhai rồi nuốt xuống, thốt lên lời tự đáy lòng: “Ngon quá.” Cô quay về phía phòng bếp trống không mà nói, nghe được câu này từ bốn bức tường phản ngược lại, vọng vào trái tim cô. Tổ Tâm vừa mới sắp xếp đồ vào túi, bác sĩ đã thông báo bệnh tình bệnh nhân trở nên nguy cấp.

Tối hôm đó, Chí Minh ra đi. Tổ Tâm không khóc mà giúp bố mẹ Chí Minh xử lý hậu sự. Quãng thời gian sau đó phải đi làm thì đi làm, đến giờ tan làm thì đi về, chẳng qua là Tổ Tâm bắt đầu ăn cá. Trên đường về cô cũng sẽ mua một lon bia, về nhà thì đặt một nồi cá kho. Ngồi chỗ ngày trước Chí Minh vẫn ngồi, uống một hớp bia, ăn một miếng cá. Chỉ thỉnh thoảng Tổ Tâm sẽ nhìn sang khoảng trống mà nói: “Cá sốt hôm nay khá ngon đấy, tiếc rằng anh không ăn được.”

— Lừa dối —

Chồng của Tô Tô – Chí Cường hình như đang ngoại tình. rước mặt cô, bình thường đi đến sáng đêm không về, phải đến lúc mùi rượu đầy người mới về nhà, sau đó còn lôi kéo tay Tô Tô gọi tên người phụ nữ khác. Anh ta híp nửa mắt, trong miệng gọi: “Phương Phương, em mau tới hôn anh.”

Tô Tô không nói gì, vẫn như mọi lần tắm rửa thay quần áo cho Chí Cường, rồi cho anh ta uống nước cam hương vị thơm dịu mà anh thích nhất. Cô là áo sơ mi cho Chí Cường, cái nào cũng được là phẳng phiu. Làm xong rồi, Tô Tô ngậy người ngồi trên sofa, cô nhớ lại ngày mình và Chí Cường mới quen. Hồi đó mái tóc cô vẫn còn dài thẳng tắp đến tận hông, mặc một chiếc váy sắc hoa nhài, trắng đến nhợt nhạt. Váy trắng mềm mại, ôm sát đôi chân mảnh khảnh của Tô Tô. Khi đó Chí Cường cũng rất tốt, khi cười tươi để lộ hai má lúm đồng tiền tròn trịa, còn có một chiếc răng khểnh. Tô Tô

đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh ánh sáng của anh.

Đêm tân hôn, Chí Cường uống say, ôm Tô Tô thật chặt, nói có phần ngọng nghịu: “Anh sẽ yêu em cả cuộc đời này!”

Tô Tô dường như cũng uống say, cô dựa đầu vào ngực Chí Cường, nghe được tim anh đập vừa nhanh vừa mạnh. Trong lòng Tô Tô tin tưởng, em tin anh sẽ yêu em cả đời. Cứ như vậy, Tô Tô làm vợ Chí Cường, cô khẳng khẳng phải làm một người vợ tốt, cố gắng học tập tất cả những thứ trước đây chưa từng biết như nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, dọn dẹp sân sóc, tất cả đều là vì câu nói sẽ yêu em cả đời của Chí Cường.

Cả đời là một quãng thời gian rất dài, ngay cả chính Tô Tô cũng không biết nên vượt qua thế nào, song Tô Tô lại biết biểu đạt tình yêu của mình dành cho Chí Cường. Dạ dày Chí Cường không tốt, Tô Tô cố gắng để Chí Cường ăn cơm ở nhà. Cô hầm canh gà sẽ không bao giờ có lớp mỡ nổi ở trên, cô rất sợ dầu mỡ sẽ làm tổn thương dạ dày Chí Cường. Mỗi sáng, Tô Tô đều gọi Chí Cường thức dậy sớm nửa tiếng, chuẩn bị cho Chí Cường mì hoặc bánh nướng áp chảo, kết hợp với một cốc sữa đậu nành hoặc một bát cháo đồ nóng, đôi khi lại là bánh kem đậu phộng. Mùa hè trời nóng, Tô Tô cũng không dám để Chí Cường ăn kem, cô nấu chè hoa quả với đậu xanh, hầm với đường phèn đến như, để đến nguội, không quá lạnh cũng không quá nóng. Đôi lúc cô lại làm nước trái cây với dưa hấu, cam hoặc ô mai, sau khi nấu xong thì thêm hạt trân châu (sago) vào, vừa giải khát vừa là thức uống tốt.

Thế nhưng, bây giờ thời gian Chí Cường về nhà ăn cơm càng ngày càng ít. Tô Tô luôn chuẩn bị một bữa cơm thật ngon nhưng toàn phải chờ đến lúc chúng đã nguội lạnh, cô chỉ đành vừa thở dài

vừa bọc thức ăn cho vào tủ lạnh. Thỉnh thoảng Chí Cường về sớm hơn một chút song cũng không nói chuyện được câu nào, anh ăn cơm vội vội vàng vàng rồi ngay sau đó liền vào phòng ngủ mở máy tính ra. Tô Tô đi vào, anh nhanh chóng “ập” một tiếng, khép máy tính lại. Tô Tô không thể làm gì hơn là quay lại phòng khách. Cả gian phòng yên tĩnh, hết như lúc Chí Cường chưa trở về.

Tô Tô tự nhủ, Chí Cường vẫn còn yêu mình. Có lời, đã nói qua một lần, sẽ để lại ấn tượng thật sâu trong lòng. Đầu óc Tô Tô trống rỗng, tựa như cả chuyện mình mới làm cũng đã quên.

Chí Cường hỏi mới kết hôn là Chí Cường lúc ấy, Tô Tô cũng là Tô Tô của thời điểm đó. Có một ngày, Tô Tô xào khoai tây sợi không cẩn thận đổ nhiều muối, Chí Cường lại cười hì hì mà ăn hết. Anh còn nháy mắt, nói: “Tô Tô, em đối xử với anh thật tốt, nhất định là sợ anh không uống đủ nước nên mới cho nhiều muối thế này.” Hai người đều vô cùng vui vẻ mà đem khoai tây sợi còn dư lại ăn hết.

“Đã từng trải qua như thế, sao lại không yêu nữa!” Tô Tô tự nhủ.

Cả đêm Chí Cường vẫn chưa về nhà, ngày hôm sau anh ta mới về lúc sáng sớm. Lúc đó Tô Tô đang nấu mì, Chí Cường mở cửa đi vào, tay cô run một cái, không cẩn thận đổ muối hơi nhiều một chút.

“Muốn ăn mì không?” Tô Tô hỏi.

Chí Cường “ừ” một tiếng đồng ý, sau đó đến nồi lấy một bát.

Hai người ngồi đối diện ở hai đầu bàn ăn không ai nói câu nào. Chí Cường ném thử một miếng, nhăn mặt nói: “Tô Tô, mặn quá.”

Sau đó anh ta đặt đĩa xuống đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Em cũng đừng ăn, đổ đi.”

Đổ cả hai bát mì sợi vào bồn cầu, cuối cùng Tô Tô vẫn phải nghĩ, thực sự không thể nào lừa dối bản thân nữa rồi.

Yêu, cuối cùng vẫn có thể thay đổi.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 1.8

1.8

— Em đã từng yêu anh —

Tôi yêu em: đến nay chừng có thể

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa

Hay hồn em phải gợn bóng u hoài

Tôi yêu em âm thầm, không hi vọng

Lúc rụt rè khi hậm hực lòng ghen

Tôi yêu em, yêu chân thành đậm thắm

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em

(Thúy Toàn dịch)

— Tôi yêu em | Alexandr Sergeevich Pushkin —

Mạc Mạc nghĩ rằng thật may mắn khi yêu Tiểu Vũ.

Đó là độ tuổi đẹp nhất của Mạc Mạc – tuổi hai mươi, lúc nào cũng nở nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời. Ánh mắt cô luôn luôn tỏa sáng, gò má lúc nào cũng hồng hào. Tất cả những điều này đều là vì yêu Tiểu Vũ.

Mạc Mạc nhớ những lúc Tiểu Vũ dẫn cô đi ăn kem, đó là một quán kem nhỏ, bán kem ốc quế trắng rất ngọt. Kem ở đây không giống với những chỗ khác, có hương vị rất đặc biệt, mềm mịn và tinh khiết, từ từ tan ra trong miệng, đó là hương vị vani độc đáo. Hai người luôn chỉ mua một cây kem, Mạc Mạc cầm cây kem trên tay, anh cắn một miếng cô cắn một miếng. Dưới ánh nắng mặt trời của mùa hè, hai người ăn hết cả cây kem. Mạc Mạc luôn không cẩn thận để lại một chút kem trên khóe miệng, Tiểu Vũ sẽ cười và liếm hết, khuôn mặt cô trở nên đỏ ửng, hòa cùng bầu trời màu hồng phủ đầy những đám mây ngũ sắc.

Ăn kem xong, hai người sẽ đi dạo bên bờ biển, sóng biển rất yên ả, từng đợt sóng nối đuôi nhau vỗ vào bờ cát rồi lại từ từ rút xuống, sau đó lại tràn lên. Mạc Mạc sẽ nắm tay Tiểu Vũ, ngồi yên lặng suốt buổi chiều cho đến khi mặt trời khuất dần sau đường chân trời.

Mạc Mạc tựa đầu vào vai Tiểu Vũ, trong mắt cô chứa ánh mặt trời rạng rỡ cùng với hình bóng của Tiểu Vũ.

Mạc Mạc nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ, em yêu anh. Chúng mình lại đi mua kem ăn đi.”

Trái tim cô tràn đầy ngọt ngào, phải ăn một cây kem vani mới có thể cân bằng sự ngọt ngào này. Nhưng thời gian sẽ không dừng lại ở một giây nào cả.

Bọn họ cùng nhau trải qua một mùa hè, Mạc Mạc phải rời xa Tiểu Vũ. Mùa đông năm nay rất lạ, không có mùa thu, mùa hè đã qua. Vào mỗi buổi sớm, gió biển thổi rất mạnh khiến mọi người lão đảo muốn ngủ.

Mẹ Tiểu Vũ gọi điện thoại cho Mạc Mạc, người phụ nữ thanh lịch nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ muốn đi du học, cháu không nên làm chậm trễ nó.”

Mạc Mạc nói với Tiểu Vũ: “Anh đi ăn cùng em cây kem cuối cùng nhé. Nếu không sẽ rất lạnh.”

Bọn họ vẫn đang nắm tay, hương vị của kem cũng giống như trước, ngọt ngào và mềm mại, khi cắn một miếng lại giống như mùa hè trở lại.

Tiểu Vũ nói: “Mạc Mạc, sao tay của em lại lạnh thế, có thể ăn kem nữa không?”

Mạc Mạc nở nụ cười thê lương, cô tiếp tục liếm kem, giả vờ như không có chuyện gì nói: “Sao lại không thể ăn, chúng mình hãy ăn hết cây kem cuối cùng này đi.”

Mùa hè đã trôi qua, Mạc Mạc biết cô không thể yêu Tiểu Vũ nữa. Đành phải quên anh, quên những lúc họ hôn nhau không thể tách rời, quên những lúc họ cùng nhau đi qua mỗi con đường, quên những lúc họ vai kề vai xem một bộ phim, quên những lúc Tiểu Vũ nói “Mạc Mạc, anh yêu em.”

Mạc Mạc nghĩ đây không phải là khó khăn. Không có cô, Tiểu Vũ sẽ tìm thấy một cô gái đáng yêu giống như cô, thậm chí là đáng yêu hơn cô.

Mạc Mạc nhìn ra biển nói, em yêu anh.

Mùa hè thứ hai đến, Mạc Mạc lại đi ăn kem, vẫn là kem vani, khi cắn một miếng không tự chủ được nheo mắt lại, ngọt ngào chạy thẳng đến trái tim. Mạc Mạc một mình cầm cây kem, giơ thật cao về phía mặt trời, nhìn cây kem tan ra từng chút một, mang đi phần tình yêu còn lại của mùa hè.

Em đã từng yêu anh, đó là một chuyện rất hạnh phúc.

— Mọi sự gặp gỡ trên thế gian đều là cứu biệt trùng phùng —

Tôi nhớ rõ lúc ấy, mỗi tối tôi thường đi ăn mì thịt bò.

Dưới lầu cách khu nhà tôi chừng năm mươi mét có bày một quầy hàng nho nhỏ, ông chủ là một người đàn ông trung niên độc thân, chỉ bán mì thịt bò, một tô năm đồng.

Thịt bò nấu trong nồi đất được bung ra, ngoài thịt còn có gân và da, ăn vào miệng liền tan ra, mềm dẻo đến bất ngờ. Đôi lúc trong tô còn thêm vài lá quế, lá cây đại hồi*, ở trên rải vài miếng ớt, vị cay nồng đậm, rất thích hợp để rắc lên trên cùng. Mì sợi được dùng là loại mỳ được làm bằng tay, ông chủ chụng qua hai lần nước, một lần nước trắng một lần nước dùng, để sợi mỳ dai hơn và ngon miệng hơn. Cuối cùng rắc một thìa ớt xay lên để tạo hương vị, nó đã trở thành liều thuốc cứu mạng cho tất cả những kẻ đói vào buổi tối khuya trên con đường này.

*Cây đại hồi (bát giác hồi hương): một loại cây xanh quanh năm có nguồn gốc ở Trung Quốc và Đông Bắc Việt Nam.

Lúc đấy tôi vừa thất tình, mỗi đêm đều thức trắng không ngủ, khi mặt trăng đã di chuyển đến giữa trời, khi nước mắt chảy ướt cả

khuôn mặt đã khô lại, tôi liền mang một chút tiền lẻ, lê dép xuống lầu ăn mì thịt bò.

Mì vừa bung ra còn nóng hôi hổi đã nằm yên vị trong dạ dày tôi, mùi thịt bò thơm thơm còn đọng lại trong miệng. Có mấy thanh niên ngồi bàn bên cạnh cười nói ồn ào, trò chuyện pha trò làm cho một vài bạn nữ vui vẻ, tôi ngồi nghe một lát, thoáng chốc đã quên đi chuyện mình vừa chia tay người yêu.

Sau khi ăn xong, tôi đi dạo dọc đường, vừa đi vừa đếm sao, một vì sao, hai vì sao, lúc đếm tới một ngàn vì sao là có thể về nhà ngủ. Tôi mơ rất nhiều, trong mơ, hình như tôi vẫn còn đang thút thít khóc, cũng có lúc tôi không khóc nữa.

Thoắt cái đã qua một tháng, có hôm trời mưa, cửa hàng mì thịt bò không mở cửa, tôi cầm ô đứng trên con đường mù mịt đợi, đợi rất lâu, đợi mãi cũng không đợi được đến lúc quán mở cửa. Ngày thứ hai tôi chuyển nhà, cũng chưa từng về thăm lại nơi đó, nên cũng không còn dịp ăn lại tô mì thịt bò kia nữa.

Năm tháng vô tình, giật mình phát hiện thời gian đã trôi qua lâu rồi. Có một số người, một số chuyện, có thể nhớ mà cũng có thể quên. Vẫn tiếp tục yêu đương nhưng lý trí lại thắng tình cảm, bản thân không sẵn lòng nói rất yêu nhưng lại không bằng lòng nói không thương. Ngày nghỉ thì hai người ở nhà xem phim, thấy cả hai đều ngáp thì cùng nhau tắm rồi đi ngủ. Tôi cũng không còn cơ hội nhìn chằm chằm ánh trăng xem nó đã tới nơi nào của bầu trời, bạn trai tôi nằm bên cạnh khẽ ngáy, tôi cũng lặng lẽ ngủ theo. Ngủ sớm sẽ không ăn bữa khuya. Lúc tỉnh lại, tay anh luôn nắm tay tôi, tôi bình tĩnh rút ra, không dám để anh nắm lâu.

Tôi sợ một khi bị anh ấy nắm thành quen, khi buông tay, tôi chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục [muôn đời muôn kiếp không trở lại được].

Cuộc sống trôi qua không nhanh không chậm.

Một tối nọ, bỗng nhiên anh nói: “Em nhìn xem, ánh trăng hôm nay thật sáng tỏ, chúng ta đi tản bộ một lát đi.”

Anh nhẹ nhàng cầm tay tôi, dắt tôi đi bên lề con đường xe chạy, tôi ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, chợt nhớ đến lúc trước đi ăn mì thịt bò.

Tôi cười hì hì nói: “Từ khi sống chung với anh, em vẫn chưa đi ăn khuya lần nào, lúc đó ở dưới lầu nhà em có một tiệm mì thịt bò cực ngon.”

Anh bỗng nhiên ngẩn người, ngốc nghếch hỏi: “Mì thịt bò?”

Tôi gật đầu, thỉnh linh anh nắm chặt tay tôi, trao cho tôi một nụ hôn ngọt ngào. Ánh trăng vẫn ở trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng chuyển động.

Buổi tối nằm trên giường, tôi ngủ sớm, mà anh lại nhẹ giọng nói: “Có một lần anh tự dưng đói bụng, chạy đến dưới lầu tìm đồ ăn, đi rất xa mà vẫn không có quán nào mở cửa. Sau đó thấy một nhà xép nho nhỏ trước mặt bán mì thịt bò. Anh ăn một tô, bàn bên cạnh có một cô gái tóc tai bù xù vừa khóc vừa ăn. Anh không dám nhìn cô ấy, mặc dù cô ấy khóc rất thê thảm nhưng lại ăn cực kỳ tốt. Khi đó công việc của anh gặp thất bại, anh nghĩ, cô gái kia khóc thương tâm như vậy, nhất định đã gặp chuyện rất tệ, vậy mà cô ấy còn có thể ăn hết một tô thì có chuyện gì lại không vượt qua được chứ?” Anh vừa kể vừa thiu thiu ngủ.

Tôi cũng gần như ngủ rồi, tôi không biết là tôi nghe anh kể trong mơ hay hiện tại, đêm đó hình như tôi không buông bàn tay đang nắm tay tôi ra.

Tất cả những cuộc gặp gỡ cứ ngỡ bình thường, hóa ra đều là trùng phùng. Tất cả những khó khăn tưởng chừng không vượt qua được, cuối cùng cũng sẽ trôi qua.

Như ánh trăng bên ngoài, luôn luôn chiếu sáng, luôn luôn hiện ra.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 2.1

A Lược thích ăn.

**Cô thích ăn măng vừa mới
mọc vào đầu xuân, hầm chung
với thịt heo, cho thêm một ít đại
hồi, vỏ quế, đổ thêm một chén
rượu Thiệu Hưng, lại thêm một
thìa nước tương, bắc lên bếp
nấu một lúc cho thịt thấm gia
vị, đợi thịt heo vừa chuyển qua
sắc đỏ mê người, thì nhanh**

chóng bỏ măng vừa ngâm nước vào nồi, để lửa lớn một phút đồng hồ, sẽ được món ăn ngon đến mức khiến cho thần tiên cũng phải hạ phàm.

Cô cũng thích ăn cá mè vào dầu hạ, sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong, cô sát một ít muối ăn lên mình cá, phía dưới thân cá lót vài lát gừng, mặt trên rải ít sợi giảm bông thượng hạng, bỏ vào lòng hấp hấp trên lửa lớn một lúc, rồi thêm chút nước tương. Cô bắc

**chảo dầu, cho những miếng
mỡ heo vào một lúc để tạo ra
tóp mỡ, sau đó rắc lên, là có
thể câu hồn đoạt phách người
khác.**

**Cô còn thích ăn bánh quế hoa
củ sen vào cuối thu, hoa quế
được ngâm trong mật thật lâu,
tỏa ra vị ngọt tinh tế mê hoặc
lòng người, trộn nếp trắng đã
ngâm cả đêm vào, chỉ nháy mắt
đã hiện ra màu sắc tươi đẹp.
Lấy một ít nếp đã trộn với mật
hoa quế nhồi vào củ sen, bắc**

nồi củ sen lên bếp, nấu nhỏ lửa trong vòng nửa tiếng. Lại lấy một cái nồi khác, đun đường phèn tan thành nước đường, cho từ từ từng củ sen đã nấu vào để nhuộm chúng thành màu vàng óng, tâm trạng ảm đạm vào mùa thu cũng theo đó ấm áp hẳn lên.

Chờ vào ngày đông, cô sẽ đến nông thôn tìm củ để xông thịt muối, chia làm ba phần mỡ bảy phần nạc, dưới nắng ấm của mùa đông, miếng thịt thơm

ngon khiến người ta hạnh phúc vô ngần. Tìm một cái tô lớn, dưới đáy tô lót khoai tây và ớt băm nhỏ, đặt những lát thịt muối thái mỏng nhìn như đang run rẩy lên trên, hấp khoảng mười phút, đợi phần mỡ trở nên trong suốt, rắc hành lá đã được thái nhỏ, thật sự là ngon đến mức muốn nuốt cả dầu lười vào bụng.

A Lục rất thích những món ăn này, mỗi món ăn, đều khiến cô

**cảm động, cô trân trọng, yêu
mến từng món ăn một.**

**A Lục phiền muộn nghĩ, có lẽ
mình là người đa tình, yêu
nhiều món ăn như vậy, có phải
cũng yêu nhiều người không?
Cho đến khi A Lục gặp A Vũ.**

**A Vũ có phần ít nói, cười lên
trông rất ngốc, chưa bao giờ
nói lời hay. Anh thường dẫn A
Lục đi ăn những món ngon
trong ngõ nhỏ, sau đó cười hì
hì nhìn A Lục ăn. A Lục không
biết làm thế nào, cô nghĩ mình**

thích A Vũ, nhưng A Vũ lại như một chén cháo trắng, cho dù ăn rất ngon, nhưng liệu về sau A Lục có bị hấp dẫn bởi món thịt heo hầm thơm ngon hay không? Cô cũng không xác định được.

A Vũ không nói gì, chỉ là mỗi lần anh phát hiện một quán ăn ngon, liền dẫn A Lục đi ăn. A Vũ luôn hỏi A Lục: “Ăn ngon không?”

Nếu A Lục gật đầu, A Vũ liền vui vẻ.

Cũng không biết A Lục ăn phải cái gì mà đau bụng, A Lục đột nhiên bị viêm dạ dày, vừa nôn mửa lại tiêu chảy, thật khó chịu. Mỗi ngày A Vũ đều nấu cháo trắng mang đến cho A Lục, anh nhút nhát nói: “Anh không biết nấu cơm, em ăn tạm vậy.”

A Lục vừa ăn chén cháo A Vũ nấu, vừa bỗng nhiên hiểu ra. Trong mắt cô tràn ngập ý cười, lại thản nhiên nói: “Cháo không

**ngon, nhưng em thích người
nấu.”**

**A Vũ ngẩn ra, sau đó liền cười
giống như kẻ ngốc.**

**A Lục nghĩ, cô thích rất nhiều
món ăn, nhưng cô chỉ yêu một
người, bởi vì vào lúc không thể
ăn được gì, anh ấy sẽ vì cô mà
tự tay nấu một chén cháo nóng.**

Một,

**Năm đó Hồ Tiểu Phạn 22 tuổi,
đã tốt nghiệp đại học, vừa mới**

**tìm được một công việc
copywriter*. Cô ở trong một cái
phòng nhỏ không đến mười
mét vuông, hàng xóm là một
đôi tình nhân sống chung, mỗi
đêm đều có thể nghe được âm
thanh ân ái của bọn họ, việc
Tiểu Phạn có thể làm chỉ là gõ
gõ vào vách tường nhắc nhở
cặp đôi đó một chút, dù sao
cũng chỉ là vách tường làm
bằng tấm ván gỗ, không cách
âm được.**

*** Copywriter= copy + writer :**
Copy là phần thuật ngữ chỉ phần nội dung bằng lời trong một mẫu quảng cáo. Writer có nghĩa là người viết. Nghĩa chung là Người viết lời quảng cáo.

Trương Dương là bạn trai cũ của Hồ Tiểu Phạn, ở bữa tiệc chia tay sau lễ tốt nghiệp, anh nghĩa vô phần cố* nói chia tay với cô. Thức ăn còn chưa được bưng lên, anh đã kéo Hồ Tiểu Phạn đến nhà vệ sinh, anh rất

điềm tĩnh nói với cô: “Hồ Tiểu Phạn, anh phải sang Mỹ, chúng ta chia tay đi!”.

***nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước**

Tiểu Phạn đành phải cố nở một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc, cô gật gật đầu, nói với Trương Dương: “Em còn chưa ăn cơm, anh muốn sao cũng được, em còn đang đói!”.

**Cuối cùng, lúc chè viên gạo
nếp được bưng lên, Tiểu Phạn
cố gắng vùi đầu xuống ăn,
nước mắt cô rơi vào trong bát,
cô cảm thấy chè không những
không ngọt mà còn có vị đắng.**

**Trương Dương đi rồi, một
mình Hồ Tiểu Phạn dọn hành lý
đến cái phòng nhỏ cho thuê
này, tìm việc suốt một tháng,
cũng ăn mì gói suốt một tháng,
thật may là cô vẫn còn sống,
không chết vì thất tình, cũng**

**không chết vì ngộ độc mì ăn
liền.**

**Buổi sáng đầu tiên đi làm, cô
kiểm tra trong ví thấy có mấy tờ
tiền, liền không chút do dự đi
đến tiệm ăn sáng ăn một tô mì
thịt bò, còn dặn ông chủ cho
thêm một quả trứng muối. Cô
tự nói với bản thân, “Mọi
chuyện đã qua, mình phải ăn
no, sau sau khi ăn no mới có
sức để nói chuyện yêu đương”.**

**Chờ đến khi nhận được tiền
lương tháng đầu tiên, việc đầu**

tiên Hồ Tiểu Phạn làm là mua lò vi sóng cùng dầu muối tương dấm, cô cũng sẽ mua một cái bàn nhỏ đặt ở góc phòng, để cô có thể sốt trứng với cà chua và chiên khoai tây sọt.

Lúc ăn bữa cơm tối đầu tiên do chính tay mình làm, Tiểu Phạn cảm thấy ngon thật ngon, giống như từ trước đến giờ chưa được ăn bữa cơm nào ngon như vậy. Cô ăn hết hai bát cơm, đồ ăn cũng được cô ăn hết sạch. Lúc nằm trên giường

vỗ vỗ cái bụng, Hồ Tiểu Phạn cảm thấy cô không sợ bất cứ điều gì.

Việc này phải trách bố cô, ông đặt cho con gái cái tên Hồ Tiểu Phạn. Ý định ban đầu của ba Hồ là hy vọng Tiểu Phạn cả đời có cơm ăn, không phải lo lắng mưu sinh, nhưng kết quả duy nhất là Tiểu Phạn không thể chịu được đói, chuyện dù lớn đến đâu, chỉ cần chưa ăn no là cô không thể làm được. Ngược lại, chỉ cần Hồ Tiểu Phạn ăn no

**thì chuyện lớn gì cũng thành
không có chuyện.**

Hai,

**Việc Hồ Tiểu Phạn yêu thích
lớn nhất, không phải đánh đàn
hay vẽ tranh, cũng không phải
đọc sách, viết chữ, mà đó là
xem các món ăn. Vừa có thời
gian rảnh, cô liền lên mạng xem
đủ loại blog viết về các món ăn
ngon. Những người đó thật là
lợi hại, mỗi món ăn đều như
một tác phẩm nghệ thuật, xem
một lát, cô giống như thấy tiền**

rơi đầy đất vậy, vô cùng hài lòng.

Hồ Tiểu Phạn thích xem nhất là blog viết về các món ăn ngon của một người tên Mạch Tang, anh ấy viết cực hay, không có xíu kiểu cách nào, hướng dẫn cho mọi người khi nào thì nên thêm muối, khi nào thì nên thêm đường, dùng xương gì hầm canh là ngon nhất.

Có một hôm, Tiểu Phạn bỗng lên cơn thèm ăn canh, cô đặt câu hỏi trên blog của Mạch

**Tang, xem anh ấy dạy cách làm
canh sườn cà chua như thế
nào, cuối cùng anh ấy hướng
dẫn rất tận tình.**

**Anh nói: “Đừng khách khí.
Hầm nhiều xương sườn vào,
nồi canh nhất định sẽ rất
ngon”.**

**Hồ Tiểu Phạn hài lòng cười ha
ha, cô nghĩ rằng anh ấy thật sự
là một đầu bếp giỏi.**

**Hôm đó, trên đường về nhà,
Hồ Tiểu Phạn tạt ngang chợ**

**hào phóng mua liền hai cân
sườn non, tất cả đều là nhiều
thịt ít mỡ, còn chọn thêm vài
quả cà chua.**

**Về đến nhà, Tiểu Phạn đến
trước phòng bếp đơn sơ, cô
luộc sơ cà chua rồi lột da, đem
sườn chần sơ qua nước sôi,
sau đó bỏ vào trong nồi hầm
với lửa nhỏ, nồi nước sôi phát
ra âm thanh ùng ục, khiến lòng
người xúc động hơn nghe nhạc
nhiều lần.**

Hồ Tiểu Phạn muốn cảm ơn Mạch Tang, cô vui vẻ nhắc lại cho anh ấy: “Cảm ơn hướng dẫn của anh, em hầm rất nhiều rất nhiều sườn, nước canh cực ngon”.

Tối hôm đó, Hồ Tiểu Phạn mơ một giấc mơ đẹp, cô mơ thấy Trương Dương và mình cùng thuê một căn phòng lớn, có một phòng bếp sạch sẽ sáng ngời. Cô nấu cho Trương Dương một nồi canh sườn hầm cà chua, anh đứng phía sau ôm thắt

**lượng cô, hai người cùng mỉm
cười, thật là một cảnh thần tiên
quyến rũ.**

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 2.2

2.2

Ba,

Sau khi tỉnh lại, Hồ Tiểu Phạn ngây ngẩn một lúc lâu, nhưng cũng chẳng có nhiều thời gian để bắt chước người ta tìm hiểu kỹ về giấc mơ, chỉ có thể mặc quần áo vào rồi đi làm.

Mở máy tính lên, cô truy cập vào blog của Mạch Tang theo thói quen, lại phát hiện anh trả lời mình. Anh nói: “Đã ăn no chưa, nếu em no bụng anh cũng thấy rất vui.”

Hồ Tiểu Phạn luôn cho rằng trái tim mình rất mạnh mẽ, vậy mà trong khoảnh khắc kia lại thất lại một cái. Cô nhớ tới giấc mơ kia, trước đây Trương Dương cũng thương hỏi cô như thế: “Đã ăn no chưa?”

Nhưng mọi thứ đều không thể quay trở lại được nữa. Bây giờ cô độc thân, một người ăn no thì cả nhà không đói bụng. Đây cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Buổi trưa, Hồ Tiểu Phạn nhận được điện thoại của mẹ hỏi xem công việc thế nào rồi, cô trả lời đối phó mấy câu, chỉ muốn mẹ mau

chóng kết thúc cuộc gọi. Lúc sắp cúp máy, mẹ cô chợt nói: “Đừng làm việc quá sức, nhớ phải chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy.”

Cúp máy xong Hồ Tiểu Phạn thở dài, bố mẹ lúc nào cũng vậy. Lúc đi học thì luôn hy vọng con gái nghiêm túc học tập, tốt nhất là đừng để ý gì tới những chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm vào việc đọc sách giáo khoa. Đến khi tốt nghiệp xong thì phải gả đi ngay lập tức, cứ như có một chàng Bạch Mã Hoàng tử chờ sẵn, có thể cưới con gái mình về luôn vậy, tốt nhất là ba năm hai đứa, một trai một gái càng tốt hơn nữa.

Cô nghĩ rằng cô đã hết cách để nói đến chuyện yêu đương rồi. Chưa nói đến chuyện bây giờ cô không có đối tượng nào, cứ cho là có đi nữa, cô cũng chẳng có tinh thần nào mà đáp lại cả. Trương Dương đi rồi, Hồ Tiểu Phạn cũng chẳng muốn tìm người khác nữa, mỗi ngày chỉ nghĩ đến việc làm sao để no bụng, đây mới là chuyện quan trọng nhất. Cô còn tự hào nghĩ, bản thân có thể không phải ôm ấp hoài bão lớn lao gì hết, ăn cho no chính là mục tiêu lớn nhất.

Bốn,

Cô nghĩ người nhìn chằm chằm bức hình, lại nhớ ra Trương Dương thích ăn cá hồ nhất. Tiếc rằng khi ấy ký túc xá của trường không cho nấu ăn, Hồ Tiểu Phạn cũng không có cơ hội làm cho anh lần nào. Bây giờ anh đã đi Mỹ rồi, không chừng đã thích bò bít-tết hay hamburger gì đó ở bên ấy rồi, cũng không còn quý trọng chút tay nghề nấu nướng của Hồ Tiểu Phạn nữa rồi. Hồ Tiểu Phạn nhớ lại chuyện cũ mà đau lòng, lại không biết giám đốc đã đứng sau lưng cô từ bao giờ rồi.

Anh ta chỉ tiếc rề sắt không thành thép chỉ vào trán Hồ Tiểu Phạn nói: “Con gái con đứa, sao lại có thể tham ăn đến thế chứ, lúc làm

việc còn nhìn chằm chằm vào đĩa đồ ăn mà chảy nước miếng nữa, không biết xấu hổ sao?”

Cô không nói được gì, chỉ đành ra sức gật đầu nói: “Giám đốc, anh dạy rất phải ạ.”

Đi làm về cô liền mua cá hổ, làm theo lời dạy của Mạch Tang. Phi thơm vỏ quế, hồi hương, đinh hương trong dầu, tiếp đó cho cá hổ vào chiên, sau đó cho thêm nước tương vào ninh trên bếp một lúc. Có lẽ do Hồ Tiểu Phạn xem mèo vẽ hổ nên món cá hổ cô làm ra bị nát hết. Bề ngoài không ra gì không nói, mùi vị cũng không ra gì luôn.

Cô tức giận chạy vào blog bình luận, oán giận phùng phùng, lãng phí cả con cá hổ ngon lành kia rồi.

Mạch Tang nhanh chóng trả lời lại, anh hiền hòa nói: “Có phải đã để lửa lớn quá không, để lửa nhỏ chiên cho cá chín từ từ mới không khiến cá bị nát ra.”

Đích thực là do tính tình Hồ Tiểu Phạn nóng nảy, để lửa lớn mà nấu một mạch, bảo sao thành phẩm cuối cùng lại nát vụn như vậy.

Không ăn được cá hổ, tâm trạng của Hồ Tiểu Phạn bị ảnh hưởng lớn, cô nhin đói đi ngủ. Nằm trên giường, cô lăn qua lộn lại suy nghĩ. Đúng vậy, đều tại cô quá nóng nảy. Khi Trương Dương nói lời chia tay, cô cũng nhanh chóng đồng ý, rõ ràng là có thể nói rằng anh hãy suy nghĩ kỹ lại một chút, không chừng sự việc còn có khả năng chuyển biến tốt hơn. Trương Dương là một người bạn trai tốt, hai người đã ở bên nhau hai năm rồi, cho tới nay cũng chưa từng cãi nhau trận nào cả.

Nhưng một người tốt như vậy, cũng đã đi rồi. Còn cả con cá hồ ngon lành kia nữa, cũng bị cô phá hỏng mất rồi.

Năm,

Ngày chủ nhật cuối tuần, vốn là có thể ngủ nướng, nhưng Hồ Tiểu Phạn lại bị những tiếng ùng ục to như sấm rền phát ra từ bụng làm tỉnh giấc. Tối hôm qua không ăn được món cá hồ, cô đã đói lả rồi. Cô không đành lòng bỏ dậy, vẫn chưa dám tin rằng mình đã làm hỏng món cá hồ này.

Tâm trạng Hồ Tiểu Phạn lúc này giống hết một oán phụ, cô đi thẳng đến chợ hải sản, mua một con cá hồ còn béo khỏe và tươi ngon hơn mang về. Không kho được thì cô chiên từng khúc vậy. Cô ướp cá hồ với rượu Thiệu Hưng và gừng một lúc, sau đó nhúng vào trứng, lăn qua bột chiên giòn, rồi bỏ vào chiên.

Chỉ lát sau cả gian phòng nhỏ đã tràn ngập mùi thơm. Cá hồ được chiên vàng ươm xốp giòn đã tạm thời an ủi cho tâm hồn thiếu nữ cô quạnh của Hồ Tiểu Phạn. Cô vui mừng cứ như được hẹn hò với một anh người yêu hoàn mỹ vậy. Có anh người yêu tốt như thế, Hồ Tiểu Phạn không kiềm chế được tính ham hư vinh của bản thân, cô chụp ảnh món ăn mình đã làm lại, nhanh chóng đăng nó lên trang blog không một độc giả của cô. Cô còn đặc ý kèm thêm một đoạn văn: Người nóng nảy không phù hợp với kho. Chỉ có chiên mới có thể an ủi lòng người.

Mùi dầu mỡ khắp phòng, cô cũng chẳng cảm thấy khó chịu. Ăn no rồi ngủ bù một giấc, cảm thấy tinh thần càng tốt hơn. Gì mà Trương Dương, gì mà thất tình, đều đi gặp quỷ hết đi! Hồ Tiểu Phạn cô không sợ thất tình, chỉ sợ đói bụng. No bụng rồi, những chuyện thương xuân buồn thu này đều quên cả thôi.

Mở máy tính lên, cô tiếp tục tự đấc xem lại bức ảnh cá hồ cô đã đăng kia, lại phát hiện có người bình luận, là Mạch Tang. Anh nói: “Cá hồ chiên cũng được, cá hồ kho cũng được, chỉ cần bản thân người ăn thấy vui vẻ là được rồi.”

Hồ Tiểu Phạn thử nhớ lại lúc nãy mình ăn cá hồ thế nào, có thật sự vui vẻ không? Cô vui chứ, ăn no rồi làm sao có thể buồn được đây? Vì vậy Hồ Tiểu Phạn lại càng vui vẻ hơn.

Sáu,

Thứ hai, cô hồi máu sống lại tiếp tục đi làm, hào hứng bưng bưng dậy sớm làm cơm hộp, ớt xanh thịt băm, rau cải nấm hương, còn có cá chiên với cơm chiên trứng. Công ty có lò vi sóng, buổi trưa chỉ cần mang đi hâm nóng lại. Hồ Tiểu Phạn ngồi ở phòng trà nước của công ty, tự pha một chén trà hoa cúc, vừa ăn cơm trưa mang theo, vừa uống một hớp trà nóng, cảm thấy toàn bộ công ty cũng trở nên đáng yêu hơn. Khi ăn cơm, cô theo thói quen vào blog của Mạch Tang, phát hiện ra anh lại đang dạy mọi người cách làm cơm hộp. Ớt xanh thịt băm, rau cải nấm hương, cô không nhịn được bật cười ha ha, không ngờ anh lại làm giống cô như đức.

Hồ Tiểu Phạn nhanh tay bình luận: Chúng ta ý tưởng lớn gặp nhau, tôi cũng làm cơm hộp giống anh này.

Anh rất nhanh đã trả lời: Ăn no chưa?

Cô thầm nghĩ trong đầu, sao có thể không no được, Hồ Tiểu Phạn cô sao để bản thân bị đói được? Ăn cơm mình tự làm không giống với cơm ở ngoài, cả chiều, sức sống của Hồ Tiểu Phạn bắn ra bốn phía, ngay cả lúc quản lý thao thao bất tuyệt cũng không khiến cô ngủ gà ngủ gật, làm việc Vô cùng mạnh mẽ vang dội. Cứ phải ăn

no cái đã, ăn no rồi mới có sức làm việc, Đây mới là đạo lý lớn nhất của cuộc đời, chính xác hơn bất kỳ đạo lý nào của các bậc thầy nổi lạn.

Buổi tối về đến nhà, hòm thư của Hồ Tiểu Phạn báo có thư mới. Mở ra xem, lại là thư do Trương Dương gửi tới. Anh ta than thở nước Mỹ không giống tưởng tượng của anh ta, than thở áp lực quá lớn, than thở người ở đây kỳ thị người Trung Quốc, cuối cùng còn than thở cả chuyện ăn uống không quen. Ở cuối tin nhắn, anh ta nói, Hồ Tiểu Phạn, anh nhớ em.

Cô yên lặng xem hết, sau đó xóa đi. Hồ Tiểu Phạn không trả lời, cô biết trả lời thế nào đây, có gì để nói đâu. Lúc trước người muốn đi là anh ta, Hồ Tiểu Phạn không hề ngăn cản, hiện tại phát hiện ra, nước ngoài trắng sáng nhưng không tròn như vậy² mới nghĩ đến cô. Đáng tiếc, lúc này Hồ Tiểu Phạn đã ăn thật no, không hề đói bụng [Ý bảo chắc lần trước chắc anh này tỏ tình lúc chỉ đang đói nên bảo ừ luôn cho gọn để về nhà ăn cơm. Giờ chị no rồi k dễ bị dụ nữa.] Trương Dương muốn quay lại với cô, cô sẽ không phát điên lên mà lao về phía anh ta.

Bây giờ Hồ Tiểu Phạn đã có sức để từ chối.

(2) trắng sáng nhưng không tròn như vậy: không như trong tưởng tượng, suy nghĩ của mình.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 2.3

2.3

Bảy,

Thời gian thắm thoát trôi qua, Hồ Tiểu Phạn vẫn tiếp tục sống cuộc sống của mình, Trương Dương cũng không gửi thư đến nữa.

Tài nấu nướng của cô cũng tiến bộ vượt bậc, mỗi lần không nấu được món nào, cô liền mặt dày mày dầy chạy đi hỏi Mạch Tang: Nấu canh gà nên thêm gia vị gì? Mùa đông muốn ăn thịt dê, nhưng hầm mãi vẫn không nhừ thì nên làm thế nào? Muốn ăn món gì đó thanh đạm, anh cho ý kiến đi!

Tính tình Mạch Tang rất tốt, luôn trả lời cô: Canh gà muốn thơm ngon nên cho chút cầu kỷ và Mã đề vào hầm chung. Nếu thịt dê không mềm, lúc hầm cho vào mấy quả táo gai vào thử xem, còn nữa, cô nên mua một cái nồi hầm tốt; muốn ăn thanh đạm thì xào củ mài với mộc nhĩ đi, ít dầu ít muối, khi ăn liền cảm nhận được hương vị tươi mới của nó.

Bọn họ từ từ thân thiết với nhau hơn, thỉnh thoảng Mạch Tang cũng tò mò hỏi Tiểu Phạn: Tại sao cô luôn ăn cơm một mình vậy? Hồ Tiểu Phạn tức giận trả lời anh: Đừng hỏi vớ vẩn, tôi thích ăn cơm một mình, tự mình ăn no đã không dễ rồi, tôi không có sức mà đi

quản những người khác. Mạch Tang sẽ làm bộ ông anh tri kỷ mà khuyên cô, nếu đã ăn no thì cũng nên lo việc chung thân đại sự đi, miễn cho ăn đến mập mập thì không ai muốn lấy nữa.

Thật ra, Hồ Tiểu Phạn không phải là không nghĩ đến việc yêu đương lại, nhưng ngộ nhỡ người tiếp theo lại giống người cũ, cô phải làm gì đây? Cô không dám nghĩ tới vấn đề này nhiều, có thể do ăn chưa đủ no, nên hoàn toàn không có sức để đối phó với mấy vấn đề này. Cô chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, mỗi ngày đi làm, về nhà liền nấu vài món ăn nóng hổi, chuyện này khiến con người ta an tâm hơn bất kỳ chuyện gì.

Tám,

Cho đến một ngày, Tiểu Phạn đăng bài mới trên cái blog vắng như chùa bà đanh của cô: mùa đông đến rồi, muốn ăn lẩu quá. Ăn lẩu một mình thật đúng là không ngon. Mua nhiều đồ ăn, Một người không thể nào ăn hết; mua ít, lại ăn không đã ghiền. Cô rối rắm mấy ngày, ngay cả nồi lẩu cũng đã mua xong, nhưng vẫn không thể ăn.

Mạch Tang nói: “Được rồi, tôi tự hạ mình đến ăn lẩu cùng cô vậy, hoàn thành tâm nguyện của cô.”

Hồ Tiểu Phạn nhìn tin nhắn mới gửi đến này, ngu người trước máy tính luôn. Mạch Tang nói muốn tới thăm cô, lại còn ăn lẩu cùng cô nữa. Tự véo mình một cái, đau quá, thật sự không phải nằm mơ. Chuyện gì đang xảy ra, chính cô cũng không rõ nữa. Hồ Tiểu Phạn thấy có gì đó sai sai ở đây, vì sao anh muốn tới ăn lẩu với cô, nhưng cô lại không biết sai ở chỗ nào. Vuốt vuốt lòng ngực đang phập phồng kịch liệt, cô tự nhủ, Hồ Tiểu Phạn, mà đừng có đoán mò, người ta tốt bụng, cho mà chút thuốc màu nhưng không thể mở phờng nhuộm được đâu.

Quả nhiên, Mạch Tang cũng giải thích, đến chỗ của cô chủ yếu là vì công việc, nhân tiện nhìn xem Hồ Tiểu Phạn cô đơn vắng vẻ thế nào, làm người tốt ăn cùng người cô đơn như cô một bữa lẩu mà thôi. Cũng có thể không phải như vậy, nhưng một người không thể nào ăn lẩu được, nên Hồ Tiểu Phạn rất vui vẻ đồng ý. Dù sao Có thể được ăn lẩu, quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì.

Chín,

Mạch Tang đến vào ngày cuối tuần, Hồ Tiểu Phạn dậy thật sớm, dọn dẹp nhà cửa, Để trông ngôi nhà sạch sẽ, sáng sủa hơn. Trên bàn đặt một nồi lẩu điện mới mua, lại thêm thịt bò, thịt cừu, lòng bò, đậu phụ, rau diếp đầy một bàn, nhưng không hiểu tại sao cô lại có phần căng thẳng.

Cô không ngừng nhìn đồng hồ, Mạch Tang nói: “Mười hai giờ trưa anh sẽ đến”, Hồ Tiểu Phạn cứ đứng ngồi không yên, cứ một lát cô lại chạy đi soi gương, một lát lại đứng dậy nhìn xem có quên đặt thứ gì lên bàn không? Cô thật sự không biết mình bị làm sao, giống như trước đây, khi mới yêu Trương Dương, trước khi ra ngoài hẹn hò, sẽ đem tất cả váy áo ra thử một lần, rồi đắn đo không biết nên mặc cái nào.

Đúng 12:00, có ai đó gõ cửa. Hồ Tiểu Phạn vội vàng đứng dậy, nhanh chóng ra mở cửa. Là Mạch Tang, anh đang đứng trước cửa nhà cô. Anh giống hệt tượng tượng của Tiểu Phạn, một gương mặt baby, tóc đen, hai lúm đồng tiền không sâu, mặc một chiếc áo khoác sạch sẽ nhạt màu cùng quần jean, giống như một cái bánh gạo trắng vừa mới hấp vậy.

Anh cười ấm áp nhìn cô: “Hồ Tiểu Phạn, có khách tới nhà, có phải em nên mời anh vào nhà ngồi không?”. Mạch Tang Không hề

khách sáo.

Hồ Tiểu Phạn cười ngây ngô, vội vàng mời anh ngồi vào bàn ăn.

“Chúng ta dọn cơm nhé!” Cô vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng được ăn lẩu rồi!”

Lo lắng trăm điều lại sơ sót một điều. Cô lại quên lấy gia vị.

Mạch Tang đi vào phòng bếp, không biết làm gì bên trong. Ngay sau đó, anh cầm lọ gia vị đi ra. Dầu cay, tỏi băm, hạt tiêu, giấm, nước tương, anh đặt tất cả trước mặt Hồ Tiểu Phạn: “Trong bếp chỉ có những thứ này, ăn tạm vậy”.

Anh chợt mỉm cười, trong hơi nước bốc lên từ nồi lẩu, đặc biệt giống như một người đàn ông tốt.

Mười,

Chờ khi nồi lẩu nóng lên, ăn miếng thịt bò đầu tiên vào, cảm giác hạnh phúc ủa đến trong nháy mắt khiến Hồ Tiểu Phạn không phân biệt được phương hướng.

Mạch Tang lắc đầu nhìn Hồ Tiểu Phạn vui đầu vào ăn cơm, nói thật đây là lần đầu tiên anh thấy một cô gái ăn cơm như vậy. Miệng Hồ Tiểu Phạn đầy thức ăn khiến cô không thể nói được, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh để bày tỏ sự không hài lòng.

Sau khi cơm nước no nê, Hồ Tiểu Phạn xoa bụng ngồi im trên ghế, không biết xấu hổ nói: “Em không thể đi nổi nữa rồi, anh có thể phát huy tinh thần Lôi Phong một lúc mà đi rửa bát được không?”.

“No rồi”. Hồ Tiểu Phạn không chút xấu hổ vỗ vỗ bụng. “Ăn rất nhiều.”

“Em đã nói, làm việc gì cũng cần phải ăn no rồi mới có sức để làm đúng không?”. Ánh mắt của Mạch Tang tiếp tục phát sáng.

Hồ Tiểu Phạn đột nhiên cảm thấy ợ hã. Nhưng cô không thể không gật đầu, bởi vì, đúng là cô đã từng nói như vậy.

“Hồ Tiểu Phạn, đồ ngốc này”. Mạch Tang tức giận nói.

“Em làm sao chứ, sao em lại là đồ ngốc?”. Hồ Tiểu Phạn phồng mang trợn má nhìn anh.

Mạch Tang nhẹ nhàng đứng dậy, cầm tay Tiểu Phạn nói: “Em ăn no rồi, không biết có sức lực để nói chuyện yêu đương với anh hay không?”.

Mười một,

Hồ Tiểu Phạn cứ thế nặn lời tỏ tình của Mạch Tang, không giải thích được vì sao mình lại trở thành bạn gái của anh, Nhưng Hồ Tiểu Phạn cảm thấy thật tốt, kể từ khi bọn họ yêu nhau, mỗi ngày Mạch Tang đều cho cô ăn thật no, cô cảm thấy tràn đầy sức lực, có thể cùng anh nói chuyện yêu đương.

Đúng là, ăn no mới có sức để nói chuyện yêu đương mà.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 2.4

2.4

Mặc dù anh không biết em đau đến mức nào, nhưng anh cũng đâu muốn em bị đau

A Tử có chứng đau bụng kinh nghiêm trọng, mỗi lần tới tháng cô đều đau đến chết đi sống lại. Loại đau đớn này giống như có một con rắn nhỏ đang phun độc trong bụng, dày xéo chỗ mềm mại nhất trong tử cung, con rắn kia không ngừng quậy phá khiến người ta phải dồn hết sức để hận nó. Dịch độc kia không chỉ dừng lại ở một chỗ nhỏ trong bụng mà còn lan đến lưng, tiến lên đầu, giống như dây leo quấn lấy từng khớp xương thớ thịt, khiến bạn đau cong cả người, không thể suy nghĩ được chuyện gì. Chỉ có thể như con tôm luộc, co quắp nằm trên giường, mất hết khả năng vận động và suy nghĩ.

Bạn trai A Nam của A Tử luôn nói, sao có thể đau đến như vậy được. A Tử cắn hận cầu cho đời sau A Nam nhất định phải làm phụ nữ, còn là phụ nữ bị đau bụng kinh dữ dội.

A Nam cười cười nhìn A Tử, thấy sắc mặt cô tái nhợt, tôi lại tím bầm, A Nam vội đi vào bếp. A Nam nấu cơm không tồi, chỉ một lúc đã ra một bát cháo nóng hổi. Hạt gạo vàng óng ánh trong veo, từng hạt đầy đặn động lòng người, nóng hổi dồn chung một chỗ, trong

cháo bỏ thêm đường đỏ, táo tàu và đậu phộng, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào. Trên mặt cháo, A Nam còn cố ý rắc thêm một ít vụn hạt thông, nhìn qua thật khiến người ta mê mết.

A Tử có đau đến mấy cũng cố lết tới, nhân lúc cháo còn nóng hồi húp vài hớp mới yên tâm đi ngủ. Lúc đấy, A Nam cũng sẽ dịu dàng nắm tay cô, giống như sự lan tỏa chút ấm áp của phần cháo còn lại.

Có lúc A Tử đau bụng dữ dội, nuốt không trôi bất cứ thứ gì, A Nam không nói gì, chỉ cau mày ngồi ở đầu giường nhìn cô lăn lộn, sau đó liền đi siêu thị một chuyến, xách về một túi đầy rau củ thịt cá và gạo.

A Nam dùng nồi đất hầm vịt già, thả thêm dương quy và đảng sâm, ninh trong nồi chùng bốn tiếng, đến khi thịt vịt mềm ra, dương quy tỏa ra một mùi thuốc bắc bay khắp phòng.

Cùng lúc đó, A Nam sẽ bắc chảo lên, rồi trộn đều với bột ngô và đường đỏ, thêm một ít hạnh nhân, Nặn hình thành mấy cái bánh nhỏ nhỏ tròn tròn, rồi phết thêm dầu ăn, cho lên chảo nóng, dùng lửa nhỏ nướng đến khi hai mặt đều chạy xém, rồi mới bung ra.

A Tử uống một chén canh nóng, lại ăn thêm một cái bánh, dạ dày trống rỗng được lấp đầy, bụng cũng dần ấm lên.

Tiền A Nam kiếm được không nhiều, không thể thường xuyên mua quần áo mới cho A Tử, cũng không thể thường xuyên dẫn A Tử đi ăn nhà hàng cao cấp. A Tử không để ý lắm, nhưng mẹ A Tử lại để bụng.

Tết đến A Tử dẫn A Nam về nhà ra mắt, trên bàn cơm giao thừa, mẹ A Tử lạnh lùng nói: “A Tử nhà dì, sau này cần phải có cuộc sống

tốt, dì nói đúng không A Nam?”

A Tử nhìn thấy mí mắt A Nam giật giật, đem đó dường như A Nam không ngủ.

Trên đường quay về thành phố, A Nam bất chợt nói với cô: “A Tử, chúng ta chia tay đi.”

A Tử nhìn ra cửa xe, bụng cô đột nhiên đau dữ dội. A Tử không muốn nói chuyện, chỉ nắm tay A Nam thật chặt.

Đến nhà, A Tử phát hiện bà dì đại giá quang lâm, so với trước đây mạnh mẽ hơn mấy lần. A Tử phải cố cắn chặt môi mới không khóc lên.

A Nam nhìn chằm chằm A Tử, bất ngờ quay lưng lại, buồn bực nói: “Ngay cả việc khiến em không đau anh cũng không làm được, thậm chí, em đau đến mức nào anh cũng không biết, mẹ em nói đúng, anh không thể cho em cuộc sống tốt.”

A Tử ngơ ngậy bò dậy, tựa đầu vào lưng A Nam, cô nhẹ nhàng nói: “Mặc dù anh không biết em đau đến mức nào, nhưng anh cũng đâu muốn em bị đau. A Nam, em muốn uống canh anh làm, như thế sẽ không đau nữa.”

Nắm nắm siết chặt của A Nam từ từ buông lỏng ra, anh vào bếp nấu cho A Tử một chén. Mà A Tử, mặc dù còn cuộn tròn người nhưng lại mỉm cười đến ngọt ngào.

Chúng ta cùng ăn buffet* đi

*Buffet”: trong tiếng Pháp có nghĩa là tự chọn hay còn gọi là “tiệc đứng”, nghĩa là thực khách có thể đi lại, đứng ngồi tùy thích khi ăn

uống. Cái lợi của tiệc buffet là có thể phục vụ cho nhiều người hơn so với tiệc ngồi. Buffet có cái hay vì tạo nhiều cơ hội để thực khách giao tiếp với nhau – nhất là với những buổi tiệc có tính chất xã giao, vì vậy thời gian ăn buffet có thể kéo dài.

Một khi đã qua tuổi hai lăm, trong nhà sẽ bắt đầu sốt ruột hỏi thúc đi coi mắt, lần này đối tượng hẹn hò là Bắc Thụ.

Tôi thường đưa đối tượng đi ăn tiệc đứng. Tôi tin tưởng một câu nói, trước cảm dỗ của thức ăn thì không ai không bộc lộ bản chất thật của mình. Cũng chỉ có như vậy mới có thể hiểu rõ hơn người áo quần chỉnh tề ngay thẳng trước mặt mình có hợp với mình không. Nếu như ăn cũng không thể chấp nhận được thì làm sao sống cả đời với nhau. Sự thật chứng minh, chiêu này lúc nào cũng đúng.

Tiên sinh A là con rùa biển thật sự, toàn thân tây trang cắt may cao cấp, áo sơ mi trắng như tuyết. Anh ta nhìn tôi, nước bọt tung bay tự giới thiệu anh ta thành công như thế nào, tôi chỉ mỉm cười không nói.

Đến khi lấy thức ăn, anh ta lại lấy một miếng thịt bò bít-tết đầy dầu mỡ, anh ta dùng dao nĩa không tốt, vậy mà cũng không chịu dùng đũa, dao va vào thành đĩa vang lên mấy tiếng leng keng thật to, ấy thế mà vẫn còn nói với tôi rằng thịt bò trong nước không ngon bằng thịt bò nước ngoài.

Đến tiên sinh B, mới vừa gặp mặt đã hỏi thăm lương bổng công việc của tôi, có coi trọng việc sinh con đẻ cái hay không, cũng trình trọng tuyên bố anh ta ủng hộ việc công chứng tài sản trước hôn nhân. Đến lúc hai chúng tôi bắt đầu lấy thức ăn, Anh ta như thủy triều ập đến, vội vã lấy hơn mười món, lấy nhiều đến mức anh ta ăn cả buổi cũng không hết, vô cùng đặc ý giải thích với tôi, Đi ăn buffet

thế này, nhất định phải chọn những món đắt nhất, phải tính toán thật chu đáo.

Tiên sinh C thì thú vị hơn, từ lúc ngồi xuống đã không ngừng than vãn thói đời bạc bẽo, châm chọc, lên án kịch liệt xã hội lụi bại.

Anh ta cau mày nói: “Váy của cô hình như hơi ngắn một chút nhỉ.”

Tôi lấy một ít khoai tây chiên, anh ta cũng cau mày nói: “Thức ăn này không tốt cho sức khỏe, thật không biết có gì ngon mà người ta cứ ăn.”

Tôi đang muốn ăn một chút thịt cá hồi, anh lại không vui nói: “Vì người Nhật Bản thích ăn đồ sống, nên họ mới tàn nhẫn khát máu từ trong xương tủy, cô ăn ít lại mới tốt.”

Nhưng đến cuối cùng, khi tôi tính tiền, anh ta lại không cần nhìn gì, thoải mái nhìn tôi rút tiền trong túi ra trả.

Lúc tôi cùng Bác Thụ ngồi xuống, Bác Thụ tự nhiên hỏi: “Em thích ăn gì để anh đi lấy?”

Giọng anh thật dịu dàng, không giống những người khác.

Ngược lại, tôi có chút hồi hộp, tỏ ý anh lấy gì cũng được.

Bác Thụ bưng cho tôi một ít soup, anh nhẹ nhàng nói: “Em uống ít soup nóng trước đi, chúng ta từ từ trò chuyện.”

Anh cũng không vội vàng lấy những món ăn số lượng có hạn, cũng không vội giới thiệu bản thân.

Khi nhìn thấy đĩa của tôi trống trơn, Bắc Thụ sẽ tự giác đứng lên, chọn một ít thức ăn, không nhiều không ít, có chay có thịt.

Anh luôn luôn mỉm cười dịu dàng, thỉnh thoảng nhắc nhở tôi: “Mau ăn đi, đừng để thức ăn nguội, sẽ không tốt cho dạ dày.”

Lúc ăn được món ngon, anh sẽ Hạnh phúc híp mắt lại, sau đó hấp tấp nói: “Em nếm thử đi, món này ngon lắm.”

Chúng tôi cùng nhau trò chuyện vui vẻ, đây là cuộc xem mặt vui vẻ duy nhất từ trước tới nay.

Khi từ phòng tự lấy thức ăn đi ra, Bắc Thụ tùy hứng dứt tay vào túi quần, nhìn tôi mỉm cười nói: “Có muốn đi uống một tách cà phê với anh không?”

Ngay lúc đó, tôi nghĩ, chính là anh ấy.

Đến lúc tôi và Bắc Thụ ở chung với nhau, tôi đem lý luận đi ăn tiệc đứng của bản thân ra nói với anh ấy, anh ha ha cười to, ôm tôi nói: “Cũng không hẳn do ăn tiệc đứng, mà do em yêu anh.”

Khi yêu nhau, mới có thể cùng nhau ăn buffet.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 2.5

2.5

Em chỉ có thể cho anh sự dịu dàng

A Nam không biết nấu ăn. Anh nấu cải trắng sẽ giống đồ ăn cho heo, khoai tây thì biến thành màu đen, nếu là thịt kho tàu, thịt sẽ cứng đến nỗi không cắn nát được. Nhưng A Nam lại là một người thích ăn, bất cứ đồ ăn ngon nào anh cũng thích, những lúc thấy món ngon, nhất định mắt anh sẽ phát ra tia sáng. Dù lúc này có một cô gái trần trụi đứng bên cạnh, thì anh cũng sẽ chọn đồ ăn ngon chứ không chọn mỹ nhân.

A Nam sắp phải tới ượng quốc Anh học một năm, anh khó xử đưa đôi tay rần chắc ra, nói với A Lục: “Em xem, anh không biết nấu ăn, đến đó chỉ có thể ăn cá chiên, khoai tây chiên, bánh sandwich.”

A Lục rất không có ý tốt vỗ vỗ cơ bụng 6 múi tròn thành một múi của A Nam, nói: “Đúng lúc giảm cân đi.”

A Nam ngửa mặt lên trời hét to: “Tôi yêu đồ ăn Trung Hoa, tình yêu này mãi mãi không thay đổi.”

Cứ thế A Nam đi Anh quốc, cả tuần liền đều ăn bánh mì, khoai tây, cuối cùng anh cũng không chịu được nữa, nét lên mạng than

thở với A Lục: “Dạ dày người Trung Quốc của anh đã không chịu được sự đàn áp nữa rồi, phải lập tức làm cách mạng.”

A Lục hỏi: “Sao anh không tự nấu ăn?”

A Nam ngại ngùng đưa ra mấy tấm hình, trong hình là những thứ đen thùi lùì không nhận ra được là cái gì.

A Nam đau khổ nói: “Anh cũng muốn tự nấu ăn, nhưng thứ nấu được lại là cái này”.

A Lục không nói gì mà A Nam cũng chỉ có thể tiếp tục đau khổ ăn pizza.

Buổi sáng hôm sau, A Nam phát hiện mình có mail mới, là A Lục gửi đến. Anh tò mò mở ra, bên trong có một tờ công thức nấu ăn: “Đi siêu thị mua một củ khoai tây, không cần thái sợi, anh dùng dao không tốt, gọt vỏ khoai tây, sau đó cắt thành lát, có thể cắt mỏng thì cắt mỏng, xong rồi rửa sạch, để ráo nước. Lại mua một ít thịt xông khói, cũng cắt thành miếng nhỏ. Sau đó bật bếp, đổ dầu vào chảo, cho vừa đủ đừng để dầu tràn ra khỏi chảo Chờ ba mươi giây, cho khoai tây vào, đảo qua đảo lại, sau đó thêm một muỗng nhỏ muối, một muỗng nhỏ nước tương, một muỗng sa tế ớt, tiếp theo, đổ một phần ba chén nước vào, đậy nắp nồi lại, đun nhỏ lửa trong ba phút rồi mở nắp ra bỏ thịt xông khói vào, xào trong một phút, là có thể ăn! Đồ ngốc, hãy làm đúng theo những gì em nói”. A Nam sửng sốt một lát, hoan hô một tiếng rồi vội vàng đến siêu thị mua nguyên liệu. Cuối cùng anh cũng ăn được bữa cơm tối thơm tất.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi sáng sớm A Nam đều sẽ nhận được công thức nấu ăn do A Lục gửi đến, đầu tiên là thịt xông khói xào khoai tây, trứng sốt cà chua, thịt xào ớt xanh, cánh gà nấu coca, đều

là những món ăn đơn giản, dần dần, A Nam làm thuần thục hơn, A Lục cũng sẽ gửi đến một ít công thức như thịt heo hầm, sườn heo kho tộ, thịt bò hầm cà rốt. Cuối cùng A Nam cũng có những ngày tháng tốt đẹp, từ một người đàn ông tay không dính nước lại trở thành một người nấu nướng tuyệt vời. Nhưng nói cũng thật kì lạ, nếu như A Nam tự mình lên mạng tìm công thức mãi mãi không thể làm ra mùi vị như công thức nấu ăn A Lục viết. Công thức nấu ăn của A Lục luôn nói anh cần phải chuẩn bị những nguyên liệu nào, lúc nào thì đổ dầu, lúc nào bỏ muối, xào mấy phút, chò mấy phút, A Nam cứ theo đó làm, cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Thời khắc quan trọng đã đến, A Nam phải lòng một nữ thần Giang Nam cũng đang du học, anh liền khẩn cấp nhờ A Lục giúp đỡ: “Nhanh dạy anh làm một ít đồ ăn cao cấp, anh phải dùng đồ ăn ngon để cướp được trái tim người đẹp.”

Rất lâu sau A Lục mới trả lời: “Công thức nấu ăn em sẽ gửi sau.”

Hôm sau, A Nam mở hộp thư ra, công thức nấu ăn của A Lục đã lặng lẽ nằm bên trong: sườn nướng trần bì, gà nấu hạt điều, bắp cải cắt nhỏ, còn có súp cà chua thịt viên. A Nam làm cho nữ thần một bàn thức ăn, nữ thần ăn đến mặt mày rạng rỡ, khi về còn ấn lên mặt A Nam một dấu hôn đầy son phấn.

A Nam phấn khởi báo cáo thành tích với A Lục, A Lục chỉ nói: “Chúc anh thành công.”

A Nam trở thành bạn trai của nữ thần, A Lục vẫn gửi công thức nấu ăn cho A Nam, lúc trước là một món, bây giờ là hai, nữ thần ăn thức ăn A Nam nấu, luôn khen anh là một người đàn ông tốt.

Nhưng trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết, sau một tháng ăn thức ăn A Nam nấu, không ngờ nữ thần đã ôm ấp một anh đẹp trai nhà giàu đi ăn tôm hùm. A Nam đau lòng không muốn sống nữa lên mạng nói với A Lục: “Không cần gửi công thức nấu ăn cho anh nữa, anh không muốn nấu. Một người ăn thì không còn ý nghĩa gì nữa.”

A Nam uống rượu cả đêm, uống đến say mềm.

Ngày hôm sau thức dậy, đầu đau như muốn nứt ra, anh theo thói quen mở hộp thư ra, bên trong vẫn có mail do A Lục gửi đến.

Bên trong viết: “Một chén gạo, sáu ly nước, xắt một ít gừng, băm một ít thịt, nấu ba mươi phút, rồi thêm nửa muỗng muối, một chút dầu mè. Tối hôm qua anh nhất định đã uống rượu, nên ăn ít cháo giải rượu.”

A Nam hơi bất ngờ, anh nhìn bức thư thật lâu, rồi đứng lên nấu cháo.

Sau khi tốt nghiệp A Nam trở về nước, chuyện đầu tiên anh làm là đi tìm A Lục, anh muốn cảm ơn cô, không có công thức nấu ăn của cô, đừng nói là tốt nghiệp, chắc anh đã chết đói ở Anh quốc xa xôi rồi.

Anh gõ cửa nhà A Lục, A Lục không có ở nhà, cô gái sống cùng với cô than phiền với A Nam: “Từ sau khi anh đi, mỗi tối cô ấy cứ ở phòng bếp nấu đồ ăn, làm xong cũng không ăn, còn cầm quyển sổ không biết ghi chép điều gì, thật là ồn ào chết mất.”

A Nam bỗng nhiên hiểu, thì ra công thức nấu ăn của A Lục là do chính cô mỗi ngày làm một lần, sau đó ghi lại thời gian và cách làm, hôm sau lại gửi cho A Nam. A Lục trở về, mặt không đổi sắc chào

anh một tiếng,: “Anh đã về rồi, sau này em không cần phải gửi công thức nấu ăn cho anh nữa rồi“.

A Nam nhìn A Lục, nghĩ đến tất cả công thức nấu ăn do A Lục gửi cho mình trong một năm qua, anh nhẹ nhàng đi tới ôm chặt lấy A Lục: “Đúng, không cần gửi nữa, anh đã học được, có thể nấu cho em ăn.”

A Lục vui đầu trên bả vai của A Nam, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Được.”

A Nam cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao chỉ có thể dựa trên công thức nấu ăn của A Lục mới có thể làm ra được thức ăn ngon, đó là vì A Lục đối với anh quá dịu dàng.

Có anh, em nghĩ chậm một chút!

San San thích ăn đồ ăn vặt, cô lý luận rằng đời người vốn ngắn, nếu như chỉ vì sức khỏe, mỗi ngày đều dành nhiều thời gian đi tìm thức ăn có lợi cho sức khỏe thì chuyện đó thật là không có giá trị, không tốt bằng đồ ăn vặt, vừa ngon, lại thuận tiện.

Họp mặt, San San sẽ ăn khoai tây mới vừa chiên nhúng kem vani, cô cũng sẽ dùng muffin nhỏ nghiền nát miếng khoai tây chiên rồi cho vào miệng.

Khi xem phim, cô nhất định phải mua hộp bỏng ngô lớn nhất.

Khi đi dạo phố, cô nhất định phải cầm một cây hot dog, vừa đi vừa ăn.

Khi San San ngồi xem tivi trên ghế sa lon, cô sẽ ôm hộp bánh bích quy, thỉnh thoảng ăn một cái.

Thứ San San thích nhất, chính là các loại mì ăn liền. Cô tuyên bố thẳng thừng rằng, mì ăn liền đã cứu vớt loài người, chỉ cần một nồi nước sôi, bạn có thể thưởng thức được thịt bò cay, nấm hương, thịt gà, hải sản và các loại hương vị khác, đây thật là một món tuyệt vời.

San San nghĩ, thời gian nhiều như vậy, cần gì phải tiêu phí vào việc tìm thức ăn chất lượng, siêu thị có rất nhiều kệ hàng đồ ăn vặt để lựa chọn, chỉ cần bỏ đồ đã mua vào xe đẩy, đã có thể giải quyết chuyện việc thèm ăn lại tiết kiệm thời gian, sao lại không làm? Cho dù đêm đông giá rét, khi đói bụng, chỉ cần lấy một gói mì ăn liền, rót nước vừa mới đun sôi vào, ngâm ba phút, ăn nóng hổi, vậy là vừa lấp đầy dạ dày vừa ấm áp trong lòng.

Trong tình yêu, San San cũng vậy, cô không muốn tốn quá nhiều thời gian. Lúc rảnh rỗi thì gặp nhau, khi không có thời gian hoặc khi muốn yên tĩnh một mình, thì không cần làm phiền lẫn nhau. Nhưng San San luôn thất bại trong tình yêu, những chàng trai kia rời khỏi cô giống như vứt bỏ gói mì đã ăn xong.

Song San San vượt qua những chuyện này rất nhanh, cô theo chủ nghĩa thức ăn nhanh, cho rằng tình yêu cũng như những thứ thức ăn nhanh vậy, ăn ngon nhưng không đáng để lưu luyến.

Cho đến San San gặp A Nam. A Nam là một chàng trai dịu dàng giống như khoai lang bột tí* được kéo tơ dài nhất vậy. Anh ấy nấu cháo cho San San, không phải loại bỏ vào lò vi sóng ba phút là có ngay cháo ngon, mà là dùng nồi đất lửa nhỏ từ từ hầm như xương lớn, cho thêm hào khô và nấm hương, rắc một ít cần tây xanh nhuyễn, nón ăn ngon đến mức khiến San San suýt nữa nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

* khoai lang bột ti: là một món ăn vặt, khoai lang được chiên, đường được đun nóng với lửa nhỏ tạo thành caramen, sau đó trộn đường caramen nóng với khoai lang với nhau và đường caramen sẽ bị kéo thành những sợi như sợi tơ. Cũng có nhiều loại quả khác được chế biến như táo bột ti, chuối bột ti...

A Nam còn dùng bình giữ nhiệt đựng canh gà, là canh gà ác hầm với táo đỏ và cầu kỷ, đoán chừng đã hầm hơn ba tiếng. Nước canh thanh ngọt dễ uống, San San uống vào thấy dạ dày ấm áp lạ thường, hoàn toàn khác với nước mì ăn liền cô hay uống trước đây.

Khi trời trở gió, A Nam sẽ nhắn tin cho San San, nhắc nhở cô phải mang khăn choàng cổ, không được để bị cảm.

San San nghĩ: “Anh tiêu tốn nhiều thời gian như vậy, để làm gì chứ?”

San San nghĩ mãi vẫn không ra, nhưng mỗi lần A Nam đưa thức ăn do chính tay anh nấu tới cho cô, San San vừa ăn, vừa cảm thấy một đàn bướm đầy màu sắc bay lên trong lòng, trong hơi nóng của thức ăn, tạo thành một cảnh tượng rực rỡ.

Có lần A Nam lơ đãng nói: “Lúc nào, cũng muốn đến nhà em ăn cơm.”

San San mở tủ lạnh ra, bên trong chất đầy mì gói cùng thức ăn. Cô đột nhiên cảm thấy muốn ói, những thứ thức ăn nhanh kia chứa đầy chất phụ gia và hương liệu, khiến cô có phần khó chịu.

San San đi chợ mua rau cải tươi thật, cà chua, trứng gà, ớt xanh, thịt băm, cà rốt, thêm một nồi canh xương sườn. Bây giờ, San San

đã biết làm tất cả thức ăn, cô dành thời gian cả một buổi chiều mới nấu xong những thứ này để bưng lên bàn ăn.

A Nam mỉm cười ăn cơm San San làm, ánh mắt anh sáng lên, chứa đựng sự hài lòng vui vẻ. A Nam nói: “Đây mới là thức ăn nên ăn.”

San San khó hiểu nhìn A Nam, A Nam mỉm cười nói tiếp: “Em cũng nên có tình yêu.”

San San không dựa vào đồ ăn vật để sống qua ngày nữa, cô tự nấu cơm hoặc Ăn cơm do A Nam nấu.

Sau bữa cơm chiều, hai người sẽ tựa sát vào nhau trên ghế salon, xem một bộ phim điện ảnh giết thời gian nhàn chán. San San hạnh phúc tựa vào bờ vai rộng lớn của A Nam, cô nghĩ: “Đúng vậy, thời gian nhiều như thế, chậm rãi cùng người yêu trải qua, chậm rãi ăn mới là tốt!”

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 2.6

2.6

Đánh mắt

Trương tiểu thư và Vương tiên sinh đang yêu nhau. Hai người cách nhau năm tuổi, một người người Tứ Xuyên, một người người Nam Kinh.

Trương tiểu thư thích ăn cay, còn Vương tiên sinh lại thích ăn đồ thanh đạm. Trương tiểu thư tính tình nóng nảy, Vương tiên sinh thì lại dịu dàng như nước. Thế nhưng bọn họ vẫn ở bên nhau, cùng ăn, cùng ngủ, cùng thức dậy. Bọn họ cũng có lúc cãi vã, lúc đỉnh điểm, Trương tiểu thư sẽ quát àm lên, còn Vương tiên sinh thì không nói lời nào, đẩy cửa đi ra ngoài. Giống như tất cả những cặp đôi yêu nhau khác, họ đều cảm thấy đó là việc quan trọng, là vấn đề lớn nhất trong tình yêu.

Nhưng sau đó bọn họ vẫn tiếp tục ở bên nhau, tiếp tục cùng ăn, cùng ngủ, cùng thức dậy, cùng nhau trải qua từng ngày.

Hôm đó, lúc Trương tiểu thư thức dậy thì cũng đã muộn, Vương tiên sinh lại chiếm giữ nhà vệ sinh không chịu ra. Trương tiểu thư vốn nóng nảy nên không kiềm chế được than vãn mấy câu khiến cả

hai đều không vui khi bước ra khỏi nhà, ai nấy đến chỗ làm của mình.

Ngồi ở văn phòng, Trương tiểu thư càng nghĩ càng thấy tủi thân, sao cô lại không được nói mấy câu chứ? Cô tức giận lấy điện thoại ra định gọi cho Vương tiên sinh để mắng anh mấy câu cho hả dạ, nhưng mãi không có người nhận máy. Trương tiểu thư tức giận đi họp, sếp nói gì cô cũng không nghe lọt, chỉ lo suy nghĩ rằng lát nữa tan làm về nhà nhất định phải nổi giận với Vương tiên sinh.

Họp xong đi ra ngoài, cô lại thấy có mấy cuộc gọi nhỡ. Trương tiểu thư gọi lại, một giọng xa lạ nói với cô: “Cô là người nhà của Vương tiên sinh à? Anh ấy bị tai nạn giao thông, sắp không qua khỏi rồi.”

Đầu Trương tiểu thư “ầm” một tiếng, cô nhớ lúc ra khỏi nhà Vương tiên sinh còn khỏe mạnh nói với cô “Sao em lại phiền phức thế chứ?” cơ mà.

Cô còn nhớ hôm nay anh mặc chiếc áo khoác màu xanh đen mà cô đã mua cho anh trong dịp dạo phố lần trước. Cô vẫn còn nhớ Vương tiên sinh luôn ngồi xe buýt số 7 đi làm. Khi Trương tiểu thư đến bệnh viện, Vương tiên sinh đã đi rồi.

Bố mẹ của Vương tiên sinh đã tới, đồng nghiệp cũng đến rồi. Trước đây hai người ở chung một ngôi nhà, giờ chỉ còn lại một mình Vương tiểu thư.

Lúc ấy, hai người họ cùng nhau đi mua sô pha, Vương tiên sinh muốn lấy bộ màu sẫm nhưng Trương tiểu thư lại khăng khăng muốn mua màu vàng nhạt. Dùng chưa đến một năm đã thấy hơi cũ, bây giờ nhìn lại, lẽ ra nên nghe lời Vương tiên sinh mới phải.

Bố mẹ Vương tiên sinh đã lấy đi phần lớn đồ đạc của anh, chỉ có vài bộ quần áo là không lấy đi, chúng vẫn lặng lẽ treo trong tủ, còn cả một đôi giày đặt ở cửa ra vào. Trên kệ đầu giường còn đặt bức ảnh chụp hai người lúc đi chơi ở Thái Lan, tóc của Vương Tiên sinh rất đen, tràn đầy sức sống.

Dường như chẳng có gì thay đổi, chỉ là chỉ còn mỗi mình Trương tiểu thư, không có ai cùng ăn, cùng ngủ.

Thật ra, trong thời gian hai người ở cùng nhau không phải chuyện gì cũng êm đẹp.

Lúc ăn cơm, Trương tiểu thư luôn muốn ăn cay, Vương tiên sinh không ăn được, đành phải nấu mấy món thanh đạm, còn trách thức ăn Trương tiểu thư nấu quá mặn, đánh chết kẻ bán muối rồi.

Còn có một lần, Trương tiểu thư hùng hực mua một miếng thịt bò về, thái nhỏ, xào với hạt tiêu và măng tươi. Vương tiên sinh ăn được mấy miếng thì bị cay đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, chạy tới tủ lạnh lấy một lon Coca uống một hơi hết nửa lon. Sau lần đó, Trương tiểu thư chú ý hơn, không cho nhiều hạt tiêu vào nữa.

Khi mua mì gói, Vương tiên sinh sẽ tự mua cho mình vị hải sản và mua cho Trương tiểu thư vị thịt bò om tiêu. Hai người ăn lẩu thì có thể gọi một nồi uyên ương, Trương tiểu thư nhúng bên nước dùng màu đỏ, còn Vương tiên sinh nhúng bên nước dùng suông, vẫn có thể ăn uống no nê cùng nhau.

Khoảng ba tháng sau đó, Trương tiểu thư đi làm về liền mua đồ ăn, làm món trứng chiên. Không hiểu sao cô lại nấu thêm một bát canh rau cải đậu phụ. Cô ăn lưng bát cơm, uống một bát canh, sau

cùng vẫn bật khóc. Trương tiểu thư nhìn chiếc ghế trống bên cạnh nói thầm: “Canh không cay, anh ăn nhiều một chút đi.”

Xin chào, cửa hàng tiện lợi.

Cứ khoảng tầm 3 giờ sáng, A Lục sẽ mang một mái tóc rối bù, đeo một chiếc kính to đùng, mặc bộ quần áo ngủ xuất hiện trong cửa hàng tiện lợi 24h dưới tòa nhà. Mí trên của cô sưng vù, vẻ mặt đờ đẫn, lạng lẽ đưa tiền cho cô gái thu ngân rồi lại lạng lẽ cầm lấy đồ biến mất trong màn đêm.

Chớ có hiểu lầm, không phải A Lục thất tình đâu, cô nàng chỉ đang ở nhà làm trạch nữ mà thôi. 3 giờ sáng là lúc mọi người đều đang say ngủ, nhưng lại chính là khoảng thời gian vàng để A Lục vùi đầu vào máy tính làm việc. Khi một lượng lớn tế bào não bị tiêu diệt cũng là lúc cơn đói của cô vùng lên điên cuồng. Nhưng không may là vào giờ ấy, nơi có thể mua được đồ ăn gần chỗ cô nhất chỉ có cửa hàng tiện lợi kia.

(Trạch nữ: chỉ những cô gái lười ra ngoài, chỉ thích ở trong nhà/trong phòng)

Trong cửa hàng tiện lợi thì có thể mua được đồ ăn gì đây? Một ly mì vị hải sản, thêm một túi rong biển, một quả trứng, cho nước sôi vào, mọi thứ cũng trở nên không đến nỗi khó nuốt; hay một túi bánh mì lát, thêm thịt chân giò hun khói đóng hộp, lại thêm ít dưa chuột muối, ít ra cũng có thể gọi là một suất sandwich tự chế; hoặc mua một túi rau cải muối ớt với một túi rong biển nhỏ như thế nữa rồi trộn đều lên, lại cho thêm chút dấm, ăn rất ngon; hoặc cũng có thể mua một hộp sữa chua, vài quả dưa chuột và khoai tây chiên. Trong trường hợp xấu nhất, A Lục cũng có thể mua một phần Quan Đông

nấu, hâm nóng ít cá viên, thịt bò viên rồi cho lẫn vào với nhau, thêm vài miếng cà rốt là có thể an ủi được cái bụng rồi.

Cứ thế Lục đã âm thầm cống hiến một số tiền lớn cho cửa hàng tiện lợi này. Cô nhớ mặt cô gái thu ngân vào lúc 3 giờ, đã từng thấy một người trung niên ra ngoài chạy bộ đã rẽ vào đây mua một chai nước khoáng, cũng đã từng gặp qua tình cảnh phải chen qua một con ma men dù chỉ có hai người, và cả một cô gái bị thất tình vào mua sô-cô-la rồi khóc lóc ở trong cửa hàng tiện lợi nữa. Nhưng bọn họ đều đến rồi đi, chỉ có A Lục mỗi ngày đều xuất hiện ở đây lúc 3 giờ sáng, trước nay chưa từng bỏ đi. Cô cảm thấy mình đúng là người tình chung thủy nhất của cửa hàng tiện lợi này, ít nhất cũng nhìn thấy một mặt của nó.

Đêm hôm đó, vẫn như thường lệ, A Lục mặc một bộ quần áo ngủ bằng vải bông, đeo chiếc kính to đùng, đầu tóc rối bù, vẽ mặt đờ đẫn. Cô đã quen chỗ này nên nhanh chóng tìm được côm nắm cá ngừ, lấy thêm một chai nước chanh, hài lòng bước ra quầy thu ngân.

Đứng xếp hàng phía trước cô là một người con trai mặc vest, hình như anh ta rất mệt mỏi, đôi mắt khép hờ, hai tay buông thõng, cầm một hộp mì gà xào sả ớt. Như thể bị ma xui quỷ khiến, A Lục đột nhiên mở miệng nói: “Anh nên lấy vị tôm ấy, muện thế này rồi còn ăn cay sẽ khiến dạ dày khó chịu đấy.”

Người con trai kia nhìn A Lục vẻ khó hiểu, mà cô cũng ngẩn ra. Trong lòng nghiêm khắc mắng bản thân mình, lẩm lòi gì chứ!

Trên mặt người con trai kia lộ ra nụ cười kì lạ, anh ta bất ngờ đưa tay ra cầm lấy côm nắm cá ngừ của cô rồi để sang một bên, nói vô

cùng tự nhiên: “Ừ, đúng là ăn cay không tốt, chúng ta đi ăn cái khác đi.”

Anh ta nắm tay A Lục bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, giơ tay bắt một chiếc taxi, nói ra một nơi mà A Lục chưa nghe bao giờ. Trong xe hai người không nói câu nào, người con trai kia nhắm mắt lại y như đang ngủ. A Lục cũng không nói chuyện, cô im lặng nhìn ra ngoài cửa, chẳng những không thấy sợ hãi mà còn có phần mong đợi nữa. Giống như đã ăn đồ ăn ở cửa hàng tiện lợi quá lâu rồi, cô cũng muốn ăn chút gì đó khác đi.

Xe dừng ở một đầu ngõ cũ kĩ, chỉ có một ngọn đèn mờ màu vàng, dưới ngọn đèn là một quán nhỏ, có một đôi vợ chồng già bán sữa đậu nành và bánh tiêu. Anh chàng kia gọi hai bát sữa đậu nành và hai cái bánh tiêu. Hai người ngồi xuống, lặng lẽ ăn. Sữa đậu nành rất nóng, có mùi thơm của đỗ tương, bánh tiêu cũng rán vừa tầm, xốp giòn lại dẻo. Uống một ngụm sữa đậu nành còn ấm, rồi lại cắn một miếng bánh tiêu. A Lục ăn một miếng mà hai mắt như sáng lên, anh ta cũng ăn rất nghiêm túc. Một bát sữa đậu nành, uống không còn một giọt, còn chưa hết thòm thèm liếm liếm khóe miệng.

“Ăn no chưa?” Anh ta hỏi.

A Lục gật đầu một cái, anh ta lập tức đứng lên trả tiền, gọi A Lục cùng đi ra khỏi ngõ nhỏ.

“Lâu rồi không tới đây ăn. Có lúc làm việc muộn quá sẽ bị đói, cũng sẽ đến cửa hàng tiện lợi đó qua loa mua chút gì đó.” Anh ta bình tĩnh giải thích: “Chỉ là muốn cảm ơn cô đã quan tâm.”

A Lục bật cười, cô dịu dàng nói: “Thật sự ăn rất ngon đấy.”

Từ sau ngày hôm đó, A Lục không gặp lại anh ta nữa. Khi đói bụng cô vẫn sẽ tới cửa hàng tiện lợi dưới lầu đó để mua đồ về nhà ăn. Nhưng mà đôi khi A Lục cũng đến con ngõ nhỏ kia, uống một bát sữa đậu nành, ăn một chiếc bánh tiêu ngon lành vừa mới rán xong.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 2.7

2.7

Chẳng qua chỉ vì trứng sốt cà chua

Vương tiểu thư và Trương tiên sinh được người ngoài coi là một đôi “thần tiên quyến lữ”. Vương tiểu thư tính cách dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, mái tóc đen dài tung bay theo gió cực kỳ giống nữ chính ngây thơ trên phim truyền hình. Cô còn có một đôi tay giỏi nấu nướng, thật sự là lên được phòng khách xuống được nhà bếp. Trương tiên sinh thì cao to đẹp trai, công việc có danh tiếng, thu nhập cao, không hút thuốc không uống rượu, tan làm liền về nhà, nói chuyện cũng dí dỏm hài hước. Bình thường khi bạn bè nhắc đến hai người này đều vô cùng hâm mộ, nhìn người ta đi, đó mới là trai tài gái sắc.

Thường ngày hai người cũng giống như đôi vợ chồng, vợ chồng son làm gì cũng rất hòa thuận. Ra ngoài gặp bạn, quần áo hai người luôn luôn ăn ý với nhau, không phải cùng màu đen thì cũng cùng màu trắng, khiến người ta nhìn cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Lúc nghỉ ngơi ở nhà, cả hai lại cùng nhau vui vào sofa xem phim tình cảm lãng mạn, cuộc sống gia đình ngọt ngào như mật. Trước đó, hai người còn cùng đi du lịch, ảnh chụp tấm nào cũng đẹp, khiến mọi người không ngừng than thở, Thượng đế thật không công bằng.

Vương tiểu thư và Trương tiên sinh rất ít khi cãi nhau đến đỏ mặt, trừ một lần duy nhất. Trương tiên sinh thích ăn trứng sốt cà chua, hơn nữa món này cũng cực kỳ dễ nấu, bình thường ăn cơm ở nhà, Vương tiểu thư cũng thường xuyên làm.

Mặc dù đều là trứng sốt cà chua nhưng khẩu vị của hai người lại khác nhau một trời một vực. Vương tiểu thư thích rán trứng trước, cà chua tẩm qua dầu, đảo đến chín mềm nhưng vẫn còn nước, trứng ra trứng, cà chua ra cà chua, đều rán riêng. Còn món trứng sốt cà chua của Trương tiên sinh lại dễ hơn. Đầu tiên cà chua được xào chín một nửa, sau đó đổ trứng đã được đánh đều vào, đồng thời cho thêm tỏi và hành lá đã thái nhỏ; trứng gà hòa làm một với cà chua. Anh cảm thấy đây mới là cách thích hợp để làm trứng sốt cà chua.

Vì chuyện này mà hai người đã tranh luận không biết bao nhiêu lần. Trương tiên sinh không thích ăn trứng sốt cà chua riêng rẽ của Vương tiểu thư, Vương tiểu thư cũng ghét trứng sốt cà chua hợp thành một của Trương tiên sinh. Cuối cùng, không ai chịu nhường ai. Vương tiểu thư dứt khoát không làm trứng sốt cà chua nữa, mắt không thấy lòng không phiền. Có thể vì chuyện này mà giữa hai người nảy sinh ra khoảng cách, trong lòng Vương tiểu thư vẫn để ý đến chuyện trứng sốt cà chua, mà trong mắt cô, Trương tiên sinh cũng không phải là người hoàn hảo tuyệt đối.

Có vết xe đổ từ món trứng sốt cà chua, Vương tiểu thư trở nên nhạy cảm hơn. Một hôm, cô nấu một nồi đậu nhồi thịt, Trương tiên sinh ăn một miếng, thuận miệng nói: “Có nhiều nước tương hơn thì tốt.”

Vương tiểu thư nổi giận, hất đĩa đi rồi bỏ lại một câu “Thích ăn hay không thì tùy”, sau đó bỏ về phòng.

Trương tiên sinh suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra, không hiểu sao tính tình của Vương tiểu thư lại thay đổi thành như thế. Anh đi vào phòng ngủ, kết quả hai người lại cãi nhau một trận. Buổi tối lúc đi ngủ, lần đầu tiên Trương tiên sinh và Vương tiểu thư quay lưng lại với nhau.

Hôm sau, Vương tiểu thư không nấu cơm, bởi hai người vẫn còn tức giận. Trương tiên sinh đói không chịu nổi, đành gọi điện thoại kêu đưa thức ăn đến nhà thật nhanh. Lâu rồi chưa ăn trứng sốt cà chua, Trương tiên sinh liền gọi một suất cơm với trứng sốt cà chua. Đang ăn, Vương tiểu thư trừng mắt đi ra, đứng trước mặt Trương tiên sinh, tức giận nói: “Anh rất có ý kiến với món trứng sốt cà chua của emmà, sao lại không có ý kiến với đồ ăn ngoài?”

Tính khí của Vương tiểu thư hầu như đã thay đổi hoàn toàn, không còn vẻ dịu dàng đoan trang trước kia nữa. Trương tiên sinh cũng bùng lên một ngọn lửa giận vô cớ, mới vừa ăn cơm, tại sao lại muốn cãi nhau. Anh nặng nề đặt hộp cơm xuống bàn, không hề suy nghĩ liền quát lên: “Đúng là tôi không muốn ăn trứng sốt cà chua cô làm đấy!”

Vương tiểu thư và Trương tiên sinh, một đôi giai nhân cứ thế mà chia tay. Người ngoài đều cảm thấy đáng tiếc, nhưng không ai biết lí do vì sao họ chia tay.

Suy cho cùng, một đĩa trứng sốt cà chua cũng chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng, lại giống như không chỉ vì trứng sốt cà chua.

Đói không có sức yêu đương

Người chưa bao giờ bị đói sẽ không biết cảm giác đói bụng là chuyện đáng sợ như thế nào.

Đó là một câu chuyện đã rất lâu rồi. Khi đó Bảo Châu vẫn còn rất trẻ, chưa từng đói bụng bao giờ, cô cảm thấy chuyện quan trọng nhất của cuộc đời chính là yêu đương, còn ăn cơm, ngủ nghỉ chỉ là việc nhỏ, chúng chỉ cung cấp năng lượng thiết yếu cho tình yêu của cô mà thôi. Bảo Châu mang theo hành lý ít ỏi của mình, lừa gạt cha mẹ, len lén trèo non lội suối, chạy theo bạn trai nhỏ tuổi của mình.

Người bạn trai kia không có râu, trên mặt vẫn còn vài hạt mụn của tuổi dậy thì. Cả hai ở cùng nhau trong phòng trọ nhỏ của cậu ta, Bảo Châu cho rằng đây là tình thú. Đáng tiếc chuyện không được đáng yêu như vậy! Việc làm của cậu bạn trai nhỏ tuổi của Bảo Châu căn bản không đủ để trang trải cho cuộc sống của hai người, bọn họ nghèo vô cùng. Thế nhưng Bảo Châu lại cảm thấy mình thật vĩ đại, tình yêu không cần bánh mì, đây chính là khảo nghiệm của ông trời đó! Bảo Châu nắm chặt nắm tay trẻ tuổi của mình, kiêu ngạo nghĩ.

Cho đến một ngày, cậu bạn trai nhỏ tuổi của Bảo Châu bỗng nhiên biến mất. Điện thoại tắt máy, Bảo Châu tìm đến chỗ làm của cậu ta thì được báo rằng cậu ta đã nghỉ làm một tuần rồi. Trong túi của Bảo Châu không còn một đồng, cô ngơ ngác quay lại căn phòng nhỏ âm u không có cửa sổ kia, cảm thấy một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Cô khóc suốt một ngày. Trong phòng không thể nhìn thấy ánh mặt trời nhưng Bảo Châu biết mặt trời vẫn mọc rồi lặn như thường. Cô nhẹ nhàng lật người, nghe tiếng bụng mình sôi lên sùng sục. Bảo Châu đói bụng. Trong phòng không có gì để ăn, cô cũng không còn tiền, phải chịu cơn đói mà thôi!

Cô khổ sở, khổ sở vì cái tình yêu lung linh dễ thương đã biến mất, nay lại còn phải chịu đựng một chuyện vô cùng tầm thường

như đói bụng, nhưng so với thất tình thì chẳng đáng là gì.

Bảo Châu vẫn luôn tin tưởng rằng trong tình yêu, đói bụng là chuyện không đáng nhắc đến. Cô nghĩ mình vẫn sẽ khóc như vậy tại nơi ngập tràn kỉ niệm này, đói bụng chờ cậu ta trở về. Bảo Châu nghĩ đến bạn trai, từ từ thiếp đi trong làn nước mắt.

Bảo Châu đã đánh giá bản thân quá cao, hôm sau tỉnh dậy, cô mở mắt ra nhưng không còn nghĩ đến bạn trai đầu tiên nữa. Bảo Châu tỉnh dậy vì đói, dạ dày phát ra tiếng vang như tiếng sấm, giống như đang gào thét "Tôi muốn ăn". Bảo Châu tìm mọi ngóc ngách của căn phòng, cuối cùng tìm được mấy đồng xu đủ để mua vài cái bánh bao, rồi vội vàng đi mua. Ăn no được một chút, Bảo Châu lại bắt đầu khóc lóc tỉ tê, cô cảm thấy chỉ vì thứ tình yêu mà mình phải khổ sở thế này, mà người kia lại không biết. Cậu ấy nhất định sẽ quay về, cậu ấy biết mình không có tiền, biết mình sẽ chờ cậu ấy. Bảo Châu kiên định nghĩ như vậy.

Ngày thứ ba, Bảo Châu đã ăn hết bánh bao, trong phòng cũng không tìm thấy đồng xu nào nữa. Bảo Châu không ngừng uống nước, muốn dùng cách này để lấp đầy cái dạ dày rỗng đang không ngừng kêu gào của mình. Cô suy nghĩ liên tục, từng giây từng phút đều nghĩ đến người bạn trai không biết đang ở nơi nào của mình, trong đầu bắt đầu hiện ra cái tủ lạnh ở nhà luôn luôn đầy hoa quả, lạp xưởng, và cả sạp hàng nhỏ ở trước cửa nhà. Chỉ cần đưa mười đồng là có một phần ớt xanh thịt băm, thịt băm mềm mềm, xào với dầu nhiều lần, ớt xanh không già cũng không non, cho vào nồi một thìa Lão Trừu, vừa đỡ thèm lại vừa ăn no.

Đến ngày thứ tư, trong đầu Bảo Châu thỉnh thoảng còn hiện lên ý định muốn khởi kiện cái tên khốn kiếp kia. Phải, bây giờ hẳn ta không phải là bạn trai cô nữa mà là một tên chó chết vừa ngu xuẩn

vừa không có lương tâm. Bảo Châu không biết mình thích hẳn ở điểm gì, thật ra hẳn rất không thú vị, đối xử với mình cũng không hẳn là tốt. Có lần đi ra ngoài cùng hẳn, Bảo Châu muốn ăn bánh ga-tô với kem hạt dẻ, bánh ga-tô được nướng thơm ngon, trên mặt có lớp kem tươi thật dày nhưng hẳn không mua cho Bảo Châu. Cô tức giận nghĩ mình nhất định phải mua một cái bánh ngọt như vậy, ăn một miếng thật to. Thế nhưng bây giờ Bảo Châu không có gì để ăn, cô đổ mắt, đập vào mắt chỉ có căn phòng trống không.

Sang ngày thứ năm, Bảo Châu nằm bẹp trên giường, gần như cô đã không còn nhớ nổi bộ dạng của thằng nhóc kia. Trong đầu Bảo Châu chỉ có thức ăn là thức ăn, món gì cũng muốn. Cô muốn ăn bánh mì kẹp thịt nóng hổi, muốn ăn một bát thịt kho tàu đầy ụ, muốn ăn cánh gà kho mẹ làm. Món cánh gà kho kia thật thơm, mẹ chỉ xào gà với rượu Thiệu Hưng mà da gà đã vàng óng ánh rồi xào cùng với tỏi Dung (tên khác của Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc), thịt gà trắng mềm như hoa tuyết mùa đông, cho vào miệng như hòa tan với nhau. Bảo Châu bật khóc nức nở, cô nghĩ lần yêu đương này chẳng qua chỉ do tự mình tưởng tượng, đến khi đói, tình yêu chẳng khác nào một câu chuyện cười.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Bảo Châu lại tỉnh dậy vì quá đói, đầu cô choáng váng, cảm thấy có gì đấy không đúng, hình như nhà hàng xóm đang làm bữa sáng. Bọn họ làm trứng chần nước sôi, hương thơm lan sang bên này, như đang chế giễu Bảo Châu, khiến cô không chịu đựng nổi. Bảo Châu quay về phía khoảng không, suy yếu nói, được, tôi buông tay. Cô cầm điện thoại lên, gọi về nhà. Ngay khi nghe được giọng nói của mẹ, Bảo Châu òa khóc, cô nhỏ giọng nức nở: “Mẹ, con đói.”

Tuổi trẻ của Bảo Châu cuối cùng cũng kết thúc sau vài ngày đói khát, cô rời khỏi căn phòng chứa những hồi ức kinh khủng. Cô không bao giờ muốn trải nghiệm cảm giác đói khát đó nữa, thế nhưng trong mơ, cô thường xuyên ngoảnh lại nhìn tuổi trẻ của chính mình, co rúc trên chiếc giường bé tí tẹo, chịu đựng từng cơn đói, mở to hai mắt ra nhìn như muốn tìm kiếm gì đó nhưng lại không tìm thấy gì cả.

Bảo Châu tự nhủ, tôi không bao giờ muốn chịu đói nữa.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 2.8

2.8

Biết hay không?

A Lục là một cô gái kén ăn. Cô không ăn gừng, tỏi, không ăn hành hoa, không ăn cá, không ăn thịt dê, không ăn tất cả các loại sò. A Lục rất kén chọn trong việc lựa chọn thức ăn, kiên quyết chỉ ăn những thứ mình thích. Nhưng điều này không ngăn cản được cô cảm thấy hạnh phúc, cô có thể ăn những gì mình thích và từ chối ăn những món không thích.

A Lục từng bàn đến chuyện đám cưới với bạn trai A Chấn, hai năm chung sống hòa thuận, không xoi mói gì tật xấu của nhau, dường như kết hôn là lẽ đương nhiên. Ngày A Chấn cầu hôn, A Lục hơi do dự, nghiêm túc nói: “Em không cần anh cho em bất cứ thứ gì, chỉ hi vọng anh có thể hiểu được sở thích của em”.

A Chấn vội vàng gạt đầu, A Lục lấy chiếc nhẫn nghe nói là của bà nội A Chấn để lại đeo vào tay.

Mọi chuyện đã quyết định như vậy, A Lục và A Chấn bắt đầu xem nhà và chọn ngày cưới, ra mắt cha mẹ hai bên, tất cả mọi thứ đều giống y như trong tưởng tượng. Nhưng A Lục vẫn hơi lo lắng. Vào một đêm, bỗng nhiên cô bị đánh thức bởi một cơn ác mộng. Trong

giấc mơ, A Lục đứng tại một căn phòng đang được sửa chữa, cô vô cùng hoảng hốt, muốn sửa lại những vết sơn ngay lập tức, nhưng A Chấn chỉ khoanh tay đứng bên cạnh, dẫu A Lục có cố gắng như thế nào thì tông màu vẫn xấu. Cô tức giận nhìn về phía A Chấn rồi hét lên: “Mau đến giúp đỡ chút đi.”

Nhưng A Chấn chỉ lạnh lùng nói: “Anh đâu biết em thích màu gì.”

A Lục tỉnh dậy, cả người đầy mồ hôi lạnh, A Chấn vẫn yên tĩnh ngủ bên cạnh cô. Cô ngơ ngác nhìn A Chấn, lắng nghe những tiếng ngáy nhẹ phát ra từ anh, cuối cùng nằm xuống và tiếp tục ngủ.

A Lục không thể quên giấc mơ này, cô hi vọng là do mình quá nhạy cảm, nhãn cũng đã nhận, A Chấn đối xử với cô rất tốt, tại sao lại cứ suy nghĩ về những chuyện không đâu.

A Lục cười gượng, coi như không có chuyện gì. Ngày cưới đã được quyết định, mỗi ngày có A Chấn ở bên, còn có chuyện gì mà không yên lòng. Cô nhớ tới lúc cầu hôn, A Chấn gật đầu, anh đang cố gắng để hiểu được cô. A Lục liên tục nhủ với chính mình như vậy.

Hôm đó, bố mẹ A Chấn gọi hai người về nhà ăn cơm, trên bàn đặt cá kho và canh trứng gà rau hẹ, A Lục không nói gì, mình kén ăn nên không thể trách hai ông bà. Cô chỉ gấp một ít cải xanh, muốn nhanh chóng ăn cho xong cơm. Bố mẹ A Chấn vô cùng nhiệt tình, nói với A Lục: “Ăn nhiều một chút, con cá này rất ngon.”

Sau đó A Chấn gấp một miếng thịt cá, bỏ vào trong chén A Lục, nói: “Ăn đi.”

A Lục sửng sờ, nhìn miếng cá kho lớn trong bát, lần đầu tiên cảm thấy choáng váng, thậm chí hơi sợ hãi.

A Chấn chau mày nhỏ giọng nói: “Đừng ngần người, mau ăn cơm.”

Mũi A Lục cay xè, cuối cùng cô vẫn phải ăn, cô rất sợ mùi này, vừa tanh vừa nhão nhoẹt. A Lục thậm chí không dám nhai, cô không thể làm gì khác hơn là trộn vào cơm, há miệng thật to, trực tiếp nuốt vào trong bụng. Nhưng mà mùi vị của cá trào lên, khiến A Lục cảm thấy buồn nôn.

A Chấn không quan tâm, anh và bố mẹ đang bàn bạc chuyện nên gửi thiệp mời cho những ai. A Lục chủ động lau bàn rửa bát, trong khi đang rửa bát cô cảm nhận được miếng cá kho kia đang mỉa mai mình.

Cô nghe miếng cá kia nói với cô: “Đầu tiên tôi được làm sạch, sau đó rán giòn lên, lại cho thêm hành tây, gừng, nước tương rượu Thiệu Hưng, đường trắng, tiêu vào, ướp một lát rồi tiếp tục nấu, nhưng bản chất của tôi vẫn là một con cá, cô biết điều đó không?”

A Lục thật sự không thể chịu được, cô che miệng chạy vào nhà vệ sinh, nôn ra toàn bộ bữa tối.

Đêm đó, A Chấn ở lại nhà bố mẹ, A Lục về nhà tự nấu cho mình một bát mì tôm, thái nửa quả cà chua, một vài lát dưa leo và thêm một quả trứng gà chiên lòng đào nữa. Thức ăn phòng phú tràn đầy trong bát. Cô mở nhạc, chọn một bài hát nhẹ nhàng, tiếng húp mì vang dội, cuối cùng A Lục cũng cười lên.

Cuối cùng, A Lục không gả cho A Chấn.

Canh đầu cá đậu phụ

Mạc tiên sinh có một ngôi nhà vô cùng tuyệt vời, bên cạnh sườn núi yên tình. Biệt thự nhỏ ba tầng, sau bóng râm che giấu sự sâu xa mà thần bí. Đó là tài sản của tổ tiên.

Sau khi bố mẹ qua mẹ đời, Mạc tiên sinh càng thích sống ở đây hơn, từ thành phố đến nơi này khoảng nửa tiếng lái xe, chỉ nửa tiếng là có thể trở về thiên đường của chính mình. Phần lớn hàng xóm bên cạnh vì ngại di chuyển khó khăn nên đều đã chuyển đi. Mạc tiên sinh rất vui vẻ vì đây là một nơi yên tĩnh hiếm có.

Mạc tiên sinh đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn rất phong độ, gia đình khá giả nhưng vẫn chưa lấy vợ. Bạn bè và họ hàng đều lo lắng cho anh, vợ vàng giới thiệu cho anh những cô gái trẻ tuổi, từ nữ tiếp viên hàng không đến giáo viên, từ cô chủ nhà giàu đến con gái một, nhưng Mạc tiên sinh chẳng thích một ai.

Có người bạn tò mò, sau khi say rượu liền hỏi Mạc tiên sinh, rốt cuộc mẫu phụ nữ như thế nào mới có thể lọt vào mắt anh. Do Mạc tiên sinh say rượu nên cũng lộ ra ba phần điên khùng. Anh đổ mặt, cầm ly rượu một lúc lâu, chợt nói, là một người phụ nữ không giống phụ nữ. Mọi người cười ầm lên, sau đó cũng cho qua.

Một thời gian sau, trong những ngày thường xuyên tụ tập bạn bè uống rượu, nói chuyện, có người phát hiện đã lâu không thấy Mạc tiên sinh xuất hiện. Hàng ngày Mạc tiên sinh đều vợ vàng kết thúc công việc để trở về ngôi bên sườn núi của mình, mọi người đoán rằng Mạc tiên sinh đang giấu người tình trong nhà.

Mạc tiên sinh không phụ suy đoán của mọi người, anh đã gặp một cô gái, mái tóc màu đen dài đến eo, dày như rong biển. Cô gái

kia có một làn da trắng trong như vỏ sò, đôi mắt sâu như đáy biển, khiến Mạc tiên sinh bị hút vào trong đó. Cô ấy không nói nhiều, chỉ ngồi lặng lẽ trong sân của biệt thự, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạc tiên sinh rồi mỉm cười. Mỗi lúc như thế Mạc tiên sinh sẽ cảm thấy tim mình lỡ mất một nhịp.

Điều thú vị nhất là cô gái kia là một đầu bếp giỏi, đặc biệt là món canh đầu cá đậu phụ rất ngon. Đậu đen, tỏi trắng, ớt đỏ xào trong chảo dầu, rán cho đầu cá vàng óng ánh, đổ vào một bát nước, hầm với sữa trắng, đảo nhanh sau đó cho thêm một ly rượu gạo nhỏ, khéo léo cắt những miếng đậu hủ, rắc lên một ít tỏi băm. Nồi canh đầu cá này chỉ cần nhìn cũng sẽ khiến người ta cảm thấy ngon, dù dĩ người ta muốn ăn ngay lập tức. Ném thử một miếng, không tanh không béo, mùi vị đậm đà.

Mạc tiên sinh bị cuốn hút, anh nghĩ rằng anh cần tìm một người yêu hoàn hảo cho mình. Cô ấy bí ẩn và xinh đẹp, yên tĩnh và nhẹ nhàng, món canh đầu cá đậu phụ cô làm rục rĩ lại không đơn giản. Mỗi ngày Mạc tiên sinh đều say rượu, mơ mơ màng màng như thể mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không giống thật.

Mạc tiên sinh nghĩ rằng anh đã trúng tiếng sét ái tình, cô gái này vừa xinh đẹp vừa ấm áp khiến trái tim anh run rẩy y như mới yêu lần đầu.

Anh đối xử với cô vô cùng cẩn thận, mỗi đêm anh ôm cô, thậm chí không dám dùng sức, vì sợ không chú ý sẽ làm cô gái này vỡ tan như giấc mơ.

Qua một thời gian dài, Mạc tiên sinh cũng dần an lòng. Anh cho rằng tất cả những chuyện này đều là may mắn, điều này nhất định là

do trời cao ưu tiên cho anh, mới mang đến cho anh một cô gái ưu tú như vậy.

Mạc tiên sinh tự hào thông báo với mọi người rằng anh sắp kết hôn. Mọi người đều bất ngờ, thì ra Mạc tiên sinh thực sự yên lặng làm chuyện lớn, lặng lẽ đi tìm cô dâu của chính mình.

Đêm trước khi kết hôn của những con người độc thân, Mạc tiên sinh uống say, anh vô cùng vui vẻ nói với mọi người muốn tìm một cô gái không giống với những người khác, và anh đã làm được. Với sự kích thích của rượu, Mạc tiên sinh cảm thấy vô cùng hài lòng, cảm thấy thực sự rất tốt.

Sau khi cưới, cuộc sống rất tốt, sau khi trở thành vợ Mạc tiên sinh, cô gái ấy vẫn giống như trước, mỗi ngày đọc sách về các loại hoa, thỉnh thoảng xuống bếp làm cho Mạc tiên sinh một bát canh đầu cá đậu hủ.

Ban đầu Mạc tiên sinh rất hài lòng, nhưng dần dà trong lòng anh cảm thấy có cái gì đó không đúng. Mạc phu nhân rất yên lặng, tuy hai người có nhiều thời gian cá nhân hơn nhưng lại khiến không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Mạc phu nhân vẫn rất thần bí, cho đến bây giờ cô vẫn không nói với Mạc tiên sinh quá khứ của mình. Mạc tiên sinh ngạc nhiên phát hiện ra rằng anh thậm chí không biết cô đến từ đâu. Mạc phu nhân làm canh đầu cá đậu phụ vẫn rất ngon, nhưng cô lại không làm những món ăn khác, lâu dần cũng không ngon như lúc đầu.

Cuối cùng vào một buổi tối, Mạc tiên sinh làm thêm giờ về nhà muộn, anh vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, mở cửa ra thì chỉ thấy một ngôi nhà tối thui, lạnh như băng. Mạc phu nhân đã ngủ từ sớm, cô

nằm trên chiếc giường lớn của bọn họ, hai mắt nhắm lại, dường như không quan tâm đến bất cứ chuyện gì. Mạc phu nhân vẫn rất đặc biệt song Mạc tiên sinh bắt đầu nghi ngờ, có phải anh đã sai làm rồi hay không?

Mạc tiên sinh mất ngủ cả một đêm, anh ngẩn người trong phòng khách chợt nhớ đến những cô gái ồn ào lúc trước. Họ đều bình thường, nói chuyện liên tục và sẽ không khiến người khác cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm như thế này.

Mạc tiên sinh nghĩ rằng mình đã sai làm rồi, anh là một người bình thường, sao phải cố chấp vào những thứ đặc biệt không thực tế kia?

Mạc phu nhân thức dậy, cô mở đôi mắt to xinh đẹp nhìn Mạc tiên sinh, sau đó rời khỏi phòng sách. Cô không hỏi gì, cô rất đặc biệt, nhưng Mạc tiên sinh cảm thấy mệt mỏi.

Giống như bát canh đầu cá đậu phụ, ăn lâu thì mãi chỉ là canh đầu cá đậu phụ mà thôi.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 2.9

2.9

Chỉ là quên đi việc quý trọng bản thân

Đây là năm thứ ba Mễ Mễ yêu đương, cô biết rõ anh thích màu xanh đen và màu trắng của gạo, biết lúc anh đi vệ sinh thì nhất định phải hút một điếu thuốc, biết anh thích hôn vành tai mình, và cũng biết anh có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế*, luôn sắp xếp tất dài ngắn một cách gọn gàng.

(BT: Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế hay còn gọi tắt là chứng OCD, là một chứng bệnh rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng)

Và dĩ nhiên khẩu vị của anh là điều Mễ Mễ biết rõ nhất. Anh thích ăn cá, Mễ Mễ sẽ đi mua cá vược ngon nhất, to béo nhất về, nhẹ nhàng rạch mấy dao lên bụng cá, nhét vài lát gừng mỏng vào bụng, lại nhét thêm vài miếng chân giò hun khói, rồi dùng muối sát đều lên thân cá, rưới chút dầu mè, thêm một muống xì dầu, rắc ít hành lá đã được thái nhỏ lên trên, chưng cách thủy vài tiếng.

(BT: Cá vược hay còn được gọi là cá lư, cá ngọc lư, là loài cá thân dẹt, miệng to vẩy nhỏ, lưng hơi xanh, bụng trắng, tính hung dữ, ăn tôm cá để sống, ở gần biển, mùa hè từ biển bơi ngược vào sông, mùa đông bơi ngược từ sông ra biển, thịt ăn được)

Trong lúc chờ cá chín thì bắc chảo dầu lên bếp, đợi dầu nóng thì cho tỏi đã băm nhỏ vào phi lên, nhân lúc hỗn hợp dầu tỏi còn nóng đổ vào nồi cá đang chưng, phát ra tiếng “xèo xèo”. Anh rất thích ăn cá hấp kiểu này.

Anh còn thích ăn cánh gà, Mễ Mễ sẽ đi mua một ít cánh gà không lớn không nhỏ, rửa sạch sẽ từng cái một, ướp trong rượu Thiệu Hưng và muối cả một ngày, sau đó lại lấy ra rửa kỹ càng sạch sẽ lần nữa, vắt hết nước trong thịt đi, lấy thêm cái chảo, rót ít dầu ăn, chậm rãi rán từng cái cánh gà đã ướp trước đó đến độ hai mặt vàng óng. Anh thích ăn cánh gà rán như thế! Chỉ khi ướp muối như vậy cánh gà mới có mùi vị riêng vốn có của thịt gà.

(Rượu Thiệu Hưng là một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc)

Khi đi ra ngoài ăn với anh, Mễ Mễ luôn nhìn thực đơn rất lâu rồi mới ngẩng đầu lên cười hỏi: “Lẩu thịt bò này được không? Là món anh thích đó.”

Mễ Mễ nghĩ rằng mình rất yêu anh, cô yêu những lúc anh nheo nheo đôi mắt cười với cô, cũng yêu những lúc anh nhẹ nhàng ôm vai cô cùng băng qua đường, yêu chính bản thân anh. Anh thích ăn cái gì cô cũng thích cái đó, càng yêu thích việc nấu nướng cho anh.

Mễ Mễ chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô sẽ mất anh, có lẽ cũng có đôi lần nghĩ tới nhưng mỗi khi vừa mới nghĩ tới sẽ không có anh, Mễ Mễ gần như không thở được, móng tay bám vào lòng bàn tay

đến phát đau. Không một giây nào Mễ Mễ quên bản thân mình rất yêu anh, cũng không dám quên anh thích cái gì, tựa như đó là lẽ tự nhiên sẽ tồn tại mãi mãi không đổi.

Một hôm, trước khi đi làm anh thuận miệng nói một câu, muốn ăn thanh đạm một chút. Mễ Mễ tan làm, trên đường về ghé qua chợ mua tôm tươi. Vừa về đến nhà, cô vội vội vàng vàng làm sạch tôm, lại lột hết vỏ tôm ra, trộn tôm với chút tiêu, thêm một khối đậu, một chút nắm hương, chút dầu chút muối, cuối cùng cũng xong, thành thoi chờ anh về ăn cơm. Thế nhưng, tối hôm đó Mễ Mễ chờ mãi chờ mãi cũng không thấy anh về, cho đến khi bát canh đậu nguội ngắt anh mới về.

Mễ Mễ nhẹ giọng hỏi: “Anh ăn cơm chưa? Thức ăn nguội cả rồi.”

Anh nhìn thoáng qua bàn cơm một cái tựa lẩm bầm “Là tôm à?”, rồi khoát khoát tay nói đã ăn rồi, xong đi thẳng vào phòng ngủ. Mễ Mễ hơi bất an, cô tựa an ủi mình, không có gì đâu, chỉ là tan làm muộn một chút thôi mà.

Có thể có chuyện gì chứ, Mễ Mễ nghĩ mình yêu anh như vậy, chuyện gì cũng phải nghĩ cho anh. Trong lòng cô, tất cả đều là anh, anh đã chiếm trọn trái tim nhỏ bé của cô, cô không còn khoảng trống để chứa đựng những thứ khác. Mễ Mễ cảm thấy mình đã dốc hết sức lực cho cuộc tình này, cứ yêu như vậy thì có thể có được chút hồi đáp. Anh cũng yêu cô, đêm đó Mễ Mễ nắm tay anh không ngừng tựa nhủ như vậy.

Nhưng điều cần đến cũng sẽ đến, khi Mễ Mễ vừa bung một đĩa cá xào ớt xanh lên, anh như hạ quyết tâm trầm giọng nói: “Mễ Mễ, chúng ta chia tay đi.”

Mẽ Mẽ hoang mang không biết làm sao, hốt hoảng nhìn anh hỏi: “Vì sao lại như vậy? Em đã làm gì sai khiến anh không vui sao?”

Anh lắc đầu rồi cứ thế bước đi.

Đĩa cá để đó không ai ăn, Mẽ Mẽ chợt nhớ ra bản thân không thích ăn cá. Cô rất muốn khóc nhưng không khóc nổi, dường như cô đã quên thứ gì đó, là quên anh thích gì ư? Không đâu, cô biết tất cả mọi thứ anh thích, sẽ không quên gì cả.

A, cuối cùng Mẽ Mẽ cũng nhớ ra rồi, cô làm nhiều chuyện anh thích làm, làm nhiều món anh thích ăn, nhưng lại quên mất bản thân mình thích gì và cũng quên luôn việc trân trọng bản thân.

Chính mình không yêu thương mình thì chẳng có ai yêu thương mình cả.

Yêu là mĩ vị

Trời sinh A Lục không có vị giác, bất kỳ thứ gì cô ăn vào miệng đều giống như nhau, chỉ thấy được hình dạng màu sắc mà không cảm nhận được mùi vị.

Cô không biết bánh ngọt Bạch Chỉ có vị ngọt, chẳng biết nước nấu cá hơi cay. Cô thường không thấy đắng khi ăn mướp đắng, cũng không nếm được vị chua của quả mơ, ngay cả vị mặn của loại muối bình thường nhất A Lục cũng không biết được.

Với cô, thức ăn không có chuyện ngon hay không ngon, đơn giản chỉ là việc duy trì sinh mạng nhỏ nhoi này.

Thịt bò với thịt dê chẳng có gì khác nhau, hay khoai tây với khoai lang, dưa chuột cũng y như thế mà thôi. Hình như cô đã mất đi một

thú vui, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn chưa cảm nhận được loại thú vui này nên không có quyền mong đợi những quyền lợi này.

Đôi khi ăn cơm với bạn bè, mọi người vô cùng hào hứng, không dứt lời khen ngợi các món ăn đầy màu sắc trên bàn thơm ngon ra sao, rồi khen ngợi Thượng đế thần kì thế nào. Mỗi người đều ăn đến mặt mũi đỏ bừng, cảm thấy cay phải đủ độ, chua phải đủ sắc, khoái, ngọt phải ngọt đến động lòng người.

Nhưng A Lục lại không cảm nhận được điều đó, cô có phần buồn bã. Dường như có một hàng rào chặn cô lại, ngăn cách cô với thế giới ngoài kia – thế giới của những người có vị giác bình thường.

Bình thường khi ở nhà A Lục không cần bất kỳ một loại gia vị nấu ăn nào, cô chỉ cần nấu một ít cơm, hấp thịt chung với mấy loại thức ăn khác, chín rồi là có thể ăn được.

Nếu người khác nhìn thấy bữa ăn của cô thì nhất định sẽ lắc đầu vì nó trông cực kì không ngon miệng. Nhưng A Lục không cần những thứ đó, cô chỉ cần những thức ăn cơ bản nhất mà thôi, với cô mùi vị đó giống như một thế giới mà cô vĩnh viễn không với tới được..

Đôi lúc A Lục cũng muốn nếm được những mùi vị kia, thế thì tốt biết bao. Cô chỉ biết một quả táo là một quả táo nhưng cô không bao giờ hiểu được vì sao một quả táo lại là một quả táo. Và cô cũng không hiểu được vị ngọt nhẹ tươi mới khi ăn táo mà mọi người hay nói rất cuộc là thứ gì.

Trên đường, thỉnh thoảng A Lục nghe thấy vài cô gái đang ăn quà vặt nói nhẹ nhàng với bạn trai: “Ăn ngon thật, anh nếm thử chút đi!”, những lúc như thế cô chỉ muốn nhanh chóng bỏ đi thật xa. Tuy

những thứ kia không phải là kim đâm vào lòng cô nhưng lại thứ trừu
đùa tàn nhẫn nhất.

Đôi khi lúc ăn cơm A Lục sẽ bật khóc nức nở, cô không muốn
mình mãi mãi phải chịu cảnh không ném được mùi vị này, nhưng lại
không thể thay đổi được gì. Mỉa mai thay!

Khi A Vũ xuất hiện, A Lục đang cố nhai miếng bánh mì khô cứng
với cặp lồng cơm không đủ dầu muối lẫn rau củ, dù sao ăn cũng
không thấy gì khác biệt. Cho nên cô thường tự mang cơm đến công
ty ăn, có thể tiết kiệm một ít tiền ăn trưa.

A Vũ là đồng nghiệp mới tới, anh ta kinh ngạc nhìn bữa trưa của
A Lục, lớn tiếng hỏi: “Cô toàn ăn cái này à?”

Mặt A Lục biến sắc, cô vội vàng đóng hộp cơm lại, trừng mắt
nhìn A Vũ rồi đứng dậy bỏ đi. Cô biết mấy đồng nghiệp bà tám nhiều
chuyện chắc chắn đã nói cho anh ta biết, A Lục là cô gái không có vị
giác.

Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, gắng sức cười rạng rỡ trước gương
nhưng trong lòng lại rất đau.

Ngày hôm sau, A Vũ rụt rè vỗ nhẹ vai A Lục nói xin lỗi: “Rất xin
lỗi.”

A Lục cười khở lác đầu không thềm để ý.

“Cô ăn cơm cùng với tôi đi. Coi như tôi xin lỗi cô.”

A Lục lác đầu: “Không cần, tôi quen ăn một mình rồi.”

Bỗng A Vũ nắm tay A Lục, kéo cô đến phòng trà. “Cô nhìn xem!”

Anh mở một hộp cơm ra, bên trong là thịt băm xào ớt xanh, cà chua, trứng gà với soup tôm óng ánh.

“Tôi nói cho cô biết những thứ này có vị gì.” A Vũ đưa đũa cho A Lục.

A Lục nhìn những thứ xanh đỏ đầy màu sắc trong hộp cơm, lần đầu tiên trong cổ bắt ngờ dấy lên thứ gì đó giống như sự thèm thuồng với những món ăn ngon.

“Đây, nếm thử một chút đi!” A Vũ chỉ chỉ con tôm: “Tôi làm đó!”

A Lục gấp một con cho vào miệng.

A Vũ nhẹ giọng nói: “Mùi vị của con tôm này giống như từng đợt sóng nhỏ mềm mại vỗ trên đầu lưỡi, có một chút kích thích, đó chính là vị của biển cả mênh mông.”

A Lục nhắm mắt lại nhẹ nhàng nhai kĩ con tôm kia, dường như

A Vũ cười tủm tỉm, nói: “Cô ăn từ từ thôi, không cần nóng vội! Mỗi ngày tôi sẽ miêu tả mùi vị của một loại thức ăn cho cô nghe, sau này khi ăn đến món nào cô sẽ biết mùi vị của món đó.”

Mắt A Lục ươn ướt, cô gạt đầu một cái rồi tiếp tục ăn bữa trưa A Vũ mang tới.

“Đây, nếm thử món cà chua xào trứng, quả cà chua chính là thứ được thêm trên váy áo mùa hè của các cô gái, hãy tưởng tượng mùi vị của quả cà chua đầy đặn đáng yêu này, chín đỏ mọng nước, ai ai cũng thích!”

A Lục ăn hết, rồi nói: “Cám ơn.”

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày A Vũ đều mang một loại thức ăn khác nhau đến cho A Lục, giống như ngày đó, dùng dùng lời nói miêu tả mùi vị của mỗi loại thức ăn. Chờ đến lúc ăn được một trăm món ăn, bọn họ có thể dắt tay nhau đi ăn cơm chung. A Lục hạnh phúc nghĩ, cảm giác ăn ngon chắc cũng giống yêu một người, thật là sung sướng!

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 2.10

2.10

Khi yêu đừng sợ tổn thương

Có lẽ Nhuyễn Nhuyễn là người ghét ăn trứng gà nhất trên đời này. Khi còn rất nhỏ, cô đánh trứng cho mej, lúc đập trứng, ấy thế mà bên trong lại có phôi thai gà con đang thành hình. Nhuyễn Nhuyễn nhất thời bị dọa sợ đến phát khóc, từ đó cô không bao giờ đụng đến trứng gà và những món ăn liên quan đến trứng gà nữa.

Ngoài những quả trứng gà, Nhuyễn Nhuyễn còn có nỗi sợ lớn hơn từ người bạn trai cũ. Khi đó Nhuyễn Nhuyễn còn trẻ, đáng yêu, cô vẫn tin có ông già Noel. Cô không giữ lại chút gì, dững cảm yêu người đàn ông cô nghĩ là xứng đáng với tình yêu của cô. Nhuyễn Nhuyễn dâng hiến toàn bộ trái tim lao vào tình yêu, nào ngờ cho càng nhiều thì mất cũng càng nhiều.

Vào ngày hôm đó, Nhuyễn Nhuyễn cảm thấy không thoải mái nên tan làm sớm, về đến nhà lại nhìn thấy bạn trai và bạn thân của mình trần trụi trên giường với nhau, tim Nhuyễn Nhuyễn như bị ai xé nát, vỡ thành những mảnh vụn.

Không chỉ tim vỡ vụn, sự can đảm của cô cũng vậy, thì ra tình yêu còn đáng sợ hơn cả trứng gà. Nhuyễn Nhuyễn quyết định chạy

trốn thật xa, như vậy sẽ không bị tổn thương nữa. Cô sẽ không chịu được nếu bị tổn thương lần nữa, linh hồn chia năm xẻ bảy đã yếu đến nỗi không chịu nổi sự kích thích nào nữa.

Nhuyễn Nguyễn tránh xa tất cả những chuyện có khả năng phát sinh tình cảm, sau khi tan sở cô luôn nhanh chóng về nhà, thà xem tivi một mình cũng không muốn đi xem phim với mọi người, tự mình lặng lẽ bưng tô mì ăn bữa tối, đây có lẽ là chuyện Nguyễn Nguyễn cho là an toàn nhất. Nhưng dù vậy, cảm giác lo lắng vẫn như cỏ dại mọc lan tràn trong lòng Nguyễn Nguyễn giày vò cô không thương tiếc, chỉ cần lơ là một tí là máu chảy đầm đìa.

Ngay tại lúc Nguyễn Nguyễn cho là cả thế giới đã không còn liên quan đến cô thì Vương Cường lại xuất hiện. Anh dùng thái độ vô cùng chân thành bắt đầu theo đuổi Nguyễn Nguyễn, mỗi ngày đều gửi tin nhắn pha trò khiến cô vui vẻ, buổi sáng sẽ mang theo sữa đậu nành, bánh tiêu xuất hiện trước nhà Nguyễn Nguyễn.

Nhuyễn Nguyễn lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không yêu ai cả, anh đừng đến đây nữa!”

Vương Cường không nói gì nhưng ngày hôm sau lại đến. Nguyễn Nguyễn không biết phải làm sao, cũng không có cách nào gây khó dễ cho anh được, chỉ có thể kệ anh vậy.

Nhưng Nguyễn Nguyễn vẫn không có thái độ tốt với Vương Cường, có thể nói một từ nhưng không bao giờ nói hai từ. Trái lại, Vương Cường không quan tâm, vẫn âm thầm đối tốt với Nguyễn Nguyễn.

Lòng người cũng không phải làm bằng sắt đá, mặc dù Nguyễn Nguyễn không muốn tiếp nhận Vương Cường nhưng cũng sợ sẽ

chậm trễ anh, cô tận tình khuyên anh không cần đến nữa. Cô quyết định kể chuyện về bạn trai cũ cho Vương Cường nghe, kể xong câu chuyện, Nhuyễn Nhuyễn vừa khóc vừa nói: “Hiện tại tôi sợ bị tổn thương còn nhiều hơn sợ ăn trứng gà.”

Vương Cường sửng sờ, nhìn Nhuyễn Nhuyễn với vẻ không thể tin được, lại có người sợ ăn trứng gà. Vương Cường nghe xong không nói gì liền đưa Nhuyễn Nhuyễn về, anh cũng về nhà. Nhuyễn Nhuyễn mong anh cứ như vậy đừng quay lại nữa.

Sáng sớm hôm sau, có người gõ cửa nhà Nhuyễn Nhuyễn, cô mở cửa nhìn, lại là Vương Cường.

Anh cầm một hộp cơm, cười ngốc nghếch: “Em mau xem đây là món gì.”

Vương Cường tràn đầy thích thú.

Nhuyễn Nhuyễn đành phải mời anh vào nhà. Mở hộp cơm ra nhìn một chút, không ngờ lại là hộp canh trứng gà. Vương Cường nấu trứng gà chung với nấm và tôm tươi, rồi rải một chút hành, cho thêm một chút nước tương hải sản, hương thơm không ngừng tràn vào mũi.

“Em thử ăn một miếng xem thế nào.” Vương Cường đưa cô một cái muỗng.

“Tôi không ăn trứng gà.” Nhuyễn Nhuyễn tức giận.

Vương Cường múc một muỗng nhỏ canh trứng gà đưa đến miệng Nhuyễn Nhuyễn, anh cố chấp nói: “Anh mới làm lúc sáng sớm, em nhất định phải thử một miếng, không ăn được thì thôi.”

Nhuyễn Nguyễn ngây ra, từ trước đến giờ chưa có ai bắt buộc cô phải ăn thử trứng gà, sau khi cô bày tỏ mình không thể ăn trứng gà, mọi người cũng chỉ nói rồi thôi. Khi ăn cơm chung với cô, mọi người cũng hiểu ý mà không gọi đồ ăn có trứng. Thế mà hôm nay Vương Cường lại nhất quyết muốn cô phải ăn thử một miếng. Được rồi, chỉ ăn một miếng thôi, ăn một miếng cũng không chết được. Nguyễn Nguyễn bỗng sinh ra một loại dũng khí chưa từng có, cô nhắm mắt lại, cố gắng không nghĩ đến chuyện lúc còn bé, từ từ cho thìa canh vào miệng rồi nuốt chửng canh kia xuống.

Canh trứng gà của Vương Cường nấu rất ngon, không hề tanh như Nguyễn Nguyễn tưởng tượng, cũng cảm nhận được sự thơm ngon của nấm và tôm tươi. Hương vị đó mềm mại nhẹ nhàng tan trong miệng Nguyễn Nguyễn, cô chưa bao giờ nếm được món ngon như vậy.

Cô mở to mắt ngạc nhiên, nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Vương Cường, Nguyễn Nguyễn không kìm lòng được nói: “Ngon thật đấy!”

Vương Cường kích động nhảy cẫng lên, khua tay hô to: “Tốt quá!”

Nhuyễn Nguyễn cười, tên ngốc này.

Đang cười cô bỗng nhiên nhận ra trứng gà cô cũng ăn rồi còn sợ gì mà không dám yêu đương lần nữa.

Có lẽ từ thận trọng, dè dặt đến không sợ hãi chỉ cách một bước chân, cứ như vậy, Nguyễn Nguyễn chấp nhận sự theo đuổi của Vương Cường, nhưng cô cũng nhấn mạnh, phải từ từ. Cô cũng chỉ là vừa mới bắt đầu.

Khi yêu đừng sợ bị tổn thương, bởi không có sự can đảm để yêu còn đáng sợ hơn sự tổn thương.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.1

Tôm nỡn xào trà Long Tỉnh và thịt bò

Từ khi hiểu chuyện, A Lục bắt đầu tưởng tượng về người bạn trai tương lai của mình. Anh sẽ mặc áo sơ mi trắng sạch đẹp, cười lên có hai má lúm đồng tiền, tóc thì phải gọn gàng, sống mũi cao, ánh mắt sáng ngời. Nhất định anh còn phải

**nói chuyện lịch sự, giọng nói
trầm ấm mê người, nếu còn có
một chút ụu sầu thì càng tốt.
Anh còn sẽ không nhiễm bụi
trần, không giống với những
tên con trai thô lỗ kia, luôn vừa
đi vừa ăn bánh bao thịt.**

**Đây là giấc mơ nhỏ của A
Lục, cũng giống như những cô
gái khác, cô hy vọng một người
như vậy sẽ xuất hiện, tạo nên
tình yêu đẹp như truyện cổ tích
của Hoàng tử và Lọ Lem. Đó
mới là tình yêu, A Lục nghĩ như**

vậy. Cô không muốn ngày ngày đi làm nhìn thấy người yêu giống những tên con trai thông thường, tóc bết, quần áo lôi thôi, luôn ăn cơm hộp tản ra mùi hành ở trạm xe buýt như không có ai. A Lục gần như tuyệt vọng, những chàng trai dẹt dẹt trong truyền thuyết đang ở nơi nào, chẳng lẽ trên đời chỉ còn những người thô lỗ thôi ư?

A Lục không ngờ có thể gặp được người trong lòng, anh

giống y như trong tưởng tượng của cô: mặc áo sơ mi trắng, hai má lúm đồng tiền thấp thoáng, cả người như đang bừng sáng khi đứng giữa đám đông. Tim A Lục như muốn nhảy ra ngoài, anh đẹp trai như vậy, gọn gàng như vậy, hết như một giấc mơ, nhưng bây giờ giấc mơ đã trở thành sự thật. A Lục siết chặt tay, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua.

A Lục liền bắt đầu dốc sức theo đuổi anh. Anh tựa như kho

**báu vô giá, là một người yêu
hiếm có, trong mười triệu
người cuối cùng cũng tìm ra
một người, chẳng lẽ không nên
cố gắng hết sức?**

**A Lục tin tưởng câu nói của
mẹ, muốn chinh phục một
người đàn ông trước hết phải
bắt dạ dày anh ta làm tù binh.
Thế nhưng anh lại là một người
thông minh sáng láng như vậy,
làm gì e là cũng không gây
được ấn tượng tốt với anh. A
Lục đoán có lẽ anh không thích**

ăn đồ dầu mỡ, cũng không thích ăn cay, càng sẽ không ăn gừng, hành, tỏi có mùi quá nồng.

A Lục nấu cháo hạt sen bách hợp cho anh, còn tỉ mỉ trang trí thêm mấy quả cầu kỷ đo đỏ, cô cũng mua ngó sen để làm bánh hoa quế.

(Câu kỷ tử là một cây thuốc quý, dạng cây bụi mọc đứng, phân cành nhiều, cao 0,5-1,5m, phổ biến ở phía Nam Trung Quốc)

Sau cùng, A Lục chọn nấu thêm món tôm nõn Long Tỉnh. Cô đi mua trà Minh Tiền Long Tỉnh thượng hạng và tôm Tây Hồ, từng con tôm được bóc sạch vỏ trắng toát, dùng rượu Thiệu Hưng, lòng trắng trứng cùng với tinh bột sắn, nhưng trước khi xào thì nên dùng nước để luộc trước, như vậy sẽ thanh đậm hơn.

Trà Long Tỉnh nên ngâm trước một lúc rồi cho vào chảo xào chung với tôm đã luộc, chỉ

thêm một chút muối, như vậy mới không át mùi của trà Long Tỉnh.

A Lục rất hài lòng, món ăn như vậy mới nên ăn. Thịt cá thì quá tầm thường, mùi dầu mỡ quá ngấy, chỉ có tôm nõn Long Tỉnh là phù hợp nhất.

Mỗi ngày cô vui vẻ làm cho anh một hộp nhỏ. Thức ăn ngon như vậy, chẳng lẽ không khiến anh lung lay hay sao? A Lục âm thầm đặc chí.

**Đã đưa được mấy hôm,
nhưng anh lại không muốn cô
tiếp tục đưa nữa.**

**A Lục như bị đánh một đòn
cảnh tỉnh, cô cứ tưởng mình đã
đoán trúng tâm sự anh nhưng
hình như cô đã sai rồi.**

**A Lục không cam lòng, cô
muốn biết câu trả lời nên liền đi
tìm anh, nhưng lại trông thấy
anh đang ngồi ở quán cơm
trước nhà. Một chén cơm, một
đĩa thịt bò kho tươg, trông anh
ăn thật ngon.**

Trên đĩa có nhiều lát thịt bò được cắt rất qua loa, mờ mờ, nạc nạc, bên cạnh còn có một chén nước chấm nhỏ, hình như là nước chấm tỏi chua.

Anh không ăn từng miếng nhỏ như cô tưởng tượng, mà lại cắn một miếng thật to giống như những tên con trai thô lỗ, tay vui vẻ bới cơm, còn miệng vẫn nhai không ngừng.

A Lục ngờ ngác nhìn cảnh này, không dám tin vào mắt mình.

Anh không ăn tôm nõn xào trà Long Tỉnh mà lại đến đây ăn thịt bò kho tương, A Lục không thể hiểu nổi, rất không cam lòng. Cuối cùng cô vẫn hỏi anh, tại sao giữa tôm nõn Long Tỉnh và thịt bò kho tương anh lại chọn thịt bò.

Anh cười xảo quyết: “Là em tự cho rằng anh thích ăn tôm nõn Long Tỉnh, nhưng thực tế thì anh thích ăn thịt bò kho tương.”

Lần này A Lục đã hiểu, cô vui vẻ tiếp nhận thịt bò là món ăn ưa thích của anh, cô quyết định trên đường về sẽ mua một miếng thịt bò thượng hạng để anh cũng có thể nếm thử món thịt bò kho tương cô làm.

Còn hôm nồm trà Long Tĩnh, về sau hăng tính.

Khẩu vị nặng

A Bảo thích ăn món ăn cay nhất.

Những món ăn sáng như cháo trắng hay bánh nướng gì đó đều không lọt được vào mắt A Bảo, nhất định phải là một bát bánh canh thịt cay, rắc thêm nhiều hành lá, ngay cả nước dùng cũng phải vừa thơm vừa cay, mới được coi là một bữa sáng ngon.

Buổi trưa, mấy người đồng nghiệp cùng nhau gọi thức ăn, A Bảo vừa nhìn thấy món gọi là “thanh xào” hay “dầu trắng” liền nổi giận, ít nhất cũng phải

**là một đĩa nạm bò kho chứ, như
thế mới có thể an ủi tâm hồn
thiếu nữ của cô.**

**Buổi tối về nhà A Bảo luôn
vào kệ bếp của mình, việc
ngắm nhìn từng hàng ớt bằm,
ớt ngâm giấm, ớt khô trên kệ có
thể khiến cô vui vẻ ngay tức thì.
A Bảo tự nấu cho mình một bát
canh thịt, ăn xong môi cô cũng
sửng lên hồng hồng, xem như
phần thưởng cho một ngày bận
rộn.**

Đêm khuya, khi ra ngoài mua thức ăn, A Bảo chỉ mua tô mùn cay cùng với bia ướp lạnh, cô muốn tất cả đều phải cay.

Với khẩu vị này của A Bảo, đương nhiên cô sẽ thích một anh chàng cũng có thể ăn cay như mình, cay đến tê dại.

Bình thường A Bảo khá hấp tấp, nhắc đến tình yêu là yêu hận rõ ràng, tính tình nóng nảy y như nồi lẩu cay nhất vậy, đã dọa chạy biết bao người.

**A Bảo ngẫu nhiên ăn xôi thịt
nướng, trong lòng thầm nghĩ
những người này đúng không
có mắt, thà chọn món cải trắng
xào vô vị chứ không chọn cho
mình một đĩa thận xào nóng
hổi, thơm ngát, màu sắc sinh
động.**

**A Bảo ăn cay là thế nhưng lại
yêu một anh chàng không thích
ăn cay.**

**A Bảo gặp Vĩnh Sinh, tựa như
bị một cái đai quần chặt.**

**Vĩnh Sinh luôn chậm rãi, cười
tít mắt, tốt bụng, không nóng
nảy.**

**A Bảo đi ăn lẩu với Vĩnh Sinh,
anh nhìn cô chọn thức ăn, khẽ
giọng nói: “Cho một nồi uyên
ương.”**

**Lúc ở nhà nấu cơm cho Vĩnh
Sinh ăn, A Bảo thái các loại ớt
vườn thành sợi nhỏ, trộn lại với
nhau rồi ướp vào thịt bò, lót
thêm khoai mỡ rồi cho tất cả
vào nồi hấp chín, bắt nồi ra
khỏi bếp, sau đó băm nhuyễn**

ớt ngâm giấm và tỏi với nhau làm nước sốt, cuối cùng đổ vào thêm một muống dầu sôi, vừa cay vừa thơm.

Vĩnh Sinh cũng không nói gì, vẫn cười hì hì nhìn A Bảo làm xong, tự mình đi đến tủ lạnh lấy một quả dưa chuột, dùng lưỡi dao thái lát, trộn thêm giấm chua cùng với một chút dầu vừng, đúng là một món ăn ngon.

**Vĩnh Sinh mỉm cười giải thích:
“A Bảo, ăn gì đó thanh đạm**

trung hòa một tí cũng tốt.”

A Bảo không thể làm khó được Vĩnh Sinh, anh chính là người như vậy, không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, giống như một bát canh gà hầm rất lâu tuy mùi vị cực ngon nhưng A Bảo luôn cảm thấy không đủ kích thích.

A Bảo không biết cô nên làm sao để tiếp tục mối quan hệ với anh. Nếu nói thích thì dĩ nhiên là cô thích Vĩnh Sinh, ở bên anh ấy luôn rất thoải mái, anh ấy

**không nói lời kích động, làm
việc khiến người ta thực sự
yên tâm.**

**Thế nhưng A Bảo luôn cảm
thấy thiếu một cái gì đó, cô
nhảy cõn lên ôm anh, Vĩnh Sinh
cũng không đẩy cô ra.**

**Buổi tối, A Bảo muốn lái xe ra
ngoại thành ngắm sao cùng
Vĩnh Sinh, anh lại nói không an
toàn, nói thế nào cũng không
chịu đưa cô đi chuyến đi lãng
mạn.**

**Nhàm chán, quá nhàm chán, A
Bảo than phiền trong lòng,
chẳng lẽ hai người yêu nhau thì
không nên nói những lời làm
rung động núi song? Cho dù là
cãi nhau thì cũng cần phải
tranh luận điều gì đó thú vị
chứ?**

**A Bảo muốn có một tình yêu
mãnh liệt như một bát canh cá
vừa nóng vừa cay, đó mới là
biểu hiện của hai người yêu
sâu đậm. Cô có phần nhứt chí,
mình là người yêu thích ăn cay**

**như thế, sao hết lần này đến
lần khác lại nói chuyện yêu
đương với một người không ăn
cay như Vĩnh Sinh chứ?**

**Cô giận dỗi nghĩ, có thể cãi
nhau cũng tốt.**

**Vĩnh Sinh không ăn cay, song
cô cố tình dẫn Vĩnh Sinh đến
quán ăn cay Tứ Xuyên. Vĩnh
Sinh không muốn thức đêm, cô
cố tình muốn cùng Vĩnh Sinh
xem phim kinh dị lúc nửa đêm.**

Nhưng Vĩnh Sinh cũng không trách cô, còn tốt bụng nói: “A Bảo, như thế không tốt cho sức khỏe!”

Cuối cùng hai người họ cũng cãi nhau.

Thật ra cũng không coi là cãi nhau, bởi Vĩnh Sinh không hề nói gì, chỉ có một mình A Bảo làm lớn chuyện mà thôi.

Đêm đó, hai người hẹn nhau đi ăn, Vĩnh Sinh đặt một quán ăn gia đình ở Chiết Giang, A

Bảo xem hết thực đơn cũng không tìm được một món ăn thuận mắt.

**Cuối cùng cô cũng bùng phát hét âm lên với Vĩnh Sinh:
“Khẩu vị của chúng ta không hợp nhau, chia tay đi!”**

A Bảo dùng dùng nỗi giận rồi bỏ về nhà, Vĩnh Sinh cũng không đuổi theo, không giống như cô trông chờ Vĩnh Sinh sẽ kéo cô ở lại rồi hôn cô mãnh liệt.

Buổi tối, A Bảo nằm ở trên giường mãi không ngủ được, cô bắt đầu thấy hồi hận.

Nếu Vĩnh Sinh giận thật thì làm thế nào đây? Mặc dù anh ấy không ăn cay nhưng anh ấy rất tốt với mình. Anh ấy luôn cười ấm áp, chu đáo như thế, dịu dàng như thế.

A Bảo mất ngủ, cũng không tiện gọi điện thoại cho Vĩnh Sinh, chỉ mong anh ấy không tức giận.

**Ngay lúc A Bảo đang trần
trọc, có người gõ cửa.**

Là Vĩnh Sinh!

**Anh ấy nghiêng người tựa
vào khung cửa, tay cầm một
hộp cháo cá.**

**A Bảo vừa định mở miệng nói
chuyện, lần đầu tiên Vĩnh Sinh
cướp lời cô, anh nói: “Em chưa
ăn tối, anh mua cháo cho em,
thanh đạm, bởi vì ăn đồ ăn cay
muộn quá không tốt. Khẩu vị
chúng ta không thích hợp bởi**

vì từ nhỏ dạ dày anh của không tốt, không ăn cay được. Anh không muốn làm những chuyện điên rồ kia với em, vì anh cảm thấy hai người yêu nhau bình dị là tốt lắm rồi.”

Vĩnh Sinh dừng một lát rồi mỉm cười, nói: “Hơn nữa, A Bảo! Yêu em, khẩu vị của anh còn chưa đủ nặng hả?”

A Bảo không nói được lời nào, lần đầu tiên cô cảm thấy hộp cháo cá thanh đạm trên tay kia mới là khẩu vị của mình.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.2

3.2

Thức ăn ngon đều không lành mạnh

Thái Lan từng nói, thức ăn ngon đều không lành mạnh.

Nếu bạn cảm thấy ăn thịt ngoài giòn trong mềm thì rất có thể thịt đã chiên qua dầu; cải trắng luộc nghe có vẻ giản dị lành mạnh vô cùng nhưng thật ra trong canh chẳng biết có được mấy con gà tinh hoa; còn ăn lẩu ừ thì thỏa mãn vị giác thật đấy, nhưng lại hấp thụ đầy purin.

(CN: Purin là hợp chất có thể phân hủy thành Axit uric, tích tụ nhiều axit uric dẫn đến bệnh gút)

Na Na từng nghĩ, các cô gái thành phố có thể ăn thật ngon, ăn thật lành mạnh song lại có thể tích mỡ đầu người, vậy hiển nhiên chẳng có chút giá trị nào.

Bữa sáng Na Na uống một ly ngũ cốc, buổi trưa cô ăn canh rau cải thanh đạm, đến bữa tối cô uống một hộp sữa chua. Thỉnh thoảng cô đi ra ngoài ăn một bữa sườn bò, có điều khi về nhà luôn áy náy trong lòng, chỉ tiếc không thể ăn củ cải xanh ba ngày để bù lại.

Trong tình yêu cũng vậy, Na Na chỉ cần tìm một người thích hợp, có công việc đàng hoàng, không gây hại cho người và súc vật thì chẳng phải nó có thể trở thành một tình yêu bình bình dị dị rồi ư?

Ba ngày hẹn đi ăn một bữa cơm, năm ngày cùng đi xem phim, không nên quá yêu, tránh bị tổn thương không cần thiết.

Trước khi gặp người ấy, Na Na chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình hoàn toàn từ bỏ lý thuyết lành mạnh của bản thân.

Ngày gặp người ấy, Na Na bất ngờ bị mắc một cơn mưa to, cả người nhếch nhác. Cô đang đứng trú mưa dưới một cái mái hiên thì người ấy đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay cô, nói bằng giọng không cho phép phản đối: “Nếu đã bị ướt, vậy chúng ta cứ thoải mái chạy vào trong mưa đi.”

Na Na không kiềm chế được bản thân theo người ấy hòa vào làn mưa, lần đầu tiên cô cảm thấy mình phóng túng quá mức như vậy, nhưng lại vui vẻ chạy theo anh.

Về nhà Na Na bị cảm, song cảm giác vui sướng ngày đó vẫn đang cảm dỗ cô, như có một bàn tay vô hình quyen rũ cô, như muốn nói: Cứ thế nhé Na Na!

Na Na cứ thế quen anh rồi yêu anh.

Tình yêu này hoàn toàn khác với tình yêu trước, Na Na không cần kiềm chế tình cảm của mình nữa, cô hận không thể yêu đến trời đất quay cuồng.

Trao nụ hôn nồng ấm giữa đám đông chẳng kiêng kị.

Hét gọi tên nhau bên bờ biển giữa đêm khuya, dai dẳng đến suýt chết mới thôi.

Người ấy còn dẫn Na Na đi ăn đủ loại thức ăn không lành mạnh, đêm khuya cùng ăn gà rán và xem phim. Chiều tối thì đi mua một cái pizza phô mai, hai người chụm đầu ăn một túi khoai tây chiên.

Na Na hoàn toàn vứt hết cái gọi là nguyên tắc, cô không sợ bị tổn thương nữa, bởi vì tình yêu vốn là đẹp như nhau, phải cho đi thì mới nhận lại được thứ mình muốn.

Đến lúc chia tay Na Na khóc ròng ba ngày, đi uống rượu một trận lớn, uống say đến bất tỉnh, cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Làm thế này không tốn sức sao, đơn giản là không muốn chết cũng sẽ không chết, nhưng đây là lần đầu tiên Na Na cảm thấy cam tâm tình nguyện, thoải mái hưởng thụ, dốc hết sức lực cũng đáng giá.

Nhồm nhoàm ăn thịt, há miệng uống rượu, dửng dưng cảm yêu đương, ấy mới là cuộc sống hạnh phúc.

Chẳng lẽ vì khỏe mạnh mà không ăn, vì sợ tổn thương mà không yêu?

Na Na hất mái tóc, quyết định đi mua một cái hamburger, tiện thể chờ mong tình yêu tiếp theo càng thêm vui vẻ.

Các loại thức ăn có thể khiến người ta ăn một lần nhớ mãi đều là những loại thức ăn không lành mạnh, yêu đến chết đi sống lại, nếu không sao có thể gọi là sáng khoái yêu một lần chứ!

Xin hãy chậm lại một chút, chậm một chút nữa thôi

Xuân Hỉ cho rằng ăn cơm là một việc đau khổ. Cô luôn cho đồ ăn vào miệng thật nhanh, nhai qua loa rồi nuốt chửng luôn, gần như chẳng kịp ném ra được vị gì thì đã nuốt vào rồi. Việc ăn cơm chẳng qua chỉ để duy trì sự sống, chỉ là một loại hoạt động không thể không tiến hành, theo định nghĩa của Xuân Hỉ chính là như vậy.

Từ trước tới nay cô không mong chờ việc ăn cơm lắm, chỉ khi nào bụng đói cồn cào mới tìm chút đồ ăn để lót dạ, ăn uống tùy tiện, ăn no rồi thì thôi. Bạn bè rất thích ăn cơm cùng với cô, bởi cô không kén ăn. Đối với cô đồ ăn đều như nhau cả, không tốt mà cũng chẳng xấu. Điều duy nhất cô muốn làm chính là, dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt hết bọn chúng, chuyển hóa chúng thành năng lượng.

Nếu hỏi Xuân Hỉ thích ăn gì, cô đều nghẹn lời, không trả lời được, mà cũng chẳng đánh giá được đồ ăn nào ngon nữa. Đồ ăn thì cũng chỉ là đồ ăn mà thôi, bọn chúng căn bản chẳng có gì đặc biệt cả. Nhìn mọi người xung quanh đều háng hái thảo luận xem ở chỗ nào lại mới mở một quán ăn, trong đó có đặc sản gì, trong lòng Xuân Hỉ sẽ lại phát ra một tiếng cười lạnh.

Khi Xuân Hỉ ăn cơm luôn cảm thấy giống như có một cái hố đen trong người mình vậy, đồ ăn như thể cũng chẳng đi vào dạ dày, chẳng mang đến cho cô được cảm giác thỏa mãn, mà lại là một loại cảm giác càng trống rỗng hơn. Cô gượng cười tiếp tục ăn, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để chống lại cảm giác hụt hẫng và tủi thân kia.

Hồi nhỏ, bố mẹ Xuân Hỉ lúc nào cũng chẳng hề động đũa tới một bàn đầy thức ăn, mà sau đó lại bắt đầu cãi nhau dữ dội. Xuân Hỉ bé bỏng ngồi trên bàn chẳng biết làm sao, cô chỉ muốn nhanh chóng ăn cho xong rồi cách xa khỏi những người lớn đáng sợ này mà thôi. Ăn xong càng nhanh thì cô càng có thể sớm rời khỏi bàn. Cô gần như không nhớ nổi thời ấu thơ của mình đã được ăn những gì. Mỗi khi

nhớ lại, điều duy nhất mà cô có thể nhớ được chẳng có gì ngoài vẻ tức giận tím tái của bố và sự nức nở của mẹ.

Sau đó Xuân Hỉ rời khỏi nhà, đi đến một nơi xa để làm việc. Cô từng quen một cậu bạn trai ở đó, thường tới nhà cậu ăn cơm tối, cả nhà cậu ngồi trước bàn, chậm rãi ăn, dùng tiếng địa phương mà Xuân Hỉ nghe không hiểu mà nói chuyện gia đình. Xuân Hỉ luôn cúi đầu, cố gắng và hết bát cơm trắng của mình. Cô cảm thấy gian nan giống như đứng đống lửa, như ngồi đống than vậy, chỉ muốn mau chóng ăn xong rồi trốn khỏi cái bàn ăn mà bản thân mình căn bản không thể chen được lời vào này mà thôi. Xuân Hỉ ăn xong bát cơm của mình thì sẽ trưng ra một nụ cười, tựa như cuối cùng cũng hoàn thành xong một nhiệm vụ gian khó vậy, sau đó sẽ nói một câu: “Cháu no rồi ạ.” Mà những món ăn bày trên bàn, luôn luôn là những món mà bạn trai cô thích ăn. Từ đầu tới cuối, không hề có ai hỏi Xuân Hỉ một câu xem cô thích ăn gì, mặc dù cô cũng không trả lời được, nhưng trong lòng thì vẫn cứ hực hực. Đoạn tình cảm này cũng không kéo dài được lâu lắm. Ngày ấy Xuân Hỉ chia tay cậu ta, cậu ta cau mày hỏi tại sao, Xuân Hỉ chẳng biết làm sao, đành nói đại là hai người không hợp nhau. Cậu bạn trai nhếch mép nói, ‘Đúng vậy, mẹ anh toàn bảo em ăn cơm quá nhanh, mà nhà anh lại ăn rất từ từ.’ Xuân Hỉ xoay người, vẫn không ngăn được những giọt nước mắt rơi xuống.

Sau đó Xuân Hỉ đều luôn ăn cơm một mình. Đi làm, buổi trưa không về, cô bèn mua một phần đồ ăn nhanh, ngồi trước máy vi tính, ăn xong lại lập tức bắt đầu làm việc, ông chủ đương nhiên là rất hài lòng. Càng ngày Xuân Hỉ ăn càng nhanh, cô cũng chẳng muốn cùng đi tới phòng trà với các đồng nghiệp. Cô không làm như mọi người được, vừa tán gẫu những chuyện thú vị, vừa chậm rãi ăn uống. Việc ăn được càng nhanh, lại càng giống như một loại giải

thoát đối với cô. Những bàn ăn như thế kia đều không hợp với Xuân Hỉ.

Ăn quá nhanh thì sẽ không tốt cho dạ dày. Hôm ấy, theo thường lệ, Xuân Hỉ chỉ mất năm phút đã giải quyết xong một phần cơm trứng gà hạt tiêu. Bỗng nhiên cô cảm thấy dạ dày giống như là bị thiêu đốt vậy, một luồng tanh ngọt dâng lên cổ họng. Cô há miệng, nôn ra một ngụm máu đỏ tươi, rồi ngất xỉu.

Đến lúc Xuân Hỉ tỉnh lại thì đã là ở bệnh viện rồi, người ngồi bên cạnh là một đồng nghiệp nam không quen lắm. Anh thấy Xuân Hỉ tỉnh lại, vội vàng đưa một cốc nước ấm qua, “Uống từ từ thôi.” Anh dịu dàng nói. Xuân Hỉ bất giác vâng lời anh, uống từng ngụm nhỏ hết cốc nước kia. “Anh có cho thêm một ít mật ong, nó tốt cho dạ dày. Bác sĩ bảo rằng em ăn uống không điều độ, bị loét dạ dày.” “Cảm ơn anh.” Xuân Hỉ có phần thấy có lỗi, bởi không gọi ra tên của anh được. Thế nhưng anh cũng không hề để bụng, chỉ cười một tiếng nói: “Anh tên A Nam. Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, đến tối anh mang cơm đến đây cho em nhé.”

Buổi tối A Nam đúng là đến thật. Anh mang theo một hộp canh gà, chu đao gạt dầu đi, mấy cọng nấm rơm bên trong trôi nổi, khoan khoái nhẹ nhàng lại ấm áp. “Em ăn từ từ thôi, ăn từng miếng nhỏ ấy, như vậy mới tốt cho dạ dày.” A Nam dứt tay vào túi quần, cười tủm tỉm nhìn Xuân Hỉ ngồi trên giường bệnh. Xuân Hỉ liếc mắt nhìn A Nam, vui vẻ nghe anh dặn dò xong xuôi, chậm rãi ăn bát canh gà nóng hổi kia. Lần đầu tiên cô cảm thấy nếm được thức ăn trong miệng, rất có mùi vị, rất tươi, còn có một chút vị thanh ngọt của nấm hương nữa, thịt gà cũng rất ngon. Ăn vào, trong dạ dày cũng ấm áp hơn, giống như có một bàn tay nhỏ bé mềm mại đang nhẹ nhàng vỗ về cho mình vậy. A Nam nói: “Hàng ngày anh sẽ đều mang cơm đến

cho em nhé. Cô gái một thân một mình như em, nhà lại không phải ở đây, thật sự rất đáng thương.”

Quả nhiên ngày nào A Nam cũng đến, có lúc mang đến một bát mì nấu măng, có lúc mang tới một bình giữ nhiệt đựng cháo hoa kèm với mấy miếng chân giò hun khói, có lúc lại mang tới một hộp canh trứng gà hầm nhừ. Xuân Hỉ nghĩ, lần bị bệnh này thực sự đã biến cô thành kẻ ham ăn rồi, hàng ngày đều mong ngóng xem A Nam sẽ mang món ngon gì tới. Đều kỳ lạ chính là, đồ ăn mà A Nam mang tới, Xuân Hỉ đều thích ăn, cứ như trước đây cô không nếm được mùi vị, mà bây giờ nó mới bắt đầu từ từ xông lên đầu lưỡi vậy. A Nam sẽ ăn cơm cùng với Xuân Hỉ, hai người nói mấy chuyện linh tinh, lúc thì nói về công việc, lúc thì nói về mấy thứ vặt vãnh trong cuộc sống, một bữa cơm cũng có thể ăn mất tận một tiếng.

Ngày ấy Xuân Hỉ xuất viện là một ngày nắng rực rỡ. A Nam mời cô đến nhà anh ăn cơm, ánh mặt trời êm dịu chiếu vào bàn ăn khiến các món ăn óng ánh đến mê người: Thịt sợi xào cộng hoa tỏi, cánh gà quay, cải bắp xào chua ngọt, còn có một bát canh cà chua thịt viên nữa. Hai người ngồi xuống, Xuân Hỉ ăn từng miếng từng miếng một. Cô chậm rãi gắp một miếng thức ăn, lại ăn một miếng cơm, uống một ngụm canh ấm nóng, lại ngẩng đầu lên nhìn A Nam. A Nam nói: “Em ăn từ từ thôi, đừng vội.” Anh dịu dàng tựa như ánh mặt trời, đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay của Xuân Hỉ, ôn nhu nói: “Chúng ta cũng từ từ, không vội vã.”

Xuân Hỉ cắn một miếng cánh gà, vui lòng nghĩ, có thể chậm một chút cũng được, giống như ăn cơm vậy, đều không phải vội.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.3

Vì yêu hay vì cô đơn?

“Tỉ tỉ à, một sự thật là con người ngày nay ngày càng kém cỏi, đời sau gian xảo hơn đời trước, chẳng có tình cảm chân thành nữa... nhưng ta luôn luôn có.”

“Ta quý đệ...” Nàng nói: “Thậm chí là yêu đệ. Nhưng, không giống đàn ông khác.”

Đàn ông, đàn ông

Chỉ nghĩ đến thôi lòng đã phơi phới, cảm xúc tràn trề.

Tổ Trinh lẩm bẩm: “Dù gì cũng sẽ xuất hiện trên đời...”

Lần này đến lượt ta im lặng

Thế là nàng ấy bắt đầu nói liên tục, lưu loát thuyết phục ta:

“Chi bằng chúng ta “thật sự” đi đến trần gian một chuyến. Cứ thử nghĩ: Vào một buổi tối mát mẻ, ánh trăng soi sáng, Cát Lĩnh lẻ loi điểm sáng lành lạnh, càng làm nổi bật bóng cây nhỏ tựa như chiếc kim khâu. Chèo chiếc thuyền độc mộc sơn đỏ với người thương. Hai người ngồi giữa thuyền giữa biển đèn lồng thả trôi, ăn bánh ngọt, nhân đào, hạt dưa rồi nhấm nháp trà Long Tĩnh... Thật là khoảnh

khắc mờ ảo, chốn Bồng Lai tiên cảnh... Tiểu Thanh chỉ muốn làm một đôi uyên ương không muốn làm thần tiên." Nàng hãy còn say sưa.

"Con người sẽ không nghi ngờ ư?"

"Hả, đây là ý tưởng của tử à?"

"Không." Nàng có chết cũng không thừa nhận: "Tử chẳng thể ngăn cản được đệ. Nhưng nếu đệ đi rồi, tử còn ở lại nơi đây làm gì? Tử chẳng thể chịu nổi cô đơn."

"Vậy ngày mai chúng ta cùng đi đi!"

"Nói thật, đệ đi vì yêu, còn tử đi chỉ vì sợ cô đơn."

– Trích "Thanh xà" | Lý Bích Hoa –

A Bích không tìm được người ăn cơm cùng thì sẽ mang một túi thức ăn thật lớn đến nhà tìm tôi. Tài năng nấu nướng của em rất tốt, nhìn eo em uyển chuyển ở trong phòng bếp bận rộn là một loại hưởng thụ. Mười ngón tay thon dài rửa trái cà chua, rồi dùng dao cắt những lát mỏng một cách nhanh chóng. Nhẹ nhàng đem trứng gà đập vào mép bát để tạo vết nứt. A Bích đánh trứng gà cũng rất chú ý, toàn bộ ba trứng, mỗi cái đều còn nguyên lòng đỏ, em nói làm như vậy khi rán sẽ càng đẹp hơn. Em bày ba món ăn, một món canh ra rồi gọi tôi đến ăn cơm, một đĩa cà chua xào trứng, một bát thịt bò hầm khoai tây, một đĩa cá trôi đen xào đuôi phượng và một bát canh bí nấu tép. Món ăn thật thơm ngon, tôi ăn say sưa. Song A Bích lại không ăn, em chỉ tùy tiện hút một điếu thuốc nhìn tôi ăn ngầu nghiến.

Em chậm chậm nói: “Em sợ ăn cơm một mình vô cùng. Sợ đến mức, em không thể ăn mì gói một mình. Thậm chí nếu không có người ăn cùng, em sẽ cảm thấy những món ăn trên bàn cũng đang đũa mai em. Một người ăn cơm chắc chắn giống như địa ngục vậy, phòng khách lạnh như băng, sô-pha trống không, còn có ánh sáng của nhà khác ngoài cửa sổ, chỉ nhìn một chút cảnh vật ấy, em cũng sẽ không tìm được mà rùng mình một cái. Thật ra khi không tìm được người, em sẽ chạy đi đến nhà hàng làm ăn tốt nhất, có nhiều người nhất, ít nhất khi ấy có thể thấy nhiều người bên cạnh, em sẽ an tâm một chút”.

A Bích cũng múc cho mình một bát canh, húp một hớp rồi nói tiếp: “Vì vậy em liên tục hẹn hò để có thể tìm một người ăn cơm cùng mình. Nếu có người cùng ăn, dù chỉ là một bát mì thịt bò ven đường em cũng sẽ thấy rất ngon, nhưng nếu chỉ có một mình thì cho dù là tôm hùm bào ngư cũng không có hương vị gì.”

Tôi ngừng ăn, để đũa xuống nhìn A Bích và dè dặt nói: “Có lẽ em sợ cô đơn.”

Em cười: “Em sợ cô đơn, sợ đến mức run rẩy chết người, nhưng ai không sợ cơ chứ! không sợ cơ chứ! Chị có thích người nào không? Chắc hẳn là không. Em sợ nhất cái gì, chính là khi đi qua cửa hàng đồ uống thấy trên đó viết mua cốc thứ hai được giảm 50% nhưng lại chẳng tìm được người có thể mua hai cái cốc cùng với em. Em còn sợ gì nữa, sợ đi vào một nhà hàng nhưng lại không có nhân viên đến đề cử các combo món ăn. Còn nữa, chị hãy nghĩ đến cứ mỗi lần đến lễ Giáng sinh hay Valentines, một loạt nhà hàng nhân dịp này tung ra chương trình bữa tối dành cho hai người, thịt bò bít tết hai phần, xà lách hai phần, ngay cả ăn điếm tâm cũng là hai người. Em lại chẳng thể gọi phần gia đình, không ăn hết là

chuyện nhỏ mà là em không muốn, em không muốn cô đơn, điều này chẳng sai đâu.”

Tôi kinh ngạc nhìn A Bích, không biết phải nói gì. Em tiếp tục ăn, cười hì hì nhìn tôi: “Chị nhìn này, chẳng hạn hôm nay em muốn ăn cà chua xào trứng, thịt bò hầm khoai tây và húp canh, nhưng nếu chỉ có một mình thì em lại không thể làm nhiều món như vậy, bởi vì không ăn hết. Có một người ăn cùng mới có thể ăn một bữa cơm thật ngon.”

Nói xong A Bích lại gấp một miếng thịt bò, cười rồi bỏ vào miệng, vẻ mặt rất hài lòng. Nhưng A Bích à, dù không có người cùng ăn cơm nhưng nếu tin rằng luôn có một người chờ em phía trước thì sợ gì ăn một mình.

Đừng bao giờ chỉ vì cô đơn mà tìm một người để ăn cơm cùng, hay vì sợ cô đơn mà yêu một người.

Điều tuyệt vời

Châu Châu là một người rất đơn giản, cô hy vọng ít nhưng luôn đạt được ngoài sự mong đợi.

Châu Châu không quá yêu thích một thứ gì đó, chỉ yêu mỗi chuyện xuống bếp. Cô chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, mỗi ngày đều giải quyết cơm trưa ở công ty. Ngày ngày ăn thức ăn nhanh trong hộp, Châu Châu cảm thấy là một việc hết sức mệt mỏi, mùi vị món ăn ngày nào cũng giống ngày nào, lại còn nhiều dầu mỡ khiến cô cảm thấy mình như bị đầu độc từng ngày từng ngày. Cuối cùng, Châu Châu quyết định tự nấu cơm mang đi.

Cô bắt đầu chế biến đơn giản trước, buổi tối nấu để sáng ôm sau mang đi, chỉ cần dùng lò vi sóng hâm nóng một lúc là có thể ăn, vừa tiện lợi vừa ngon. Với Châu Châu, hàng ngày làm một món thức ăn là một sự hưởng thụ lớn lao. Cô giống như một tướng quân chỉ huy, coi phòng bếp là chướng ngại vật trên chiến trường, điều binh khiển tướng, làm ra từng món ngon.

Tan làm, khi đi qua chợ thấy một người phụ nữ đang bán trứng gà quê, Châu Châu mua về mấy quả, dùng trộn chung với sữa bò, thêm chút hạt mè với rong biển, tìm một cái chảo lớn đổ lên ít dầu, làm món trứng gà cuộn, vàng óng dễ thương. Tủ lạnh trong nhà còn mấy cục thịt muối mẹ gửi tới, đun nước, nấu lên, một lúc sau mùi muối nồng đậm mới vơi bớt đi, vớt ra cắt thành lát mỏng. Đặt miếng thịt béo ngậy đổ hỗn đặt trên khoai tây, Châu Châu rưới lên mấy muỗng dầu tỏi, để lửa vừa, một mùi thơm xông vào mũi. Đôi lúc tùy hứng, Châu Châu còn mua một miếng thịt ba chỉ to, tay bấm hành, dựa theo bí kíp mẹ cô truyền đạt, cắt nhỏ một trái táo trộn vào, vo cơm thành hình tròn, cũng vo thịt thành từng viên, cơm thịt hòa quyện với nhau, chưng thêm một chút nữa sau đó đặt vào hộp cơm đem đến công ty. Thật là làm cho người ta thèm ăn đến chết.

Châu Châu được ăn ngon, tâm tình cũng tốt theo. Cô cưỡi tùm tùm ngồi nghỉ trong phòng giải khát của công ty, nghe một bài hát thư giãn, ăn hộp cơm mình tự làm, cô từ từ ăn, sau khi ăn xong thì rót cho mình cốc trà bưởi mật ong, Châu Châu cảm thấy mình như sống cuộc sống của hoàng đế. Ngày đó cô nấu mướp nhồi thịt gà, màu xanh của mướp bao trọn miếng thịt gà vàng óng đặt ngay ngắn trong hộp, phía dưới còn có đồ ăn linh tinh tự cô đặc biệt làm, dùng lò vi sóng hâm nóng, mở nắp ra, toàn bộ phòng giải khát đều là hương thơm ngào ngạt.

Đồng nghiệp A Vũ bụng tô mì gói đi tới, ngửi được mùi thơm từ chỗ Châu Châu nhất thời không cử động được. Mặc dù là đồng nghiệp với Châu Châu đã lâu nhưng lại chưa từng chú ý đến cô gái này. Anh nhìn sang, Châu Châu mang theo nụ cười tươi tắn, cầm một cái muỗng nhỏ, vừa xem tạp chí vừa ăn cơm. Gương mặt cô toát lên vẻ thỏa mãn sáng ngời, đẹp đến không ngờ. A Vũ không tự chủ được bước đến ngồi đối diện Châu Châu, anh hỏi: “Tôi có thể thử một miếng không?”

Châu Châu đang chăm chú ăn cơm bị dọa hết hồn, nhìn lên, một người con trai cao gầy hồn bay phách lạc bụng hộp mì ăn liền, dáng vẻ tội nghiệp ngồi đối diện mình. Động lòng trắc ẩn, Châu Châu hào phóng đẩy hộp cơm qua, phóng khoáng nói: “Đây, ăn chung đi!” A Vũ chỉ chờ như vậy, cơm trưa của Châu Châu ngon đến phát khóc. Một kẻ độc thân như hắn, thường ngày hay ăn đồ ăn nhanh ngoài tiệm, bây giờ được ăn những món ngon như thế này đúng là cứu rỗi mạng chóc của hắn mà. Vừa mới ăn hắn còn hơi dè dặt chỉ nếm thử một chút, sau đó dứt khoát há miệng ăn luôn miếng to. Châu Châu nhìn thấy không khỏi buồn cười, có điều nhìn thấy A Vũ ăn ngon miệng như vậy, ngược lại cô cũng thấy vui lây.

Ăn xong, A Vũ xin lỗi rồi rút, hắn sờ bụng nói: “Xin lỗi, tôi lỡ ăn hết cơm trưa của cô rồi.” Ngược lại Châu Châu không để ý lắm, cô thuận miệng nói: “Dù sao tôi cũng không ăn hết, để sau này tôi mang nhiều thêm một chút, nếu anh chán ăn mì gói rồi thì tới ăn với tôi cho vui.” A Vũ không thèm suy nghĩ đã đồng ý luôn, bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày hắn đều mặt dày tìm Châu Châu ăn cơm chung. Ăn cơm với Châu Châu hắn sẽ mua ít trái cây, sữa chua để trên bàn cô, hắn sợ mình ăn nhiều quá buổi chiều Châu Châu sẽ thấy đói.

Châu Châu và A Vũ tới với nhau tự nhiên như vậy, thuận theo ý trời cũng hạnh phúc mỹ mãn. Họ ăn cơm Châu Châu nấu, cảm thấy đó là thức ăn ngon nhất trên thế giới, đồng thời, còn vui mừng tìm được người yêu tốt nhất thế gian.

Được yêu người tốt nhất, được ăn thức ăn ngon nhất, thật sự là điều tuyệt vời nhất thế gian này.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.4

A Tử gặp A Vũ vào ngày sinh nhật tuổi 17 của mình. Giờ tan học, cô bắt gặp cậu và đám bạn đi đăng trước mình đang sôi nổi bàn luận về vấn đề sau này sẽ tìm một người vợ như thế nào. A Vũ nói to rằng, “Sau này tớ sẽ tìm một người vợ biết nấu ăn.” Mọi người đều bật cười, đại khái là cười vì cậu thực tế quá rồi. A Tử không kìm được nhìn về phía A Vũ, cậu cũng đang cười, dáng vẻ thần thái đầy hứng khởi kia lập tức khắc sâu vào tâm trí cô. Về đến nhà, bố mẹ đã chuẩn bị cho cô một chiếc bánh sinh nhật, hai người bảo cô hãy ước một điều. Cô nhắm mắt lại, nói thầm trong lòng, ‘vậy hãy để con biết làm cơm ngon nhất thiên hạ đi ạ.’ A Tử thổi một hơi tắt hết 17 cây nến, vừa an lòng lại vừa mong đợi bước vào tuổi 17 của mình.

Khoai tây, vẫn là khoai tây.

A Vũ thân mến,

Mình là A Tử, đây là điều mà mình muốn nói cho cậu biết, nhưng có lẽ cậu mãi mãi không biết được.

Lúc 17 tuổi mình đã ghi nhớ cậu, đã biết tên của cậu, đã biết cậu học ở lớp nào, đã biết mỗi lần cậu tới căn-tin, đều sẽ ngồi ở chỗ trong góc ấy. Nhưng bên cạnh cậu luôn luôn có một đám bạn, mình không thể tiếp cận cậu quá gần được, chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi. Hôm ấy lấy cơm ở nhà ăn, mình lạng lẽ xếp hàng ngay sau cậu,

nghe cậu nghiêm túc nói với cô lấy cơm, ‘một phần khoai tây sợi, một phần khoai tây hầm thịt ạ.’ Mình cười trộm trong lòng, thì ra là cậu thích ăn khoai tây. Do không để ý nên lúc cậu xoay người đã làm đổ cả khay cơm lên người mình. Cả người mình nhếch nhác, thế mà cậu lại còn cười: “Nhìn cậu kìa, cả người đều là khoai tây luôn.” Mình đỏ mặt đi đến chỗ vòi nước lau rửa, cậu cầm túi theo sau mình, không có thiện ý nói: “Em gái Khoai Tây, em phải đền bữa trưa cho anh đấy.” Mình hỏn hển quát: “Không được phép gọi tớ là ‘em gái Khoai Tây’.”

Có thể nói chúng ta quen biết nhau vậy đấy, khi gặp nhau trên hành lang thật dài ở trường, cậu sẽ gọi to: “Em gái Khoai Tây, chào nhé!” Mình luôn đỏ mặt mà bước nhanh qua, thật ra trong lòng rất vui vẻ. Chẳng phải cậu thích ăn khoai tây đấy thôi, gọi mình là ‘em gái Khoai Tây’, mình cũng bằng lòng. Nhưng sao mình có thể để cậu đoán ra tâm tư của mình được chứ, thế nên mình luôn tỏ vẻ tức giận mà trừng mắt với cậu, cậu cũng sẽ hả hê cười to ‘ha ha’.

Mình nghĩ thầm trong lòng, ‘mi cũng đừng vui mừng quá sớm đấy.’ Mình muốn nấu khoai tây cho cậu ăn, nấu món khoai tây ngon nhất. Có điều mình lại chẳng hề biết nấu cơm. Mình đành phải nhờ mẹ, ra vẻ lơ đãng nói: “Mẹ ơi, mẹ dạy con làm cơm nhé.” Trái lại, mẹ mình lại vô cùng vui mừng, cho rằng mình đã hoàn toàn hồi cải mà chịu vứt cái mũ ‘ham ăn lười làm’ đi rồi. “Muốn học nấu món gì nào?” dáng vẻ mẹ mình cứ như là cắt tiết gà vậy, “Khoai tây ạ, con muốn học nấu khoai tây!” mình nói to.

Mẹ dạy mình nấu món gà hầm khoai tây. Mình đã học được nên chọn khoai tây thế nào, phải chọn củ to vừa phải, đầu hình tròn, như vậy khoai mới ngon. Còn học được làm sao để làm được miếng gà ngoài giòn trong mềm, biết phải cho thêm nửa lon bia và một ít

hương liệu gọi là vỏ quế nữa. Mình đã tốn mất khoảng một tháng, trong tháng ấy, mỗi ngày trên bàn ăn nhà mình đều là món gà hầm khoai tây mình nấu hồng. Cho đến một ngày bố mình gấp lên một miếng khoai tây cho vào miệng, rồi dùng vẻ mặt khó tin mà nhìn mình, kêu lên: “Ngon quá, con gái bố quả là thiên tài!” Mình biết rằng, mình có thể mang món gà hầm khoai tây đến cho cậu ném thử một chút rồi.

Mình đã mua một chiếc cà mèn nhỏ đẹp nhất mà mình có thể tìm được, bên trong đựng đầy món gà hầm khoai tây do mình tự làm, không biết cậu có thích hay không nữa. Câu nói đó của cậu, rằng nhất định phải tìm được một người vợ biết nấu ăn, ấy vậy mà mình lại nhớ kỹ. Thấp thỏm suốt giờ trưa, cuối cùng cũng đến lúc ăn cơm. Mình cầm thật chặt chiếc cà mèn, đứng ở giữa nhà ăn nhìn xung quanh, chỉ sợ để lỡ mất cậu. Cậu đến rồi, xung quanh vẫn là đám con trai đáng ghét kia. Mình lấy hết can đảm, bước tới trước mặt cậu. Cậu nhìn thấy mình, vẫn giống như trước mà khinh khỉnh gọi mình một tiếng ‘em gái Khoai Tây’. Mình gần như cắn chặt môi, nhưng vẫn không dám đưa gà hầm khoai tây đang cầm trong tay cho cậu. Đúng lúc này, tên con trai đứng cạnh cậu ra sức đẩy cậu một cái, kêu lên: “Trương Giai Thiển ở lớp A4 kia, cô bạn mà cậu thích ấy!” Mình sửng sò, nước mắt suýt nữa thì rơi xuống, thật may các cậu cũng đang nghiêng đầu qua, mình mới có thời gian để cố gắng nén lại được. Cậu nhìn cô bạn kia một lúc, mới quay đầu lại hỏi mình, “Em tìm anh có việc hả, em gái Khoai Tây?” Mình chẳng biết nên trả lời cậu ra sao nữa, những lời đã lặp lại trong đầu vô số lần, giờ lại chẳng thốt ra được. Mình lặng lẽ đưa hộp cà mèn về sau lưng, ra sức hướng về phía cậu nói: “Sau này không được gọi mình là ‘em gái Khoai Tây’ nữa!” rồi chạy biến mất. Mình nghe thấy các cậu ở phía sau bật cười rất to, mình không dám quay đầu, bởi vì nước mắt đã không kiềm được mà lăn xuống mắt rồi.

Mình chạy đến chỗ hành lang không có ai mà ngồi xuống, chiếc hộp đựng gà hầm khoai tây kia vốn là để cho cậu, giờ cũng chẳng có ai ăn. Mình ngồi lại, mở cà mèn ra, lần đầu tiên nghiêm túc nếm thử một miếng gà hầm khoai tây mình tự làm. Chẳng ngờ ăn rất ngon, khoai tây mềm mà nhuyễn, gà cũng rất tươi ngon, cậu không được ăn, nếu không cậu nhất định sẽ cảm thấy rất ngon đấy. Mình lặng lẽ ăn hết hộp gà hầm khoai tây kia, đây là món ăn đầu tiên mình làm cho cậu, chỉ tiếc rằng không nói cho cậu biết thôi.

(Bonito hay còn được gọi là katsuobushi, là cá bào của Nhật được làm từ cá ngừ xông khói, muối khô)

A Vũ thân mến,

Tốt nghiệp rồi chúng ta đều đi học Đại học, cậu ở miền Bắc, mình ở miền Nam. Mình nghĩ có lẽ cậu đã quên mình rồi, quên cô gái mà cậu hay gọi là “em gái Khoai Tây” mất rồi. Thực ra chúng ta không nói chuyện gì cả, ngay cả kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp mình chưa gặp lại cậu thêm một lần nào. Mình hỏi thăm được thành phố cậu ở, rất muốn viết thư cho cậu nhưng chẳng dám gửi đi. Nói gì đây, nói rằng tớ thích cậu, có lẽ cậu cũng không quan tâm đâu.

Không biết bây giờ cậu thích ăn gì, đồ ăn miền Bắc có hợp khẩu vị của cậu không? Mình thực sự là một kẻ ngốc, chỉ vì một câu nói của cậu mà ghi nhớ lâu đến thế. Thực tế cho đến bây giờ mình vẫn chưa biết nấu ăn, kể từ khi học được cách nấu món gà hầm khoai tây mình chưa từng làm thêm một món nào khác. Mình vẫn ngốc như thế, có lẽ cậu sẽ không thích mình đâu.

Cuộc sống đại học trôi qua rất nhanh, mình về nhà vào kỳ nghỉ hè năm hai và có một buổi tụ tập với bạn cấp ba. Mọi người vui vẻ chia sẻ kỷ niệm cũ, mình vờ như vô tình nhắc đến cậu để biết cậu hiện

nay ra sao. Một cậu bạn bỗng nhiên nói, mấy ngày trước cậu bị đau ruột thừa, phải phẫu thuật và giờ đang nằm trong bệnh viện. Tay mình chợt run rẩy, suýt nữa đánh rơi cốc nước trong tay. Cậu bạn ấy phàn nàn: “Tớ định rủ cậu ấy chơi bóng cùng, bây giờ thì toi luôn rồi.” Mình thầm ghi nhớ tên bệnh viện cậu đang nằm, trong lòng bỗng dưng có một sự thúc giục không tên bảo mình đến thăm cậu.

Buổi tối về nhà, bố mẹ nói chuyện công việc mà hồn vía mình như lên mây, rồi mình đột ngột xen ngang: “Nên ăn gì sau phẫu thuật ạ?” Mẹ mình đáp: “Súp bonito là tốt nhất, tốt cho vết thương.” Sau đó bố mẹ mình lại tiếp tục nói câu chuyện đang dang dở, trong đầu mình đã có một ý tưởng.

Thật ra mình không biết món súp bonito là gì, chỉ có ấn tượng từng ăn vài lần khi còn bé, cho nên mình không biết nấu thế nào, vẫn phải hỏi mẹ. Mình đổ mặt vào bếp, mẹ đang chuẩn bị cho bữa trưa; sau một hồi do dự, mình lấy hết can đảm mở miệng: “Mẹ ơi, con có một người bạn mới nhập viện phẫu thuật, con muốn đến thăm cậu ấy.” Mẹ mình gật đầu, nói: “Ừ, con đến thăm bạn đi!” Mặt mình càng đỏ hơn, không biết nên mở lời với mẹ thế nào. Mẹ mình lấy làm lạ, nhìn mình rồi bật cười: “Bạn nam hả? Con định nấu món súp cá cho cậu bé ấy phải không?” Mẹ à, mẹ quá hiểu con, mình gật đầu. Mẹ mình vỗ mông mình và cười to: “Con gái lớn rồi, được rồi, tối mẹ mua cá ngừ về dạy con cách nấu.”

Mẹ mình không hổ là đầu bếp tài năng, nên mình tự tin hơn rất nhiều. Mẹ hướng dẫn mình từng bước một, bonito phải được cắt lát, đánh trứng và bột rồi đun sôi, cho một ít nắm Khẩu Bắc, thêm hạt tiêu và gừng sợi, đến khi hơi nước bốc lên thì cho katsuobushi vào là món súp đã được hoàn thành. Nhưng nói dễ hơn làm, chỉ một món súp bonito thôi mà làm mình toát mồ hôi nhễ nhại. Chờ đợi,

ném thử một miếng, ngon đến lạ kì. Tôi nhảy căng lên ôm chầm lấy mẹ, hét vụn tuế.

Ngày hôm sau mình dậy sớm, nấu súp bonito rồi đổ vào bình giữ nhiệt, đồng thời cho thêm một chút giấm bông để món súp ngon hơn. Không biết khi ăn cậu sẽ nghĩ thế nào nhỉ, cảm thấy nó rất lạ chăng, em gái Khoai Tây cấp ba năm nào lại biết nấu ăn? Trên đường đi mình cầm bình súp mà lo lắng, bất kể thế nào mình cũng phải đưa đến tận tay cậu.

Mình tìm thấy phòng cậu nằm, hít một hơi thật sâu ở cửa, mình tự nhủ, không có gì cả, chỉ muốn cậu ăn súp mà thôi. Trái tim mình đập thình thịch, mình nghĩ may mắn mình đang ở bệnh viện, nếu không mình sẽ nghĩ bản thân đi khám bệnh. Mình mặc chiếc váy mà mình mới mua tuần trước, tóc buộc gọn gàng, không tán loạn. OK, nên vào thôi. Mình tự nhủ.

Nhưng đập vào mắt mình là chiếc giường trống trơn, cậu không nằm ở đó. Vào khoảnh khắc ấy trái tim mình như ngừng đập, ánh nắng vàng rực rỡ cũng trở nên xám xịt. Cô y tá bước vào và nói, cậu đã ra viện. Mình lại bỏ lỡ một lần, cậu lại không thể ăn đồ mình nấu lần nữa, lần này cậu đã đi nhanh hơn.

Trên đường về, mình đổ cả hộp súp vào thùng rác dưới tầng. Mình tự an ủi bản thân, rằng súp đã nguội. Tối hôm đó, lần đầu tiên mình bị mất ngủ, mình khẽ khàng gọi tên cậu, như thể cậu cũng có thể nghe thấy vậy.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.5

A Vũ thân mến,

Lâu rồi chúng ta không gặp, mình vẫn thường nhớ đến cậu, không biết cậu thì sao, có giống mình luôn nhớ đến cậu không?

Tốt nghiệp đại học cũng là lúc mình kết thúc tình yêu của bản thân, bạn trai ở lại còn mình về quê nhà. Bọn mình yêu nhau một năm, không nóng không lạnh, lần đầu hôn nhau mình cũng không kiểng chân chủ động. Anh ấy là một chàng trai tốt, dịu dàng lại hiền lành. Anh ấy không yêu cầu về đồ ăn quá cao, bọn mình ăn cơm cũng tùy ý; tôi cũng không nói gì, không hiểu sao thỉnh thoảng mình sẽ nhớ tới lần đầu tiên gặp cậu, lúc cậu nói câu đó. Cậu nói, nhất định phải tìm một cô gái biết nấu ăn, mình không nén nổi mỉm cười, không biết bây giờ cậu đã tìm được chưa?

Cuộc sống của mình rất có quy luật, đi làm, tan làm, về nhà thì mẹ đã nấu cơm xong, bố thì xem thời sự, tất cả đều bình dị ấm áp. Mình sống rất ổn, tạm thời chưa có ý định tìm người yêu, ngược lại bố mẹ thường xuyên giả vờ như vô tình nhắc nhở mình, lúc nào thì dẫn con rể về nhà. Mình miễn cưỡng lừa họ được mấy lần, cũng không biết bản thân đang chờ đợi gì.

Ngày đó sau khi tan làm, mình muốn ghé siêu thị mua ít sữa chua làm quà vặt ở nhà, đang đi dạo trên đường, lúc đang cầm lên miếng

khoai tây chiên cho vào miệng bỗng dưng có một âm thanh vang lên sau lưng, “Em gái Khoai Tây, cậu vẫn còn ăn khoai tây chiên à?”. Túi khoai tây chiên trên tay mình rơi xuống, ngoảnh lại nhìn, là cậu. Dường như cậu cao hơn một chút, nhưng cũng không thay đổi gì lắm. Cậu bước đến trước mặt mình, khác hoàn toàn với dáng vẻ mình tưởng tượng trong đầu hàng trăm ngàn lần, chân thực đến mức khiến mình cứ ngỡ bản thân đang mơ. Cậu đi đến, nhặt gói khoai tây chiên lên giúp mình: “Sao cậu lại ở đây?” Mình không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, bởi vì nếu không mình sẽ hét to lên mất. “Tớ về đây làm việc, với cả, có thể đừng kêu tớ là em gái Khoai Tây được không?” Mình dùng toàn bộ hơi sức để âm thanh mình nói ra không run rẩy, cậu cười khiến mình gần như choáng váng cả người: “Trùng hợp ghê!”, cậu nói.

Phải, rất trùng hợp, hai chúng mình bỏ lỡ nhiều lần nhiều vậy rồi mà lần này lại tình cờ gặp nhau. Cậu phải đi rồi, mình đọc số điện thoại, nói giữ liên lạc. Trên đường về nhà, mình gần như chào mồm cười với từng người qua đường, mình rất muốn hét lên rằng, mình được gặp lại cậu lần nữa. Mình còn chưa kịp hỏi cậu trước đây cậu sống thế nào, mình nghĩ chắc là tốt thôi, bởi vì cậu là người tốt.

Đêm ấy mình mơ thấy cậu, lúc đó cậu còn mặc đồng phục cấp ba, chúng ta ngồi gần nhau, mình hỏi cậu đã tìm được cô gái biết nấu cơm chưa, cậu lắc đầu, nói chưa, hỏi mình có biết cô bạn nào như thế không. Mình muốn đồng ý với cậu rằng, đó chính là mình, nhưng đột nhiên mình không nói nên lời, cuống cuồng huơ tay múa chân mà không nói được câu nào. Lúc tỉnh lại, tôi không biết lúc đó có cảm giác gì, nhưng nhìn thấy một tin nhắn ngắn, cậu nói, em gái Khoai Tây, gặp lại cậu tớ vui lắm.

Những ngày đó chúng mình thường xuyên gửi tin nhắn qua lại, cậu kể những chuyện lí thú trong mấy năm nay cho mình nghe, còn mình cảm di động cười ngả nghiêng. Trước đây chúng mình không nói nhiều chuyện như bây giờ, mình thật sự rất hạnh phúc. Ông trời đối xử với mình thật tốt, mấy năm rồi mà cậu vẫn nhớ mình. Chắc hẳn có một vị thần đã nghe được tiếng lòng của mình, người biết mình luôn nhớ đến cậu!

Giờ tan tầm vào ngày nọ, mình ở nhà xem ti vi mà lòng không yên, mấy ngày rồi cậu chưa gửi tin nhắn cho mình, chốc chốc mình lại cảm di động lên nhìn, nhưng nhận lại chỉ là sự im lìm. Không sao cả, có lẽ cậu đang bận, hơn nữa chúng mình cũng chưa phải bạn. Mình buồn buồn nghĩ vậy, nhưng vẫn như cũ, cứ chốc chốc lại nhìn điện thoại. Lúc mình chuẩn bị đánh răng đi ngủ thì có tin nhắn đến, là cậu, cậu nói, đói quá, có muốn đi ăn chút gì không? Mình nhảy cẫng lên, nói to: “Mẹ ơi, con đói, con ra ngoài mua chút đồ ăn.” rồi chạy ra khỏi cửa.

Chúng mình hẹn gặp ở trước cổng trường cấp ba, cậu nghiêng người dựa vào một thân cây làm mình hoài niệm những năm tháng trước đây. Mình nhẹ nhàng gọi tên cậu, cậu cười thật tươi: “Đói quá đi, chúng ta tìm đồ ăn thôi!”, cậu vui vẻ nói, chúng mình đi rất xa nhưng không tìm được quán ăn ngon, chỉ có mấy sạp thịt nướng, nhưng cậu ngại dầu mỡ nên không ăn. “Làm thế nào đây?”, vẻ mặt cậu như đưa đám, mây đen giăng đầy mặt, “Hay là ăn bát mì cũng được.” Cậu sờ bụng nói: “Nếu tớ biết nấu cơm thì tốt rồi, nhà có mì sợi, bình thường tớ không nấu, nhưng bố mẹ tớ lại đang về quê, những ngày ngày tớ sống bằng cơm hộp, ăn đến buồn nôn.” Cậu cau mày, một dáng vẻ đáng thương mong chờ. Trời ạ, cậu không biết rằng, khoảnh khắc ấy mình kích động thế nào đâu, thảo nào cậu

nói muốn tìm một cô gái biết nấu cơm làm vợ, mình bèn bật cười to thành tiếng.

“Để tớ nấu mì cho.” Mình ưỡn ngực vỗ vỗ. “Cậu biết nấu à?”, cậu cảm kích nhìn mình, mình gật đầu, muốn nói rằng tớ rất tự tin. Trên thực tế mình không biết nấu nhiều món, một món mì mà thôi, sẽ không khó khăn lắm đâu nhỉ! Cậu dẫn mình về nhà, mở tủ lạnh, bên trong chất đầy thức ăn. “Cậu nhìn đi, cần gì cứ lấy.” Cậu tràn đầy mong đợi nhìn tôi, mình chỉ có thể xua đuổi cậu đi ra.

Chọn hai quả cà chua, đánh mấy quả trứng gà, xé một gói mì sợi, mình tự nhủ, thời gian thử thách của mày đến rồi! Thái cà chua thành hình hạt lựu, đánh tan trứng gà, cho mấy thìa dầu mè vào trộn với cà chua, cộng thêm cần đun một nồi nước dùng màu đỏ hồng, cho mì sợi vào, canh đúng thời gian thì cho thêm trứng gà đã được đánh vào, cuối cùng rắc ít tiêu. Mình đặc ý bung ra, mặt mày hào hứng. Cậu ném thử một miếng, kinh ngạc nhìn mình và nói: “Ngon thật, nhưng hình như quên bỏ muối.” Nụ cười trên môi mình đông cứng lại, tôi quên bỏ muối! Cậu ha ha cười to, đi lấy muối rắc thêm vào, ăn sạch cả bát mì.

Cậu nằm liệt trên sô-pha, nhìn mình và nói: “Ăn no quá, cảm ơn cậu nhé!” Mặt mình bỗng chốc đỏ bừng, có lẽ một chín một mười với cà chua. Ngược lại cậu không để ý lắm, nói tiếp: “Có thể gặp lại bạn bè tốt quá, đúng rồi, có thể tụ tập với cậu như vậy tớ rất vui.” Cậu nhiệt tình kể chuyện, nói bạn gái cậu muốn cậu tới thành phố của cô ấy sống, nói cậu không muốn đi nhưng mà vẫn phải đi. Cậu còn nói thêm nhiều lời nữa nhưng mình chẳng nghe lọt nữa rồi, mình đờ đẫn ngồi ở đó, đầu óc trống rỗng, trong đầu mình chỉ có hai chữ khiến đầu mình muốn nổ tung, bạn gái, cậu có bạn gái.

A Vũ thân mến,

Cậu lại cứ thế rời xa. Trước khi đi cậu còn gửi cho mình một tin nhắn, cảm ơn mình đã nấu cho cậu một bát mì. Mình lại đánh mất cậu một lần nữa, dẫu mình chưa bao giờ có được cậu. Thật ra mình đã quen dần với việc không nên ôm hy vọng, trong thời gian khá dài như thế mình đã có được nhưng quá ít nên cũng không thật sự mất đi.

Bố mẹ đã về hưu, về vùng nông thôn tìm nơi dưỡng lão, trồng một ít rau củ và hoa, cuộc sống thật thoải mái; còn mình vẫn ở một mình, khá hài lòng. Nhưng họ không yên tâm về mình, sợ mình ăn cơm ngoài hại dạ dày. Sống như vậy một thời gian dài, mình đã bắt đầu nấu cơm, ngày trước từng nghĩ sẽ làm vậy để lấy lòng cậu nhưng thật sự chưa làm bao giờ, ngược lại bây giờ đã bắt đầu nghiên cứu.

Lúc không có chuyện gì làm mình chỉ thích đi dạo chợ, nhìn thấy rau, cá, tôm tươi không nhịn được liền mua về, rồi lên mạng tra cách làm, nấu ăn trở thành niềm vui ngày thường của mình. Gần đây lại có thêm lò nướng, mình cảm thấy rất thích thú, hôm kia gửi bánh nướng cho bố mẹ, họ ăn rất vui vẻ, nhưng rồi lại cảm thấy đau buồn vì mình còn chưa lấy chồng, nói đến điều đó hai người ấy suýt chút nữa rơi nước mắt.

Mình cũng không lo lắng, sống một mình rất tốt. Chỉ là khi ăn cơm một mình cảm thấy rất cô đơn, thường nấu một ít súp, phải ăn đến mấy ngày mới hết. Mình chợt nghĩ đến cậu, có lẽ bạn gái cậu nấu ăn ngon lắm. Mình vẫn rất ghen tị, lại suy nghĩ, không khỏi cười châm biếm, vẫn là không bỏ được. Vậy chắc là cố chấp rồi, mình thật tầm thường, cũng thật ngu si. Sau khi đi, cậu không còn liên lạc với mình nữa, có lẽ đã quên mình mất rồi. Ngẫm lại những năm qua, thật sự chúng ta cũng không có đặc biệt cùng xuất hiện, thậm chí

đôi khi mình cũng sẽ không nhớ đến cậu. Nhưng gần đây, khi nấu các món ăn mới mình đều nhớ đến cậu, song vẫn không thể nấu cơm cho cậu được. Có lẽ là không cam lòng.

Vào ngày đông chí, bố mẹ gọi điện nói trời đã lạnh, nhắc nhở mình ở một mình phải ăn uống đầy đủ. Sau khi tan việc, mình đi mua một ít lẩu với thịt bò, rau củ, xách cả một túi đầy, muốn về nhà ăn một bữa thật thoải mái.

Cuộc sống gia đình khá ổn cũng có chút thú vị, mình gượng cười nghĩ vậy. Điện thoại bỗng dưng có tin nhắn mới, là một số lạ, mình mở ra, trên màn hình hiện ra một hàng chữ: Em gái Khoai Tây, tớ về rồi đây!

Là cậu, là cậu đã về. Nhưng mình không quá vui mừng, về đến nhà, ngồi trên ghế suy nghĩ rất lâu, rót một ly rượu từ từ uống, trong lòng mình hiện ra rất nhiều suy nghĩ, có lẽ cậu dẫn bạn gái hoặc vợ trở về, có lẽ chỉ là cậu đi ngang qua, và còn rất nhiều có lẽ khác nữa. Mình thờ dãi, xóa tin nhắn. Mình không định trả lời tin nhắn, bởi đã bỏ lỡ cậu thì quên đi thôi, mình cũng không thể chịu nổi bất kì thất vọng nào thêm nữa. Mình đứng lên chuẩn bị bữa tối cho bản thân.

Lẩu làm rất nhanh với những nguyên liệu có sẵn, mình cắt đậu, khoai tây, chọn một ít cải xanh tốt, cho ít cá, thịt bò cùng thịt dê vào, bày một bàn đầy. Nồi lẩu sôi rất nhanh, nhưng mình lại không có cảm giác ngon miệng chút nào. Bỗng dưng mình đứng dậy, cố nhớ lại dãy số vừa mới nhắn tin đến nhưng không tài nào nhớ nổi. Cũng tốt, vẫn là không có duyên. Điện thoại vang lên, gần như không suy nghĩ đã bắt máy. Là cậu, giọng cậu truyền đến. Cậu nói: “Khoai Tây, sao không trả lời tin nhắn, có rảnh không chúng ta đi ăn một bữa, chỉ một mình tớ thôi, đói quá!”

Nước mắt tôi chảy xuống lã chã, nghẹn ngào nói: “Tớ đã biết nấu ăn, có thể nấu cho cậu gà hầm khoai tây, súp cá, và cả mì sợi mà không thêm muối.” Mình không ngừng nói cho đến khi người bên kia nhẹ nhàng ngắt lời : “Vậy hôm nay cậu sẽ nấu cho tớ món gì?” Tôi nói to về phía điện thoại: “Chúng ta ăn lẩu đi!”

A Tử ngồi xuống chờ A Vũ, cho tới bây giờ cô chưa từng nói với anh một câu em thích anh, nhưng những thức ăn này, chính là bức thư tình cô muốn gửi anh.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TrươngĐịnh.vn

Chương 3.6

San San cực kì ghét vào bếp, nấu ăn là một chuyện rất phiền phức, phải mua nguyên liệu, rửa rau, cắt thái, xào nấu, nấu cơm, ăn xong rồi lại phải rửa bát đĩa. Cô luôn than thở, tại sao không thể ăn ngoài quán, lúc đó chỉ cần ăn cơm là xong chuyện không phải tốt hơn sao? Mỗi lần San San phải vào bếp lửa giận đều bốc lên ngàn ngút, trong khi đó Đại Cương ngồi ở sofa vắt chéo hai chân đọc tạp chí, chỉ cần mình dọn cơm là ăn. Thật không công bằng, bấy giờ Đại Cương còn gân giọng kêu to: “San San, sao chưa có cơm vậy, anh đói rồi.” Rốt cuộc San San không thể nhịn được nữa, bộc phát, cô đeo tạp dề, cái vá đầy dầu mỡ vơ lung tung hét lên với Đại Cương: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải cùng nhau nấu cơm!” Đại Cương cười gượng, nói: “Nhưng căn bản là anh không biết nấu mà.” San San và Đại Cương đạt được thỏa thuận, từ nay về sau, Đại Cương phụ trách mua thức ăn, rửa rau, sau khi ăn sẽ rửa bát, San San phụ trách thái chế biến thức ăn và nấu nướng.”

Lúc mới bắt đầu, San San bị Đại Cương làm cho phát cáu, thức ăn mua về luôn luôn không đúng loại, hoặc là quên mua hành tỏi, hay đôi lúc chỉ có thịt không có rau, cà rốt với cải mua về cũng vô dụng, bị thối nát hết cả. Đến lúc rửa rau, mấy cây nhỏ phải để bên trái lại để nhằm bên phải, rửa cũng mất gần nửa giờ. Khi rửa bát, Đại Cương sẽ nằm trên ghế xoa bụng cầu nguyện: “Chờ một lát, chờ một lát thôi.” Có thể ngâm sẽ ngâm đến ngày thứ hai. Đại

Cương lầu bầu than phiền: “Chỉ làm cơm thôi mà, sao mà phiền phức vậy.” Trong lòng San San cười trộm, lần này cho anh biết thế nào là phiền phức. Cô hài lòng nhìn Đại Cương người đầy mồ hôi bận bịu trong phòng bếp, cảm giác này thực sự quá tốt.

Dần dần, Đại Cương không còn ca thán nữa, lúc thức ăn được bưng lên bàn, anh sẽ không giống như trước kia nói thật xào quá rồi, cá kho không thấm, bây giờ Đại Cương luôn nghiêm túc ăn, đôi lúc còn ngẩn đầu nhìn San San vui vẻ nói: “Cơm hôm nay ngon thật.” San San phát hiện ra, bây giờ cô không còn sợ phải vào bếp như trước nữa, cô thích mỗi chiều đi làm về, nhìn Đại Cương hưng phấn giơ túi nilon lên hô to: “Nhìn này, hôm nay tôm cực kỳ tươi, buổi tối chúng ta làm một bàn lẩu tôm lớn đi.” Cô cũng thích xem Đại Cương mang tạp dề hình hoa lá cành, đứng trong phòng bếp vừa khẽ ngân nga mấy bài hát vừa rửa rau, San San còn muốn ăn nữa Đại Cương đã đứng lên, sờ bụng nói: “Ăn ngon quá, anh đi rửa bát đây.”

Lúc San San xào rau sẽ không lửa giận bưng bưng như trước, cô càng không cau có mặt mày nữa mà nhìn bếp lửa, nghiêm túc suy nghĩ mỗi thìa muối nên thêm hay bớt, có cần cho chút rượu vào, hay món này có cần phi hành tỏi cho thơm không, tay nghề càng ngày càng cao. Hôm đó Đại Cương vừa mua về một con gà, San San tìm một lúc lâu mới tìm được nồi hầm, đặt mấy miếng gà Đại Cương vừa chặt đặt vào trong, nắm hương đúng thật là nắm hương, nổi lênh bênh trên mặt nồi, rất thơm. Chẳng bao lâu sau trong phòng bếp tỏa ra hương vị cháo gà đậm đà, mỡ gà vàng óng ánh nổi phía trên, cực mê hoặc. Đại Cương nhẹ nhàng ôm San San, lấy trong túi ra một cái hộp, hẩn dụi dàng nói: “Lấy anh nhé, San San.” San San mở hộp ra, là một chiếc nhẫn tinh xảo, San San gật đầu liên tục, cháo gà trên bếp đang kêu sùng sục, như một đoạn nhạc nền đẹp đẽ, một khắc kia, cực kỳ lãng mạn. Trong lòng San San dâng lên

một cảm xúc sung sướng, cũng tin tưởng tương lai của mình sẽ tràn ngập hạnh phúc.

Sau đó mọi người hỏi San San tại sao lại gả cho Đại Cương, San San ngẩng đầu kiêu ngạo nói, bởi vì anh ấy bằng lòng nấu cơm với tôi.

Xuống bếp không phải là chuyện của một người, tình yêu, là chuyện của hai người mới thực sự hoàn hảo.

Cô Vương nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, sao mà bộ ngực mình chẳng hề to gì cả. Mặc T-shirt mà hết như một thằng con trai, mặc váy ôm sát người thì trước ngực cứ như thiếu thiếu cái gì. Đến khi đi cửa hàng nội y, chỉ hận không thể độn thêm xấp dày thêm mấy xen-ti-met nữa thôi.

Trước đây cô Vương ngẫm cho rằng, người đàn ông nào cũng đều thích ngực lớn cả, ngực hơi nhỏ một chút thì có thể dùng nết na để bù vào mà. Cho đến khi cô bị bạn trai đá để đi tìm một cô nàng 34D, thì cô Vương bị đả kích, cô nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình trước gương, có cảm giác bị đánh bại 'không gì sánh bằng'.

Cô Vương quyết chí tăng vòng ngực. Nhưng cô lại không muốn phẫu thuật, bèn lên mạng mua một đống các loại dụng cụ xoa bóp để làm to ngực, tiêu hết bao nhiêu tiền, mà ngày nào cô cũng phải khổ cực gần chết. Qua hơn một tháng, lại vẫn chẳng khác chút nào. 'Tình cảm ngàn cân không đấu lại bộ ngực cup 4', Cô Vương tuyệt vọng nghĩ như vậy. Cô tìm Trần Đại Cương kể khổ: "Chẳng lẽ không có người đàn ông nào mà nửa thân dưới không phải là động vật sao? Ngực to thì có gì hay, ngực to dung tục chết đi được!" Cô Vương uất hận nói.

Trần Đại Cương nghe cô Vương nói về cách thức của mình xong, nhàn nhạt nói: “Cậu muốn ngực to sao làm như vậy được, còn giày vò những thứ kia nữa.” Trần Đại Cương dừng một chút nói: “Hay là ‘thực liệu’ đi, tớ nghe nói ăn uống cũng khiến ngực to được đấy.” Trần Đại Cương lấy tư cách là bạn thân của cô Vương, tự nguyện làm thầy dinh dưỡng tăng vòng ngực to cho cô Vương.” Trần Đại Cương bắt đầu cho cô Vương ăn những thứ như sinh tố đu đủ, tổ yến tào đỏ, sữa đậu nành nấu cá diếc, chỉ cần trên mạng nói là có tác dụng, cậu đều làm theo từng bước rồi đưa đến tận miệng cho cô Vương. Trần Đại Cương còn mua cả giò heo, dùng nồi áp suất ninh nhừ, cho thêm đậu tương và rong biển, bỏ thêm ít hồi hương, nấu cho đến khi tất cả chuyển sang màu trắng, mùi thơm đậm đà không thể nào cưỡng lại được, cả nồi trông giống như lòng trắng trứng vậy. Cô Vương ăn đến nỗi béo lên một vòng rồi, thế nhưng ngực dường như vẫn chẳng có thay đổi gì cả.

“Có phải cậu không có ý tốt hay không hả, mình ngoại trừ việc ngang hông dài thịt ra thì thịt trước ngực chẳng có nhiều lên chút nào hết.” Cô Vương nổi giận đùng đùng chất vấn Trần Đại Cương. Trần Đại Cương ‘xì’ một tiếng bật cười, khước mắt cậu chứa ý cười, nói: “Cái cô ngốc cậu chứ, mình chỉ là muốn để cậu ăn nhiều hơn một chút thôi.” Cô Vương bỗng nhiên ngẩn người, cô hình như hiểu ra điều gì đó. Cô có phần ngượng ngùng mà ngập ngừng nói: “Nhưng mà mình vẫn là một cô nàng ngực lép.” Trần Đại Cương nghiêm túc nói: “Mình sẽ mãi hầm đậu nành giò heo cho cậu ăn, nhưng mình thật sự không quan tâm rốt cuộc cậu là A hay là D đâu.”

Cô Vương giương miệng cười, lại ra vẻ bình tĩnh nói: “Nhưng mà sau này cậu vẫn là người nấu cơm đó.”

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 3.7

Khi đó chúng tôi còn ở trong một căn nhà nhỏ chỉ có ba tầng, hành lang không ánh đèn đường tối đen, cửa ban công cũng không khóa lại, buổi tối mỗi khi bị gió thổi lại vang lên những tiếng va đập. Đó là một mùa đông rất dài, ban ngày cũng chẳng mấy lúc thấy được ánh mặt trời, trời vừa về đêm, phòng không có máy sưởi thì lập tức lạnh như cái hầm băng vậy. Tôi rúc trong chăn chẳng dám cựa quậy mà cứ kêu lạnh, anh luôn nói rằng: “Đừng sợ, chúng ta ăn khuya chút gì đó nhé, ăn no rồi, sẽ không còn lạnh nữa.”

Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là mì ăn liền rồi, bởi vì tiện mà. Trong phòng có một nồi điện nho nhỏ, anh ấy sẽ dùng để nấu mì. Anh thái một ít khoai tây cho vào nấu cùng, không dùng gia vị trong gói mì, cho thêm dầu mè và hạt tiêu, trước khi nhắc nồi ra thì đập vào thêm một quả trứng gà, cũng có lúc không có trứng. Anh bưng đến chiếc bàn nhỏ của chúng tôi, cả hai cùng ngồi xồm xuống, anh một miếng, tôi một miếng, cứ thế ăn, cuối cùng ngay cả nước canh cũng uống sạch sẽ, cơ thể cũng theo đó mà ấm lên một chút.

Thỉnh thoảng dưới nhà có một quầy nhỏ bày bán hoành thánh, anh cũng sẽ mua về một bát, mỗi phần là mười lăm chiếc bánh, thêm một ít tôm khô và tảo tía, nước canh còn được để lác đác ít cải bẹ thái, anh sẽ bảo ông chủ rắc thêm một ít rau mùi nữa. Anh bưng lên vẫn còn nóng hôi hổi, bát hoành thánh ấy dưới ánh đèn mờ của

chúng tôi, lại lộ ra vẻ đặc biệt mê lòng người. Tôi ăn một chiếc, anh ăn một chiếc, cái cuối cùng dư ra ấy, anh luôn nhường cho tôi. Anh nói, ‘sợ em bị lạnh, ăn nhiều một chút thì đêm sẽ ấm hơn một chút.’

Còn có chỗ bán canh tiết lợn nữa. Người bán hàng là một người đàn ông trung niên người Hồ Bắc, tiết lợn thật sự là ít, nhưng mà tiện, chỉ ba đồng một phần thôi. Canh là vị chua cay, cho hai loại cay là ớt băm và ớt ngâm, mặc dù chẳng có gì hấp hoi để ăn nhưng vẫn là một bát canh to. Chúng tôi vừa dậm dậm chân kêu lạnh, vừa uống bát canh nóng bỏng ấy. Canh hơi hơi nóng theo cuống họng trôi xuống dạ dày, trong nháy mắt đã cảm thấy ấm áp bao nhiêu. Ăn canh xong anh sẽ nắm tay tôi một lúc lâu, nói: “Hình như không còn lạnh như vậy nữa rồi nhỉ.”

Có lần trên người chúng tôi chỉ còn hơn mười tệ, ở nhà ngủ mê mệt cũng chưa ăn tối, khi đói đến nỗi không chịu nổi nữa, anh xuống dưới nhà mua một hộp cơm trứng xào thật lớn về, lượng đồ ăn so với bình thường thì nhiều hơn rất nhiều. Tôi ngạc nhiên vô cùng, sao mà lại nhiều như vậy chứ, anh hí hửng nói: “Anh đưa ông chủ thêm hai tệ, bảo ông ấy cho thêm cơm, vậy thì hai ta đều có thể ăn no hơn một chút.” Trong trứng xào còn có một ít thịt thái sợi, anh cẩn thận nhặt cho tôi, còn mình thì chỉ ăn cơm trắng không.

Có lần anh đi ăn tiệc, lúc về còn xách theo mấy hộp đựng đồ ăn nhanh, bên trong đều là đồ ăn thừa. Tôi nhớ có một hộp thịt dê bung hẹ tây, anh đắc ý giơ một tay hộp đồ lên, nói với tôi, “Anh sẽ làm cho em một món thật ngon nhé.” Anh dùng cái nồi điện nhỏ nhỏ kia để nấu một gói mì, cho lẫn cả thịt dê bung hẹ tây xách về ban nãy vào, lại cho thêm một thìa đầy Lão Can Ma (*) nữa. Anh bưng ra cho tôi, hỏi tôi có thấy thơm không. Quả thực là rất thơm, mùi của ớt và hẹ tây cứ xông vào mũi tôi, tôi một mạch ăn sạch sẽ cả một bát mì đầy.

Anh vui vẻ nói, “Lúc ăn tối anh vẫn muốn trở về để có thể dùng đồ ăn này nấu cho em một bát mì thập cẩm, chắc chắn là em rất thích.” Tôi ngậm lại một chút nước mắt, ra sức gật đầu.

(Một loại sa tế của Trung Quốc)

Trong phòng còn có một chiếc lò vi sóng nhỏ mà chủ nhà để lại nữa, anh cũng dùng để làm vài món ăn. Anh đi chợ mua rất nhiều khoai lang, cắt thành những miếng mỏng rồi dùng lò vi sóng quay mấy phút, đến khi khoai mềm. Lại thêm một chút xì dầu và ớt chưng nữa, ăn ngay lúc còn nóng, khoai giòn ngọt, mềm mềm, ăn ngon cực kỳ. Nhưng mà ăn khoai lang xong, lúc ngủ thường hay bị đánh rấm, tôi xấu hổ nói: “Sau này buổi tối không được ăn khoai lang nữa.” Anh cười ha ha, ôm tôi nói: “Chỉ cần em thích thì cứ ăn.”

Hôm ấy trời hơi mưa mưa, anh phải làm thêm giờ đến khuya mới về. Tôi vẫn chưa ngủ, còn đang đợi anh. Anh mang về một túi bánh sủi cảo đông lạnh, còn có mấy cây xúc xích nữa. Anh nói, “Nào, lại đây, chúng ta ăn một bữa khuya thịnh soạn nào.” Anh dùng nồi điện nhỏ nấu bánh sủi cảo xong, lại cho lẫn xúc xích và đậu tương chưng vào nấu thành canh, bày ra đầy chiếc bàn nhỏ. Ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, tiếng mưa bên ngoài cũng át hết những âm thanh khác, mà trong căn phòng nhỏ, chúng tôi ăn bữa khuya nóng hổi. Ánh mắt anh sáng lên, nói với tôi, “Em xem, tối nay chắc chắn chúng ta có thể ngủ ấm rồi.” Ừm, đúng thế, tôi vẫn nhớ, đêm hôm ấy, tôi đã ngủ rất ấm áp.

Mùa đông ấy đã trôi qua rất lâu rồi, bất kể còn bao nhiêu lạnh lẽo nữa, tôi đều nhớ đến anh đã từng nói với tôi rằng, “Ăn no một chút, sẽ không còn lạnh nữa.”

Dưới nhà Tiểu Mễ có một quán bánh bao được đồn đại đã mở được mười năm nhưng không có tên, bán bánh bao nhân thịt to, vỏ mỏng. Mỗi chiếc bánh có màu trắng như tuyết, nóng hôi hổi trong nồi hấp, trông rất hấp dẫn. Khi đi làm mỗi sáng, Tiểu Mễ đều mua một chiếc bánh nhân thịt bò hành tây và một chiếc bánh nhân đỗ đỏ cùng với một túi sữa đậu nành, tổng cộng mất năm tệ. Cô ấy cầm bánh bao đứng chờ ở trạm xe buýt, có đôi khi cô ăn xong hai cái bánh mà xe buýt còn chưa tới, cũng có đôi khi cô chỉ mới cắn một miếng mà xe đã đến rồi. Tiểu Mễ vô cùng thích quán bánh bao không tên này, những chiếc bánh nhân thịt cắn mọng nước. Thịt họ chọn luôn là loại thịt ba chỉ béo ngậy, không giống như những cửa hàng bánh bao làm ăn không đàng hoàng ăn có mùi lạ. Nhân bánh đậm đà đầy đặn, không quá ngọt mà mang theo hương thơm đặc trưng của đường cát, kết hợp với sữa đậu nành. Bữa sáng của Tiểu Mễ dễ dàng chọn lựa vậy đấy! Mặc dù Tiểu Mễ biết chúng đều là những chiếc bánh bao thơm ngon nhưng bánh bao cũng chỉ là bánh bao mà thôi. Đối với cô, đây chỉ là bữa sáng tiện lợi và giá cả phải chăng và tương đối ngon miệng mà cô có thể nghĩ ra.

Trạm xe buýt hôm ấy xuất hiện một người đàn ông cũng đang ăn bánh bao. Anh lặng lẽ đứng đó, ăn đầy nghiêm túc, những ngón tay dài mảnh khảnh thật đẹp, như thể anh đang ăn không chỉ là một chiếc bánh bao đơn giản mà là một bữa sáng ngon miệng. Anh ăn rất chăm chú, nhai một cách từ tốn, giống như hoàn thành một sự nghiệp cao quý vậy. Không có ai ăn bánh bao đẹp trai hơn anh ta, Tiểu Mễ bỗng dưng hơi tự ti. Cô chỉ biết coi bánh bao như một cái bánh, ăn vô cùng tùy tiện; mặc dù cô cảm thấy ngon miệng nhưng chưa từng ăn nó nghiêm túc như người đàn ông này, nghiêm túc thưởng thức mỗi chiếc bánh bao qua từng ngày.

Khi Tiểu Mễ vẫn mãi miết với dòng suy tư của mình thì xe buýt đã đến, cô cầm theo chiếc bánh đang ăn dở lên xe. Qua cửa sổ xe, cô thấy người đàn ông nọ ném túi nhựa vào thùng rác và lấy khăn giấy ra lau miệng. Trên thực tế ấy chỉ là một cảnh bình thường không thể bình thường hơn nhưng Tiểu Mễ lại vô cùng xúc động. Khi xe lăn bánh, cô cố ngoái đầu nhìn lại, anh ta vẫn đứng đó, như tỏa ra thứ ánh sáng không tồn tại giữa đám đông. Tiểu Mễ thất vọng nhìn chiếc bánh đã nguội trong tay mình, cô rất muốn học tư thế của người đàn ông đó, cái miệng nhỏ chậm chậm ném thử như thể nó giống như hương vị trước đây.

Ngày hôm sau, Tiểu Mễ gặp lại anh tại trạm xe buýt. Anh đang ăn bánh bao, vẫn giống ngày hôm qua, chuyên chú ăn chiếc bánh không có gì nổi bật trong tay. Hình như là bánh bao nhân nấm và rau, anh ăn mấy cái và uống sữa đậu nành, ánh mắt chưa từng dịch chuyển sang nơi khác. Chiếc xe buýt 37 từ từ đi đến, anh ngược lên nhìn, có lẽ không phải xe anh cần đợi nên anh lại cúi đầu, tiếp tục ăn nốt chiếc bánh. Tiểu Mễ biết không nên quan sát người ta như thế nhưng vẫn không kiềm chế được bản thân, dáng vẻ thưởng thức đồ ăn của anh có sức hấp dẫn đặc biệt lạ kỳ. Một lúc sau, sau khi ăn xong, anh lại ném cái túi nhựa vào thùng rác rồi lấy khăn giấy ra lau miệng, như vừa mới hoàn thành buổi lễ bí mật vậy. Anh mỉm cười. Lúc này, một xe 37 khác đi đến, do vừa nãy anh chưa ăn hết bánh bao nên không lên xe. Tiểu Mễ đứng ngây như phỗng, cô chợt hiểu ra người này không hề giống mình. Có vẻ như những chiếc bánh anh ấy đã ăn cũng giống cô, rõ ràng là thế nhưng lại cảm thấy không giống.

Tiểu Mễ muốn làm quen với anh. Cô quyết định đến bắt chuyện với anh. Nhưng kể từ ngày đó, Tiểu Mễ không còn gặp anh ở trạm xe buýt nữa. Khi cô đi mua bánh cũng không gặp anh đến mua. Anh

đột ngột biến mất, nhưng chỉ có mình Tiểu Mễ chú ý, như thể mọi thứ chưa từng xảy ra. Thậm chí Tiểu Mễ còn nghi ngờ rằng đây chỉ là những ảo ảnh của riêng mình, bánh bao có gì đặc biệt? Cô bắt đầu học theo anh, ăn hết bánh khi nó hãy còn nóng, cho dù phải đợi xe tiếp theo cũng phải ăn uống nghiêm túc, như vậy sẽ ăn được bánh khi còn nóng, không phải ăn bánh nguội chỉ vì một chuyến xe. Tiểu Mễ cũng đã cố gắng nhai chậm, nhai từng chút một, để có thể cảm nhận được hương vị ngon nhất của nhân thịt trong miệng. Cô từ từ ném nó, hành tây, hạt tiêu cùng với nước tương tươi nhất được hòa quyện trong nhân thịt, vỏ bánh kiểu cũ, khi ăn có thể cảm nhận được vị ngọt của bột, dai dai, mềm mềm. Mỗi buổi sáng, cô bắt đầu cảm thấy một niềm hạnh phúc khác với quá khứ, bởi vì cô có thể ăn bữa sáng ngon nhất, niềm hạnh phúc to lớn này khiến Tiểu Mễ cả ngày tràn đầy năng lượng. Điều tiếc nuối nhất chính là người đàn ông ấy không xuất hiện nữa, Tiểu Mễ hơi buồn nhưng dần bỏ qua nó, bởi cô đã nhận được nhiều hơn.

Vào một ngày mưa phùn nọ, Tiểu Mễ cầm chiếc ô trong suốt, uống sữa đậu nành ấm lạng lẽ chờ xe buýt sắp tới. Vào lúc đó, một hình bóng quen thuộc đã không xuất hiện trong một thời gian dài đứng bên cạnh cô. Cơn mưa nhẹ nhuộm tóc anh bằng một lớp sương, anh cũng đang uống sữa đậu nành với dáng vẻ bất cần mà bình tĩnh đến lạ. Tiểu Mễ bỗng dưng muốn khóc, mũi hơi cay cay, một cảm xúc biết ơn dịu dàng thôi thúc cô đến gần chỗ anh và nâng chiếc ô qua. Anh hơi ngạc nhiên nhìn Tiểu Mễ, nở một nụ cười biết ơn.

Tiểu Mễ bình tĩnh nói: “Lần sau, chúng ta có thể đi mua bánh cùng nhau và ăn cùng nhau.” Anh không nói gì, chỉ gật đầu. Qua một chiếc ô trong suốt, Tiểu Mễ có thể thấy một đám mây đang lạng lẹ tung bay.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.1

Yêu mà không có được, cầu nhưng không thể có, sống mà không được vui. Nhiều khi trong tim ta tràn ngập cay đắng, loại cay đắng chẳng thể xóa nhòa, cho nên không biết giải quyết nó thế nào. Nó tựa như cái giếng cạn sâu không thấy đáy, ẩn giấu mình giữa các cơ quan nội tạng, bất kể là từ ngữ gì chúng đều lao xuống nhưng

**lại chẳng nghe thấy âm thanh
rơi xuống.**

**Lần này ta chỉ cần thức ăn.
Bất chấp tất cả, trước tiên ta
cần phải ăn, lấp đầy dạ dày của
mình mới có thể giảm bớt được
cơn đau.**

**Rót một cốc Ovaltine nóng,
đặc và béo ngậy, uống một hớp
thật lớn khi nó hãy còn nóng và
thêm một chiếc bánh kếp nóng
hồi với lớp xi-rô dày, bột ngô
thơm mịn phối hợp với xi-rô
ngọt ngào khiến một miếng cắn**

**xuống một cách máy móc như
tê liệt cả người, để cho vị ngọt
ấy xua tan chút cay đắng trong
trái tim ta.**

**Hay ăn sô-cô-la, không nên
mua loại miếng lớn mà ta ăn
mãi không hết, điều đó sẽ chỉ
khiến ta cảm thấy cô đơn hơn
mà thôi. Mua loại sô-cô-la viên,
từ từ bóc những tờ giấy gói
đẹp dễ mỏng manh, nhẹ nhàng
đặt một cái lên đầu lưỡi, ngậm
lại, đừng từ chối, hãy để những
viên sô-cô-la mềm mịn tan chảy**

**trong miệng ta. Vị đắng cùng vị
ngọt len vào cổ họng xuống dạ
dày, vô tình mang lại một chút
ngọt ngào cho ta.**

**Bữa sáng, cắt lát màn thầu và
nhúng chúng vào trứng một
lúc, cho một ít dầu vào chảo rồi
rán chúng vàng ruộm với lửa
nhỏ, cắn một miếng giòn tan.
Sau đó, nấu một ít cháo hoa,
từng hạt gạo phải mềm phải
nhuyễn, cháo hoa có mùi của
cháo hoa, thêm một chút mù
tạt, ăn vào ấm bụng.**

Đến bữa trưa, nấu một bát súp gà, thả một vài quả táo đỏ và long nhãn khô vào, súp sẽ có vị ngọt và thanh. Gà nên được hầm vừa tới, có thể thấy một lớp mỡ vàng óng nổi trên súp, nước súp trong. Gà phải được hầm mềm nhưng không được quá nhừ, cắn một miếng như hòa tan trong miệng vậy. Xới một bát cơm, rưới súp lên và rắc một ít hành lá, cuối cùng dùng thìa nhỏ ăn, ăm ọ.

**Vào bữa tối, ta có thể nấu sủi
cảo. Từng chiếc sủi cảo vừa
trắng trắng tròn tròn được thả
nổi trong nồi nước, chỉ nhìn
thôi đã khiến tâm trạng thư thái
hơn rất nhiều. Lấy một chiếc
bát to, đổ một ít nước tương và
giấm, thêm một chút dầu mè,
tương ớt, kết hợp một ít đỗ và
rau mùi, đổ sủi cảo vào, cuối
cùng thêm một thìa nước dùng.
Một bát sủi cảo nóng hổi hổi,
ngồi trên sô-pha mềm thong
thức từng chiếc sủi cảo, sau
cùng nâng bát lên uống hết**

nước canh, xem nhân vật trong phim gặp rắc rối cũng là một cách thư giãn.

Cuối cùng như ra một lần than thở với bạn bè, hai người nói chuyện đến mức khóc bù lu bù loa rồi gọi một suất vịt om về. Vịt béo ngậy được bọc trong giấy bạc, sau khi mở ra tỏa ra mùi hương thơm ngát. Nhân lúc vịt còn nóng hãy ăn ngay cùng với một vài lon bia. Có một số thứ sẽ theo thịt và rượu

**bị nuốt vào bụng, để cho dạ
dày từ từ tiêu hóa nó.**

**Ai cũng đau khổ, nhưng vẫn
phải tìm chút niềm vui cho
mình.**

**Trước đây, ngay trước nhà tôi
là một con đường nhỏ. Trời
mới tờ mờ sáng đã có người đi
mua điếm tâm, hoặc là công
nhân ca tới về mặt mệt mỏi
đang trên đường về nhà.**

**Hai bên đường có rất nhiều
quán ăn, mở cửa sớm nhất**

luôn là cửa hàng bánh bao. Họ bán một loại bánh bao nhỏ xíu rất kỳ lạ, bột mì thì nhiều, thịt lại ít, còn rất nhiều hành. Một đĩa mười cái, bỏ vào trong túi nhựa, đôi lúc thêm một gói ớt hoặc một bì dưa chua, bỏ đầy cả một túi nhỏ, bữa sáng người Hồ Nam cần một chút cay mới tỉnh ngủ được.

Sau đó thời gian thức dậy của học sinh cấp ba đã đến, bọn chúng phải đi học sớm, cho nên đó cũng là quán cháo và

quầy bán bánh quầy bắt đầu mở hàng. Cháo ngon nhất của cửa hàng là dùng lòng đỏ trứng nấu chung, ăn cùng với cải muối, ba tộ một bát, có người nói cuối cùng sẽ tăng lên thành năm tộ cho xem. Quầy bánh quầy còn bánh bánh rán, năm tộ một cái, mười năm không đổi. Bánh rán rất mỏng, trêm mặt rải chút hành phi, có thể mua một phần sữa đậu nành, vừa đi vừa giải quyết bữa sáng.

Khi trời sáng thêm một chút, ông lão bán tào phớ dần xuất hiện, dùng cốc nhựa để đựng tào phớ, thêm chút đường trắng. Thường thì ông hay đặt gánh hàng bên cạnh cửa hàng Thiên Tô bên cạnh, là một lò mì rất to không ngừng tản ra hơi nóng của lò mì, tào phớ nóng hổi đặt xuống nền đất, ông chủ sẽ hỏi bạn ăn mấy, sau đó nhắc tay hạ xuống, không cần dùng cân.

**Xuống chút nữa, quán lẩu mở
cửa, đi thêm một chút nữa
cũng có một quán cháo,
nguyên liệu thì vạn năm không
đổi là gan lợn với mấy miếng
thịt, thả rất nhiều thịt băm.
Công nhân làm ca sớm biết thế
nên đã mua cháo ở đầu kia ăn
trước, hoặc là mua thêm một
dĩa chua ngọt, rất kích thích, ăn
rất ngon.**

**Giữa đường có bán kẹo
đường bánh nhỏ, một gian
hàng rất nhỏ, bị khói dầu hun**

**cho tối om, không có tia sáng,
mặt của ông chủ cũng rất âm u.**

**Bánh mà ông ấy bán là loại
bánh gạo nếp vị ngọt, một chén
nhỏ vài ca cái, vàng óng ánh dễ
thương, cắn một cái vị ngọt
tràn vào miệng quên cả lời về.**

**Được rồi, làm sao có thể quên
quán bán bánh bao, là loại bánh
năm tộ một túi, một túi mười
cái, thường thì mua về nhà hấp
với trứng gà rồi từ từ ăn. Do
bánh bao được làm từ bột nở,**

**nên khi hấp lên tỏa ra mùi vị
cực kỳ mê người.**

**Muộn một chút nữa mấy đứa
trẻ sẽ dậy, nông dân vùng lân
cận gánh rau củ nhà trồng đi
bán dạo tới. Cũng chỉ là mấy
loại như ớt, cà, rau muống, đều
vừa mới hái xuống, giá cả vừa
phải, mùi vị lại ngon, trên
đường đi làm mua một ít thì
vấn đề đồ ăn buổi trưa đã được
giải quyết.**

**Đầu hè là mùa sen, sẽ có
người đem hạt sen tới bán, hạt**

sen chưa lấy vỏ vẫn còn màu xanh, sen người dân trồng trong đầm nhà nên nấu lên ăn rất ngon. Tôi thích ăn hoa quả, ở dưới nhà chiều chiều bán rất nhiều thứ, có chỗ bán hạt sen bà ngoại tôi thích ăn, bà cầm cây quạt vẫy vẫy cười híp mắt vui sướng, tôi cũng cười híp mắt.

Vào đầu đông thì sẽ có nông dân thịt lợn, chọn mấy khối thịt nạc đi bán, hết hàng rất nhanh. Bà ngoại thích nhất là mua tim

cật, về nhà bỏ trong nồi sắt, thêm đường phèn, cây quế, cây hòi, hương diệp, quấy quấy, nấu bằng lửa nhỏ, nấu cả buổi chiều, so với bên ngoài thì tất nhiên là ngon hơn nhiều. Mỗi ngày ăn cơm trong cái mâm nhỏ nhưng rất nhiều đồ ăn, ăn rất lâu.

Còn có người bán trứng gà đất, cầm một cái rổ nhỏ chuyên đựng, thường thì mỗi rổ đựng được mười mấy cái, mỗi cái đều nhỏ nhắn, đập ra, lòng đỏ

lòng trắng vàng lóng lánh. Nếu hôm đó nhà mua thì bữa tối sẽ có món canh trứng gà, vàng óng, là món mà tụi trẻ con thích nhất.

Buổi sáng nếu trời đẹp, thì sẽ tình cờ gặp một đôi vợ chồng đẩy xe bánh chiên đi qua, hình như là người miền Bắc, có một cái chảo to, chồng nhào bột, vợ nặn bánh. Sẽ có mấy công nhân tan ca trên đường về gặp mua mấy cái bánh về cho con cháu trong nhà làm đồ ăn vặt,

bánh xốp vàng óng ánh, giòn tan rất thơm, mấy đứa trẻ cầm ăn vậy mà có thể ăn rất lâu. Lúc việc làm ăn khá lên, trên mặt vợ chồng son hiện lên vẻ vui mừng chất phát.

Cơm nước buổi trưa xong sẽ xuất hiện một người bán hàng rong, người này đạp xe bán kẹo bông. Năm hào có thể mua một cây lớn, ngọt đến mức làm cho người ta nghẹn ngào. Dùng một miếng giấy bọc lại là có thể vừa đi học vừa ăn, có đều nếu bị

**người lớn trong nhà thấy được
thì sẽ bị la mắng một trận, cũng
chỉ vì nó quá ngọt không tốt
cho răng.**

**Lúc xế chiều thì có thể thấy
một thùng xe lớn bán ngó sen
của một bà dì. Một túi bóng nhỏ
hoa văn lòe loẹt, năm đồng một
gói đã định, có đôi khi dì sẽ bán
một vài loại khác như rau diếp
hoặc khoai tây cắt lát. Dì ấy
luôn ngồi trên mấy lát gạch, bỏ
tiền vào một cái túi bên hông.**

Đến khi trời tối thì chỉ còn một vài quày ăn vặt, ở đó có bán kẹo hình cây son, bột ô mai, còn có mì tôm mimi. Ngọn đèn hiu hắt, dường như ông chủ vẫn đang xem ti-vi nhưng mà cái gì cũng biết.

Về sau trưởng thành, tất cả không còn nữa, đến bây giờ không còn nói đến quê hương. Nhưng lúc tỉnh mộng bên tai vẫn luôn vang lên tiếng chuông bán kẹo bông thanh thúy, từng tiếng từng tiếng một.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.2

Mùa xuân nên ăn măng, mùa hè có rau dưa, vào thu thì rượu nhắm cua là cực phẩm, qua mùa đông rau cải trắng là ngọt nhất. Bốn mùa thay đổi, tùy theo mùa mà thức ăn cũng biến hóa dần, ví dụ như cá mè chỉ ăn vào mùa xuân hoa đào nở thì mới thơm ngon.

Vào mùa xuân, đi bẻ măng non, lột lớp vỏ phía ngoài, cây măng trắng ngần dần hiện ra, một mùi hương thơm ngát tỏa ra. Hơi có mùi như là mùi cây trúc, giống như vừa lạc vào rừng trúc, mưa xuống, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Bẻ một giỏ lớn trở về, bóc hết lớp vỏ phía ngoài, chỉ còn một ít râu măng còn sót lại, mềm mại quăn lầy thân măng, phảng phất như thiếu nữ đang chờ ai, thật mê người. Cắt măng thành những miếng nhỏ, đập mấy quả trứng gà, thêm dầu vào cho lửa lớn rồi xào, phi thêm tỏi băm với bột tiêu và ớt, màu đỏ dần chiếm lấy toàn bộ, trứng gà màu vàng óng, chỉ xem thôi đã thấy thèm thường.

Đợi đến mùa hè là có thể đi xem vườn hoa quả, quả thật giống như lạc vào đại viện nhà họ Lưu, thấy cái gì cũng đẹp. Màu xanh của mướp, màu đỏ cà chua, dưa chuột sạch sẽ, hoa bí nở ra một nửa, đẹp tựa như mỹ nhân thời Đường. Mỗi khi đến hè, nấu một nồi cháo đậu xanh, ánh sáng rọi xuống núi, không chút ngần ngại mà chọn một cây đậu, nấu nước, lấy gừng, giã tỏi, trộm tương hoặc thái dưa chuột thành từng khúc nhỏ, thêm chút ớt và giấm hòa quyện

vào nhau thật thơm ngon. Sau khi ăn, tản bộ đi về, mang một túi lớn túi nhỏ cà chua, mùa hè nóng bức cũng biến thành thú vị.

Mùa thu mà không ăn cua thì không phải là mùa thu, giống như chưa bao giờ có mùa thu vậy. Sáng sớm đi chợ mua về hai giỏ lớn, rửa sạch rồi hấp chín. Một đĩa giấm, lại thêm một bình rượu vang, ngồi trên sân thượng từ từ nhâm nhi, ăn hơn hai tiếng. Tôi mãi không hiểu thế nào là ăn tao nhã, luôn cảm thấy chỉ có thánh nhân mới ăn được như vậy, chỉ có ăn hăng hái mới cảm nhận được mùi vị. Tách vỏ, lấy gạch, thịt, đập càng, cuối cùng còn không quên mút mấy ngón tay, lại hớp một ngụm rượu nhỏ, lập tức có cảm giác như mình là danh sĩ khí phách. Đợi ăn xong, tửu lượng cũng có chút tiến bộ, ngủ cả một buổi trưa, trong mộng còn có thể uống rượu ngâm thơ, làm người thế này đúng là không uổng phí.

Vào đông, không chỉ người mà động vật cũng rất lười biếng. Chỉ khi có chút ấm áp mới có thể khoan thai mà tỉnh lại. Mùa đông, cây cải trắng thật thần kỳ, không giống với các loại cây khác, loại này ngọt, bình thường thì rất hiếm khi có rau dưa các loại, vậy mà lại có loại mà vừa tươi tvnt vừa ngọt lại còn mập mập trắng trẻo như thế thì thật thú vị làm sao. Mà thịt dê mùa đông cũng nhiều, ăn thịt cuốn rau, đôi lúc ăn phải miếng mỡ và bắp thịt thật vui. Thịt dê cắt thành miếng lớn, bỏ vào nồi sùng sục cả buổi chiều, đợi đến tối mời thêm vài ba người bạn tới, bỏ cải trắng vào nấu chung, bung lên bàn, nóng hầm hập. Mùa đông có cải trắng thì cho dù tuyết rơi ngập trời cũng không sợ.

Đây đều không phải là mỹ vị thường ngày, phần lớn thời gian, chúng tôi sẽ ở nhà xào thịt với ớt, ăn kèm với một chén cơm trắng, nhìn lại bốn mùa đều có người đến chơi, cảm thán một câu châu báu dễ kiếm, tình người vô giá.

Nếu mỗi ngày chỉ có ba bữa cơm thì luôn cảm thấy không đủ. Nếu buổi tối được ngủ muộn thì càng cảm thấy dạ dày trống rỗng, miệng nhạt thếch, luôn muốn tìm chút gì đó an ủi. Thực ra không phải là đói bụng, nhưng muốn ăn chút gì đó mới thỏa mãn.

Vì vậy sẽ ăn thêm, đầu tiên là hoa quả, cực kỳ ghét táo, nước cốt nhiều, cảm thấy thật ngớ ngẩn lại chẳng ra làm sao. Rửa một rổ ô mai, hoặc lột thịt trái nhãn, trái vải, thuận lợi hoàn thành, nước chảy ra, cảm thấy cực kỳ thích thú. Có lần đêm khuya đói bụng không ngủ được, tôi liền ngồi dậy, lấy chùng mùi mấy quả mâm xôi đã được ngâm trước đó ra, rưới lên trên một muỗng lớn mật ong, trong lòng dâng lên một niềm vui nhỏ bé, rồi nhớ đến quả dâu tây nhỏ nhắn tròn tròn, cả người vui lên không ít. Trong mơ cũng muốn nhớ đến mùi vị ngọt ngào đó.

Xem phim Mỹ nhất định phải có bánh quy. Sau khi mệt mỗi tầng ca về, đứng dưới nhà mua một gói bánh quy lớn, về đến nhà, tháo giày cao gót, tùy ý chọn một phim tựa “nhớ chuyện xưa”, mặc đồ ngủ thoải mái, bung lên cốc trà mật ong. Đặt gói bánh quy trên gối đầu, vừa cười vừa coi, không cần suy nghĩ nhiều nhét bánh quy vào miệng. Thỉnh thoảng có vụn bánh rơi xuống sàn, lười thôi không cần phải nói, cả người vui trong sofa, tựa đắc kỳ nhạc thì cũng chỉ như vậy thôi.

Cô còn thích ăn sủi cảo, nếu tủ lạnh không có sủi cảo thì không thể coi là tủ lạnh được. Vì còn độc thân nên không cần làm sủi cảo cho ai, cũng không hay tổ chức tiệc tùng, chỉ lấy bảy tám viên sủi cảo, nấu lên, sủi cảo nổi lên bình trong nồi, trắng trắng mập mập, nồi khác cô bỏ mấy món ăn khác như tôm, cá nhỏ, thêm chút giấm với dầu mè, vậy là hoàn thành món canh sủi cảo nóng hổi thơm ngon, ngồi dưới sàn từ từ ăn xong, cũng uống hết một hơi cạn chén

canh. Nhất thời cảm giác như hạnh phúc đến cực đại, cô đơn và mất mát cũng dần vơi đi.

Nếu có đồ ăn thừa thì quá tuyệt rồi, bỏ vào lò vi sóng ba phút, tự mình rót một ly bia, một đôi dưa thỉnh thoảng vươn đến gấp mấy miếng, ung dung đọc một quyển sách hoặc một quyển truyện mình yêu thích, buổi tối nhàn nhã lại hơi chút chậm chạp, không giống như bữa ăn chính, phải luôn vội vội vàng vàng ăn trong khoảng thời gian nhất định để còn làm việc tiếp. Đồ ăn thừa có làm sao đi nữa cũng trở nên dễ ăn, tương ớt đỏ đỏ mềm trong chén, giống như mỹ nhân tuổi xế chiều, là một mùi vị khiến người ta muốn ngừng cũng không ngừng được. Ăn rất lâu, trong lòng có một tia an tĩnh, cảm thấy con đường gì rồi cũng sẽ đi qua.

Có đôi lúc muốn ăn thịt kho thì đi mua mấy con gà, nếu không muốn ăn thịt thì rang mấy miếng khuôn đậu, uống một ly phổ nhị, ngồi trước máy tính hi hi ha ha cười ngây ngô, có lúc gặm chân gà lơ đãng nhìn thấy tướng ăn của mình thật vụn vụn, đưa ngón tay lên mút một lúc rồi nhả ra, sự vui sướng của người thường cũng là xuất phát từ đây mà ra.

Làm sao có thể quên được trái cây khô, lúc còn trẻ nhìn qua phim truyện tiểu thuyết Mỹ luôn thấy mỗi bộ phim đều có một người đàn ông đi đến quán bar uống bia ăn đậu phộng. Mỗi lần rang được đậu phộng thơm ngon sẽ gọi hai người bạn nữa đến, vùi đầu vào sô pha vừa uống rượu vừa mắng những người mình không ưa, mắng cho đến khi bản thân thấy thoải mái thì về ngủ, ngày mai lại là một ngày mới.

Đôi lúc sẽ mua gà rán ở ngoài, nhưng không ăn được mấy, quá mềm, chờ khi cầm nó trong tay đưa lên miệng thì lại có mùi dầu mỡ ôi thiu. Đêm khuya là lúc thích hợp ăn cánh gà rán, một cái

hamburger, nếu muốn thì có thể thêm một ly cà phê. Nếu đêm đó có thức khuya làm việc, thì chỉ có cánh gà rán mới có thể an ủi bản thân. Giao hàng nhanh là một anh chàng có nụ cười ấm áp, cho dù có tvnt khuya mấy đi chăng nữa cũng sẽ mang đầy đủ thức ăn cho bạn. Cho nên, cho dù gặp khách hàng khó tính bao nhiêu đi chăng nữa, phương thức có phiền phức đến mấy thì chỉ cần cắn một miếng hamburger, ăn một miếng gà chiên, uống một hớp cà phê nóng là tinh thần đã được nâng cao lên rất nhiều. Ngày hôm sau có thể hùng hù hỏ hỏ tràn đầy sinh lực đi làm.

Tất nhiên, sẽ có đôi lúc ăn mì ăn liền. Lúc ở nhà đặc biệt thích ăn một loại mì sa tế hạ môn, nhất định phải nấu lên, cắt mấy lát cà chua, thái mấy miếng thịt, dưa leo, đánh một quả trứng gà. Mì nấu xong, chỉ có thưởng để mới biết có bao nhiêu hương vị thơm ngon trong này. Có lần ăn mì lúc ba giờ sáng, bụng đói hành hạ đến không ngủ được, bò dậy đi vòng đi vèo tản bộ xung quanh, hơi gió lạnh từ biển thổi vào làm người lung lay, trong dạ dày còn sót lại chút nước mì ấm áp, đi bộ cho đến khi nhìn thấy phía chân trời mặt trời vừa ló dạng, nghĩ đến cuộc gặp mặt hôm qua, đột nhiên cảm thấy, mình cũng không phải không sung sướng.

Có ăn, có những thứ để nhớ, thật tốt biết bao.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.3

Đây là lần thứ ba tôi dọn nhà, lần này quyết tâm thuê một phòng trọ thật tốt, tự mua đồ gia dụng, mua thêm nồi áp suất, nồi nấu canh, nồi xào các loại trong nhà bếp, ngay cả mâm bát đĩa cũng mua một bộ lớn. Âm thầm thề rằng lần này phải đối xử tốt với bản thân, phải làm cho cuộc sống của mình sinh động hơn.

Thực tế tôi không hay nấu cơm, ở nơi thành phố xa lạ này, chiều nào tan làm tôi toàn mua đồ ăn sẵn bán ở ngoài về, đôi khi nghỉ phép thì gọi giao hàng nhanh bên ngoài chuyển đến, cùng lắm thì nấu mì tôm ăn, dạ dày đang điên cuồng gào thét cần thức ăn bình thường an ủi. Lúc làm việc, nhìn thấy người nhà đồng nghiệp mang cơm hộp ở nhà đến, thịt xào nhỏ, sườn xào xấp từng dãy, gà ninh, trong lòng không phải không hâm mộ.

Dọn dẹp nhà cửa xong xuôi mới bắt đầu làm chút gì đó thưởng cho bản thân. Nhớ lại, đầu tiên là thịt kho mẹ thường làm, miếng thịt hiện lên bóng loáng, béo ngậy mà không mỡ, cộng thêm hàm chung với khoai tây, vừa vặn giết luôn một con sâu thềm ăn. Vì vậy lúc tan ca tôi vội vã đi chợ mua đồ ăn, mua khoai tây với thịt lợn rồi về nhà, dựa theo công thức nấu ăn trên mạng, ước chừng phải nấu hai tiếng mới có thể bưng thịt kho lên bàn ăn. Kết quả rõ ràng là thất bại, thịt thì cứng, khoai tây lại quá mềm, lượng muối cho vào cũng không vừa, mặn cực kì. Tôi cố gắng ăn vài miếng, cuối cùng đành phải đổ

nguyên cả xoong thịt vào thùng rác, sau đó xuống lầu mua suất cơm thịt ăn.

Tiếp theo lại muốn ăn món cá kho bình thường mẹ hay làm. Tôi rất thích ăn cá, cá mẹ làm hợp khẩu vị tôi nhất. Làm cá trước, sau đó thêm ớt đã đâm nhuyễn, mới đó thôi mà món ăn đã tỏa ra mùi hương thơm lừng, sau đó cắt cà rốt thành hạt lựu rồi bỏ vào kho chung. Tôi thường xuyên thấy mẹ kho cá kiểu này, trong đầu suy nghĩ, hẳn là không tệ như trước đâu. Lúc cá chín thì nhắc nồi, nước dùng cũng hết sôi sùng sục, da cá bắt đầu đổi màu, nhưng hình như thêm nước hơi nhiều, cuối cùng trong nồi cá thịt một nơi xương một nơi, không giống cá kho tí nào. Nhưng khi ăn thử miếng đầu tiên, mùi vị cũng hơi giống giống, so ngon hơn so với thịt kho lần trước. Không muốn đồ đi, nên ăn với cơm sạch sành sanh. Buổi tối nằm trên sofa, vỗ vỗ cái bụng căng đầy, khó mà nói nên lời, thật thỏa mãn.

Thế nên, cứ cách hai ba ngày lại làm cơm một lần, nhưng tay nghề thì không dám khoe khoang, cứ không quên bỏ muối thì cũng quên bỏ đường, làm ba lần thì hai lần không ăn được, vẫn luôn nhớ đến mùi vị trước kia khi còn ở nhà, rõ ràng đã hỏi mẹ rồi nhưng trời vẫn phụ lòng người. Cứ như thế qua hết một tháng, sự nhiệt tình nấu cơm bị công việc bận rộn với tay nghề kém cỏi làm cho nguội lạnh dần, những nồi áp suất, nồi nấu canh rồi nồi xào kia cũng bị tống vào lãnh cung, cơm ở tiệm ăn nhanh lần nữa xuất hiện trên bàn ăn, tiếp tục hành hạ dạ dày đáng thương.

Hôm đó mời khách hàng xong, cơm trên bàn ăn bữa đó không hợp khẩu vị, lại còn nhiều dầu mỡ, cộng thêm uống nhiều rượu, về khuya dạ dày bắt đầu đau. Ngày thứ hai dứt khoát không thể ngồi dậy, ói đến hôn mê bất tỉnh. Mơ mơ màng màng nằm trong nhà,

trong đầu chỉ muốn ăn cháo trắng mẹ nấu. Mũi cay cay, nước mắt gần như rơi xuống, nắm điện thoại trong tay gọi về nhà.

“Mẹ ơi, con muốn ăn cháo mẹ nấu.”

“Bình thường ở nhà kêu con ăn thì ba lần bốn lượt không thích, sao bây giờ lại muốn ăn?”

“Cháo trắng phải nấu hơi như một chút, nước thêm nhiều hơn khi nấu cơm, gạo ít lại, còn nhớ thêm chút lạc xường, bắt nồi lên bếp nấu, cắt mỏng thôi, trộn chút rau cải muối, gọt thêm mấy miếng cà rốt, cuối cùng trộn rau xà lách với dầu hào.”

“Đúng là con nhóc ham ăn.”

Nói mấy câu, vẫn còn chút luyến tiếc cúp điện thoại, cho dù rất muốn ăn, nhưng cứ chần chừ mãi mới bò dậy, uống thuốc, đi xuống lầu mua một chén cháo trứng muối, mặc dù cháo không mềm lắm nhưng vẫn cố ăn để lấp đầy bụng, lên tinh thần cho ngày tiếp theo.

Cách mấy ngày, bỗng nhiên nhận được đồ từ quê gửi lên. Một bọc lớn căng phồng, không biết là cái gì, chỉ cảm thấy nặng nặng. Buổi tối về nhà, mở ra nhìn một cái, thì ra là mẹ gửi đồ ăn lên. Bà tự mình làm lạc sườn, nhìn một cái là biết, màu đỏ chiếm hết túi, cách một lớp gói bảo quản vẫn có thể ngửi thấy xùi xông khói thật thơm. Có thêm một túi cá đã được làm sạch, có kèm theo tờ giấy dặn dò, chỉ cần rửa lại lần nữa đặt vào nồi bắt lên bếp là có thể ăn rồi. Còn có một chai tiêu, một túi cà rốt, cuối cùng còn có mấy quả trứng vịt mặn, đã được nấu, đặt trong hộp giữ tươi, mùi mấy quả nhét đầy cả hộp.

Tôi gọi điện cho mẹ, cố làm bình thản nói: “Mẹ ơi, con nhận được đồ rồi, nhiều như vậy, ăn cả năm cũng không hết.” Mẹ ở đầu bên kia điện thoại cũng bình thản nói: “Từ từ mà ăn, có thể nấu với cháo, tránh cho con heo thèm ăn là con ăn hết.” Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Mẹ không ở cạnh con, gửi con mấy đồ ở nhà, con ăn thì cũng đỡ nhớ chút ít.”

Tôi lặng lẽ cúp điện thoại, vào phòng bếp nấu một ít Lạp Xưởng, cắt một miếng nóng hổi, mùi thơm lan tỏa khắp căn phòng. Tôi hít một hơi sâu, mùi hương kia làm tôi như say đi, tay run run đưa thức ăn lên miệng. Đúng rồi, chính là mùi vị này, là Lạp Xưởng với đường phèn và rượu Thiệu Hưng. Miếng thịt lớn được cắt thành hình hạt lựu, được bọc trong ruột heo, đem phơi khô, lại đặt trong một thùng lớn xông khói một ngày, mới có mùi vị ngon đến cực hạn như thế này.

Đến giờ phút này, nước mắt của tôi trào khỏi bờ mi.

Khi thái hành tây chúng ta luôn nghĩ đây là một việc rất nhàm chán: biết rõ sẽ chảy nước mắt nhưng vẫn cố cầm dao thái cho đến khi hai mắt đỏ lên, thái hành tây một cách máy móc. Cũng giống việc thái khoai tây, mỗi miếng phải đều và mỏng, mỗi sợi khoai cũng phải đều, đây là một công việc nhàm chán, không thể quá chậm chạp cũng không thể quá khoan thai, chỉ có thể thực hiện một cách bình tĩnh và lặng lẽ. Đôi khi muốn ninh một nồi nước dùng, sau khi nước sôi thì thả thịt bò nạm vào và đun nhỏ lửa trong hai giờ, lát sau lại xem nước dùng có trong hay không, sau đó rắc hạt bo bo, chờ hạt nở ra rồi thả thêm củ từ đã được thái vuông vức và táo đỏ vào. Vặn to lửa một lần nữa để hương vị của thịt bò ngấm vào củ từ, vị ngọt của táo đỏ và hạt bo bo cũng tỏa ra theo. Rắc một chút muối vào nồi, khi hơi nước bốc lên thì có thể bắc ra, khi đó có thể yên tâm.

bưng nôi lên bàn, để bạn có thể buông tay. Phải nấu trong ba giờ cũng sẽ lấy đi sự kiên nhẫn của chúng ta, than thở tại sao không thể nhanh chóng nấu một bữa ăn ngon để tiết kiệm thời gian đọc được nhiều cuốn sách hay, xem được nhiều bộ phim thú vị cũng như làm quen được rất nhiều bạn. Mọi góc ngách của căn bếp nhỏ đều quen thuộc đến mức không thể làm quen được nữa, quãng thời gian đợi thức ăn được nấu chín thực sự không mang lại một cảm giác mới mẻ. Do đó, những đầu bếp giỏi đều rất cô đơn, nấu ăn trong cô đơn, chịu được khói bếp, chịu được sự chờ đợi, ấy mới là mỹ vị nhân gian.

Song có lẽ khác với lúc ăn cơm. Ăn cơm là một chuyện rất thú vị, khi những món ngon được bưng lên bàn thì đầu tiên đôi mắt sẽ sáng rực lên, thức ăn tựa cô gái xinh đẹp, món xào gây khó chịu, món hầm dịu dàng, món rau trộn khéo léo, còn món kho lại đầy chín chắn, mỗi cô có một sự tuyệt vời riêng. Ăn phải một món dở nhất vô tình lại trở thành một vương vীu giữa môi và răng, một cảm giác hạnh phúc vỡ òa trong miệng trong thoáng chốc, niềm vui sướng từ đáy lòng đến như vậy đó. Càng đông người ăn càng vui, tiếng đũa chạm vào nhau vang lên liên tục, thịt gà kho mềm dai với tỏi có thể gây ra cuộc tranh giành khốc liệt, mọi người chẳng ai nói ai đã “đánh chén” sạch sẽ. Ngược lại, bản thân ăn ở nhà cũng rất vui, không cần phải ăn mặc gọn gàng, có thể ngồi có thể nằm, làm sao bản thân cảm thấy thoải mái nhất. Cầm điều khiển từ xa chuyển kênh yêu thích của mình hoặc vừa ngồi khoanh chân trên sô-pha từ từ thưởng thức món ăn vừa đọc cuốn sách yêu thích, quả là cảnh tượng thần tiên. Một phút hứng chí muốn ăn bánh canh, nhưng khuấy lại là một chuyện phiền toái. Đun sôi nước, nhào bột mì, khuấy đều liên tục bằng đũa và trộn đều với nước, sau đó đánh trứng gà, thái bí ngô và nhặt bó cải chíp, cuối cùng đừng quên đập nhỏ một ít tỏi. Phi tỏi và tiêu cho thơm, cho lần lượt các thứ mì, bí ngô, cải chíp vào nồi nước

dùng đã đun sôi, rắc thêm một ít tôm, sau cùng đổ trứng gà và rắc hành lá xắt nhỏ sau khi đã tắt lửa. Mang theo chút mệt mỏi cuối cùng còn sót lại, bung nôi ra làm tổ tổ sô-pha, rót bia rồi bắt đầu ăn; con mèo trong nhà liên tục dụi đầu vào chân làm tôi nhớ lại hồi bé bà ngoại không muốn nấu bữa tối quá nhiều nên chỉ nấu một nôi bánh canh như thế này, tôi cứ cảm râm đó không phải một bữa tối nghiêm túc, kết quả là bị bà đánh cho một trận tơi bời, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn ăn. Sau khi đã ăn uống no nê thì thoải mái duỗi chân, nghĩ thầm trong đầu ngày mai sẽ rửa bát lại càng thấy vui vẻ hơn.

Lý do tôi sẵn sàng lặp đi lặp lại cùng món rán món xào trong ngày là vì để có thể tạo cơ hội ăn một bữa cơm nóng hổi với gia đình, với bạn bè. Nấu ăn có thể vô vị nhưng ăn cơm chưa chắc đã vô vị. Đòi người còn dài lắm, chỉ mong nếu bản thân có cơ hội được ăn bánh canh giống như trong trí nhớ thì cũng cảm thấy ấm áp và mãn nguyện.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.4

Rất thích, rất thích lẩu. Không phải đau đầu chọn ăn đồ xào, đồ chiên hay đồ nướng, chỉ cần nghĩ tới các loại rau và thịt yêu thích của mình xếp đầy một bàn là đã có thể vui vẻ ăn uống rồi.

Hồi đi thi năng khiếu thời cấp ba, thức ăn ở khu phố làng đại học vừa nhiều vừa rẻ đến mức lạ lùng, nhiều đến nỗi có thể thỏa mãn được khẩu vị trẻ trung và mạnh mẽ của chúng ta. Tôi thích ăn ở quán lẩu của một cặp vợ chồng trẻ, gọi một nồi lẩu thịt bò chỉ mất 18 tệ, thêm một phần rau và bánh đa. Nồi lẩu nho nhỏ bên trên ngọn lửa bếp cồn hơi sóng sánh, nước dùng thịt bò đỏ rực nhanh chóng sôi sùng sục, rau và bánh đa trong nồi cũng nhanh chóng bị tranh giành. Tôi và bạn trai đang ở Trường Sa lạnh lẽo ẩm ướt, ăn lẩu xong mặt mũi cả hai đều đỏ bừng bừng, sau đó cùng nắm tay nhau chậm chậm bước về chỗ tôi ở. Anh ấy ghì chặt tôi vào ngực còn thoang thoảng mùi lẩu, hôn lên trán tôi, tôi lại hỏi, ngày mai anh vẫn yêu những lời nói ngốc nghếch của em chứ?

Khu đại học ở Trùng Khánh được mệnh danh là thành phố lẩu. Người Trùng Khánh trâu bò ở chỗ bọn họ có thể mang hết tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn mà bạn không thể tưởng tượng nổi để nhúng lẩu, món chỉ nhìn thôi là đủ nhất chính là cạnh răng lợn, hay còn gọi là lợn lợn. Cuộn lại nhúng vào, chấm vào đĩa nước chấm, cắn nhanh một miếng ngay lập tức sẽ quên đi cảm giác kì lạ của nó,

sau đó cũng quên luôn điều đang nghĩ trong đầu. Số người ăn thích hợp nhất trong món lẩu Trùng Khánh là ba hoặc bốn người, cuối tuần bạn bè cùng phòng có thể rủ nhau đi cùng nhau để bồi bổ cho cái dạ dày bị căn-tin tra tấn một tuần liền. Dạ dày xẹp đầy, ruột vịt phải giòn mà không khô, dưa chuột và giá đỗ Hà Lan chỉ cần chần qua, còn khoai tây và óc lợn nhất định phải để dành đến cuối cùng, nếu không bạn chắc chắn sẽ bị chê không biết cách ăn lẩu. Hôm sau thức dậy còn biết ợ một tiếng no đầy mùi bò và tỏi thì chứng minh bữa lẩu ấy ăn rất ngon.

(BT: Giá đỗ Hà Lan là loại ngọn rau được trồng từ hạt đỗ Hà Lan, khác với kiểu giá đỗ tại Việt Nam, loại rau này khá phổ biến ở Trung Quốc)

Đến Quảng Đông ăn lẩu Triều Sán, ban đầu không thích còn cảm thấy nhạt nhẽo mà sau đó lại mê tít, lâu lâu không ăn lại nhớ đến mùi vị của nó. Tay thả từng viên thịt bò tròn trònchen chúc nổi lênh bênh trên mặt nước, nhìn cứ ngỡ không có vị gì nhưng thật ra rất đầy đủ chất dinh dưỡng. Cắn nhẹ một miếng thịt bò viên đã nổ ngay lập tức nước dùng lan tỏa khắp miệng, khoảnh khắc đó thật sự rất nhớ đến cảnh Tiết Gia Yển trầm trồ xuýt xoa trong phim “Thực thần”: “Ngon quá đi!”. Còn thịt bò ba chỉ chỉ cần cuộn nó lại, nhân lúc nó còn tái hãy gấp lên ăn ngay, thịt bò tươi ngon như tan ra trong miệng vậy. Tuy trong tim cảm thấy đầy tội lỗi nhưng vẫn tự hào bản thân là động vật ăn thịt.

Ở miền Bắc nhất định phải ăn món lẩu thịt cừu. Nồi cũ bằng đồng với lửa than, bia Yên Kinh gọi một két. Nguyên liệu nấu ăn không cần quá phong phú, một vài đĩa thịt cừu và dăm ba loại cải bao đậu phụ đông dạ dày là đủ. Quan trọng nhất vẫn là thịt cừu phải được chần qua, như thế nước lẩu mới đậm đà hương vị. Thịt cừu miền

Bắc rất khác thịt cừu miền Nam, mùi hơi hôi nhưng lại tươi ngon đến mức dễ khiến người ta giận sôi. Thịt cừu thơm ngon nóng hổi chấm trong nước sốt tỏi tây làm ta thực sự không thể dừng đũa được. Mà cải bao trắng lại giống như một loại linh hồn tự do khác. Khi ăn thịt nhiều hơi ngấy, nhúng cải bao cho mềm, không cần nước chấm, cắn một miếng ngay lập tức đầu lưỡi sẽ cảm nhận được vị ngọt thanh thanh của cải bao trắng miền Bắc.

Ngược lại, lẩu cá dưa chua hoàn toàn không giống lẩu, dường như không ai là không thích nó. Tiêu, ớt, dưa chua nấu cùng tạo thành một vũ trụ nhỏ mạnh nhất. Cá phi-lê phải được ăn đầu tiên, lát cá trắng mềm thái vừa đẹp kết hợp với hương vị dưa chua sẽ át được hết mùi tanh và chỉ còn vương lại vị ngọt của cá. Sau khi ăn cá thì bắt đầu ăn các món ăn kèm, rau diếp ngồng, mộc nhĩ, mì konjac, mỗi thứ đều là người bạn của dưa chua. Rau diếp ngồng ninh nhừ, mộc nhĩ giòn giòn, còn mì konjac thì tuyệt vời nhất. Mọi người ngồi cùng một bàn lớn, ăn cho môi đỏ tai hồng, nhìn nhau cười, tự hào là sâu tham ăn.

Nấm cũng là nguyên liệu tốt cho lẩu. Một lần được ăn lẩu nấm hiếm ở Côn Minh mà như được gặp thần tiên vậy. Nấm gan bò, nấm trũng cút tre, nấm thông tươi và nhiều loại nấm không biết tên khác nữa. Sự thỏa mãn cực lớn gắn liền với lòng hư vinh, ta có cảm giác mình được thưởng thức không phải thức ăn tầm thường trên thế giới mà là sơn hào hải vị hấp thụ tinh hoa của đất trời được hái trên núi. Nấm ăn vào dạ dày cực kì thoải mái, vừa đẹp da vừa bồi bổ cơ thể. Cuối cùng, người phục vụ mang một vài bát mì gạo, múc nước lẩu đổ vào, rắc thêm hành lá và ăn ngay lúc còn nóng, ta sẽ không muốn nói chuyện nữa.

Lẩu Nhật Bản hàm chứa tình cảm nhiều hơn, tìm một quán ăn Nhật không quá lớn, mọi người cùng ngồi khoanh chân nhâm nhi tách trà. Gọi một ít cua và thịt bò ba chỉ Nhật, tươi ngon thoải mái thả vào nồi cho đến khi sôi sùng sục với đủ loại gia vị. Nấm hương phải được cắt hình chữ thập bằng dao, cá phi lê được đầu bếp thái lát rất mỏng để đến khi ăn nhìn thôi cũng thích rồi. Ngắm nồi lẩu đầy thức ăn ngon, nghe nhạc tiếng Nhật trong quán, chửi lén vài câu bằng tiếng Nhật, ấy chẳng phải tìm được thú vui trong cuộc sống ư?

Và không còn gì tuyệt vời hơn khi mời bạn về nhà ăn bằng một bữa lẩu. Kể từ khoảnh khắc lên đường đi siêu thị, hành trình ẩm thực chính thức cất bước. Thịt bò ba chỉ, xúc xích, nấm kim châm, ngải cứu, măng xanh mua đầy một túi xách về nhà. Cắm điện bếp từ, đun một nồi nước sôi, tuy nguyên liệu nấu lẩu mới mua còn thiếu vị nhưng có thể bù bằng sự chân thành: cho một khúc xương lợn to, một vài lát gừng, nếu bạn của ta thích ăn cay thì bỏ thêm ớt khô. Kết hợp sốt thịt nấm hương với bơ lạc làm nước chấm, đổ thêm ít giấm. Vừa ăn vừa chém gió vừa trút bực tức ra khỏi người, uống cạn rượu, bữa lẩu này có thể kéo dài khoảng bốn đến năm tiếng. Cuối cùng chẳng biết bản thân đang say hay mệt, cứ ngồi lì tại ghế vừa tiếp tục chém gió vừa vét nốt thức ăn còn trong nồi. Tiếp đó úp mồm ăn liền, mọi người tranh giành nhau ăn sạch sẽ, cuối cùng chống lưng ai về nhà người nấy.

Còn loại lẩu lười nhất lại do mẹ tôi sáng tạo ra, gọi là lẩu thập cẩm. Nếu tối hôm trước mẹ tôi mới luộc thịt thì nhất định ngày hôm sau nó sẽ được mang đi nấu lẩu, đổ thức ăn thừa, đổ đầy nước, rửa rau muống, cắt đậu phụ, bỏ thêm một vài miếng khoai tây. Một nồi có thịt co rau tự trồng mang trí tưởng tượng của bà chủ phát huy đến mức cao nhất.

Một cái nồi là đủ, đúng không?

Sống ở đời dĩ nhiên tôi rất hiểu câu “yêu nhau ăn củ sắn rền”, khi yêu nhau bất kể ta ăn gì cũng đều cảm thấy ngon. Và khi không vui, ta chẳng cần câu “Anh sẽ dắt em đi ăn” cũng sẽ đi ngay.

Lắm lúc chúng ta chỉ muốn ăn một mình. Việc chọn ăn gì cũng vô cùng quan trọng. Khi đã chán chường lại chọn sai đồ ăn chẳng khác nào họa đơn vô chí, sấm sét giữa trời quang, đã thảm lại càng thảm hơn.

Một chiếc bánh donuts phủ đầy kem cùng với tách cà phê đen nóng là sự lựa chọn tuyệt hảo cho buổi sáng cô đơn sau khi thất tình. Cắn một miếng bánh ngọt tặn vào tim, mềm mịn đầy thỏa mãn. Uống một hớp cà phê đen, từ từ nuốt xuống, hình như cũng không quá đắng. Những giọt nước mắt trong tim cũng như đang chậm chậm chảy xuôi từ nửa ngọt ngào sang nửa đắng chát của đồ ăn. Hãy đứng lên, tràn đầy năng lượng đi làm.

Một mình uống rượu, về nhà không một bóng người. Gió cuốn rèm lên, quả là gió tây héo tàn ngọn xuân. Nhanh chóng bật TV xem chương trình truyền hình thực tế đang làm mưa làm gió hiện tại. Chẳng chần chừ gì nữa mà lao ngay vào bếp, bật bếp đun nước, thái dưa chuột với cà chua rồi nhặt mấy lá rau xanh để nấu một bát mì tuyệt ngon. Xong xuôi lau miệng, ngồi xỏm ngửa mặt lên trời, cuối cùng tắm nước nóng, sớm mai thức dậy chính là ngày nắng.

Thỉnh thoảng tôi phải đi xa bằng tàu cao tốc. Ngồi trên tàu, tôi lấy hộp cơm, hai lát bánh mì với một ít xà lách, thêm thịt xông khói với trứng đã được rán trước khi ra ngoài, sau đó thản nhiên ăn sandwich trước con mắt ghen tị của mọi người. Vừa đọc quyển tiểu

thuyết yêu thích nhất vừa ung dung ăn, uống thêm Coca nữa càng thấy đi tàu cũng chẳng có gì khó khăn.

Có lần tôi gặp phải một chuyện rất tồi tệ, lại đang ở nơi đất khách không biết xử lý ra sao. Buổi tối về nhà vô tình đi ngang qua chợ, thấy có bán đầu cá rất tươi thế là mua một đầu cá lớn, một miếng đậu phụ về nhà, kho chúng trong nồi cơm điện vừa mới mua. Canh cá phát ra tiếng sôi sùng sục có tác dụng xoa dịu vết thương hiệu quả hơn bất cứ bản nhạc nào. Rắc hành lá thái nhỏ vào nồi, ngồi xuống từ từ ăn. Đậu phụ hấp thụ tinh chất của đầu cá, mỗi miếng là một tiếng reo hò trong miệng. Không ai nghe thấy, chỉ mình thức ăn mà thôi.

Màn đêm buông xuống cảm giác cô độc càng bủa vây, khi liên tục bị mất ngủ chỉ muốn chết quách đi thì lại mò dậy lao xuống cửa hàng tiện lợi mua trứng luộc với chai nước ép đào. Bóc vỏ ra, cả quả trứng run rẩy trong tay, sau đó cẩn thận cắn một miếng nhỏ, cuối cùng uống một hớp nước ép đào, lặng lẽ đi về. Trước khi đi vào, ngửa đầu lên nhìn, mặt trăng tròn quá!

Thức ăn không bao giờ chối từ kẻ cô đơn. Bởi, đồ ăn tốt bụng lắm.

Ăn no rồi sẽ không còn cô đơn.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.5

Ông nội tôi thích uống chút rượu, nhất là vào bữa tối. Ông thích rót một ít rượu cao lương hoặc rượu trắng lâu năm, một hoặc hai chén, khi hứng lên có thể uống nhiều hơn, ngồi trước ti-vi và từ từ nhâm nhi. Thế nhưng bà tôi thường mắng ông: “Uống lắm rượu cẩn thận già lại lú lẫn.”

Nói thì nói vậy, nhưng bà vẫn chuẩn bị rượu và đồ nhắm cho ông. Bà tôi rang lạc ngon lắm, vừa thơm vừa giòn, không béo không ngấy. Đầu tiên dùng hoa tiêu để thơm dầu, sau đó đổ hết hạt lạc vào trong chảo, đảo đều liên tục, chảo vang lên tiếng nổ lách tách, sau đó vặn nhỏ lửa để từng hạt lạc ngấm dầu thơm thật đều, cuối cùng rắc một luống muối cộ, đổ toàn bộ vào bát sứ để ông có thể ăn lâu dài.

Thỉnh thoảng bà cũng rán cá. Mua cả một con cá trắm đen to béo về, cắt thành từng miếng sau đó ướp muối với rượu trắng khoảng vài ngày, từng miếng cá màu hồng nhạt trông hấp dẫn đến lạ. Đợi đến khi rán lên, phủ từng miếng trong bột mì trộn lẫn trứng gà, rồi thả chúng vào chảo dầu nóng rán cho bề ngoài giòn tan. Từng miếng cá vàng ruộm đặt ở đĩa, tới khi ăn thì chấm với nước mắm pha tỏi mang lên. Dùng để nhắm rượu, ông nội luôn ăn đến rung đùi đắc ý.

Ngoài ra, món gà rán bà tôi làm cũng ngon lắm. Chọn một miếng ức gà, cắt thành từng miếng nhỏ, kết hợp với vỏ quýt xắt nhỏ, hạt tiêu, đnh hương, thìa là và ớt khô. Bà nội rất chăm chỉ kết hợp tất cả các nguyên liệu, đổ dầu ra chảo đun nóng lên, sau đó đảo thịt qua sơ qua để những gia vị kia ngấm vào trong thịt. Ăn một miếng thịt gà, thêm một chén rượu, ông nói ấy mới là thú hưởng thụ của vua.

Đôi khi buổi tối ông nội không ngủ được lại dậy uống đôi chén rượu. Ông năn nỉ bà làm ít đồ nhắm cho mình, bà vừa càu nhàu vừa dậy xắn ống áo lên vào bếp. Khi rán trứng bà thường đánh ba quả và đảo cho đều bằng đũa, thêm muối với giấm trắng sẽ giúp món trứng xốp và ngon hơn. Sau đó ra vườn nhổ một ít hành lá, xắt nhỏ bỏ vào trong bát trứng rồi đánh lên. Ông nội vui vẻ nhìn bà bắc chảo lên bếp, đổ dầu rồi trứng vào phát ra tiếng “xèo” nghe càng vui tai hơn. Chẳng mấy chốc một đĩa trứng vàng ruộm đã xuất hiện. Ông ngồi vào bàn, ăn một miếng trứng, uống một hớp rượu, nhìn bà ngoại rất đổi triu mến.

Tôi hỏi bà, tại sao không cho ông uống rượu nhưng vẫn làm đồ nhắm cho ông, thì bà vừa đan áo len cho ông mặc vào đông vừa chầm chầm trả lời: “Có lẽ là đời trước bà nợ ông ấy.” Xong bà ngược lên mỉm cười. Trong phòng ngủ bên kia, ông còn đang cất cao giọng hỏi: “Bà nó ơi, tối nay ăn gì nhỉ?”

Trước có Kim Thánh Thán viết nên “Ba mươi ba lúc khoái”, tính tình phóng khoáng, cũng có thể nói là một nhân sĩ phong lưu. Sau có Lâm Ngữ Đường rong chơi cũng bắt chước làm, ta yêu lò bếp ba tấc, không nói đời người, chỉ kể chuyện ăn uống.

Bóc vỏ đào mật, ngón tay dính nhựa quả, cẩn thận từng li từng tí cuối cùng cũng xong một quả. Đưa tay lên mút thấy ngọt ngào, cẩn

một miếng dày áp thịt quả và chớp mắt liên hồi, vậy chẳng khoái lắm sao?

Trời đông giá rét hà hơi cũng thành băng, ra ngoài giữa trời tuyết rơi để mua một cây kem ốc quế vị va-ni, run rẩy nâng đôi tay đã đeo găng tay lên môi, quyết định cắn một miếng kem. Kem va-ni có mùi thơm đậm đà lan dần ra đầu lưỡi, cùng với sự lạnh lẽo của kem kích thích bỗng chốc thi nhau chen lên đầu, vậy chẳng khoái lắm sao?

Mùa hè ăn lẩu, nồi lẩu sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên làm người ta mồ hôi đầm đìa. Gắp một miếng thịt bò, nhúng vào nồi nước dùng vài lần, chỉ trong thoáng chốc miếng thịt đổi màu, rồi chấm vào nước tương, nhân lúc thịt còn nóng thì cho vào miệng, vị cay tê nơi đầu lưỡi xông thẳng lên đầu, trước ngực sau lưng mồ hôi chảy như thác, vậy chẳng khoái lắm sao?

Ăn mì thịt bò, màu đỏ là ớt cay, màu xanh là rau thơm, màu trắng là củ cải, thớ thịt bò nổi sùng sục trên mặt nước, nhất định phải ăn một miếng thịt gân, muốn lớn hơn thì ăn miếng mặt, cuối cùng uống một hớp canh nóng, vậy chẳng khoái lắm sao?

Khi đói lả, đến cửa hàng bánh bao mua mấy cái bánh bao nóng hôi vừa ra lò, tách ra hai nửa, hâm nóng đồ ăn thừa rồi kẹp trong bánh bao nóng, vê vê nặn nặn, cắn một cái, miệng tràn đầy vị dầu, há miệng nhai, đồ ăn thừa nhưng vị cũng ngon, cộng thêm bột bánh bao béo ngậy, vừa đúng vị, vậy chẳng khoái lắm sao?

Bà ngoại ướp đậu muối mùa đông, tôi đứng bên cạnh giương mắt nhìn, chờ lúc cần thì đưa đồ cho bà, lâu lâu tiện tay lấy một cây ngửa đầu ăn, thật dài, lại chua chua, mùi thanh thanh, vừa đúng vị, càng ăn càng thơm, vậy chẳng khoái lắm sao?

Ăn thịt cá lại, cắt hai quả cà chua nhỏ, phủ lên một lớp đường trắng, trộn đều rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó lấy ra uống cùng với mấy ly trà, vừa ăn vừa xem ti vi, ngọt ngào và tươi mát, vậy chẳng khoái lắm sao?

Mua được từ chợ biển cá tươi, rửa sạch rồi bỏ vào chảo chiên, cho vài muỗng canh giấm, thêm một muỗng canh rượu cao lương, chậm rãi ăn cá, chậm rãi nhấm rượu, ngồi ngây người một lúc, vậy chẳng khoái lắm sao?

Tan làm đi ngang qua McDonald, mua cheeseburger hai tầng, một cánh gà chiên, một ly cô ca, dặn họ cho ít đá thôi, há miệng to cắn một miếng burger, lại lấy tay cầm cánh gà đầy dầu mỡ, ăn một loáng là hết, uống một hộp cô ca lạnh, ợ một tiếng vang dội, vậy chẳng khoái lắm sao?

Đến mùa cua, chọn một con cua to nhất mua về, để lửa vừa để hấp, mời hai ba người bạn thân, ngồi xếp bằng thành một vòng tròn, vừa tán gẫu vừa gỡ càng cua, không cắn được thì dùng kèm, mút gạch cua, gặm thịt cua, người người đều ăn như vậy, không có một chút lịch sự, vậy chẳng khoái lắm sao?

Say rượu, sau khi tỉnh lại đầu đau như muốn nứt ra, người yêu phải nấu một nồi cháo trắng, gạo ít nước nhiều, một chén cháo thanh thanh đậm bạc ăn kèm với đậu hũ thối, cháo trắng cứ thế đi vào hết dạ dày, dùng đũa chấm chấm chén cháo, nhấm nháp trên đầu lưỡi, vậy chẳng khoái lắm sao?

Tìm một bộ phim điện ảnh hài hước, tắm xong, chưa kịp chờ cho tóc khô, mặc đồ ngủ thoải mái, vùi người vào ghế sa lon, nắm một nắm đậu phộng, một bên ngồi coi, một bên há miệng cười toe toét, lâu lâu ném vào miệng mấy hạt đậu, vậy chẳng khoái lắm sao?

Rồi đến mùa vải, mua vải chất dày trong tủ lạnh, tan làm, việc đầu tiên là rót một ly nước lọc, sau đó lột vài ba quả vải đã lạnh đến công trong tủ lạnh bỏ vào ly, “túm” một tiếng, sau đó uống, mát mát lành lạnh, tựa như mùi rượu trái cây, vậy chẳng khoái lắm sao?

Mấy ngày sốt cao, trong miệng vừa đắng vừa chát, nhạt nhẽo vô vị. Mẹ ở quê gửi lên mấy giỏ trứng gà, một ít nước dùng, bột bình tinh, còn có thêm một cặp lòng đồ ăn, phủ ở trên là hành lá cắt nhỏ, kể đến là thịt kho, thơm ngon, vậy chẳng khoái lắm sao?

Bạn rủ đi biển chơi, hi hi ha ha chuẩn bị xong tất cả, chuẩn bị bưng dưa hấu ra, loay hoay tìm dao xẻ, nước tràn ra theo từng lát cát, mỗi người cầm một miếng gặm, trên người còn nhỏ nước, trong miệng là miếng dưa hấu ngọt tựa mật ong, vài người kể chuyện cười, vậy chẳng khoái lắm sao?

Lười ra cửa, nhớ trong nhà còn một bao gạo Thái thượng hạng, thêm gần nửa muống giấm trắng bỏ chung vào, bắt lên nấu, bong bóng nhỏ nổi lênh bênh, trộn chút mỡ, rải vài muống chà bông với rong biển, nấu chín thì tắt bếp bưng xuống, múc một muống cho vào miệng, dầu mỡ đầy miệng nhưng lại rất ngon, vậy chẳng khoái lắm sao?

Bạn cho thịt đùi một con dê, lục tung nhà tìm nồi chưng thịt, đầu tiên là rửa sạch nồi với thịt, sau đó bắt lên bếp hầm cả một buổi chiều, chờ cho thịt chín thì tắt bếp, vớt thịt ra cắt thành những miếng nhỏ, thêm mấy hạt táo khô, cà chua bi, rải xung quanh mấy hạt bo bo nếp rồi nấu tiếp, mùi canh thịt dê dần lan tỏa khắp phòng, cuối cùng trong chén chỉ còn một vài cọng rau, uống canh ăn thịt, mùi vị đậm đà làm xiêu lòng người, vậy chẳng khoái lắm sao?

Trong sân nhỏ nhà bạn nướng đồ, có thể nướng bất cứ cái gì. Đầu tiên là mấy thứ thường thấy như thịt trâu, thịt dê, đùi gà, lạp xưởng, rau cải đủ loại màu sắc, sau đó có người còn nướng cả hành tây, không biết ở đâu lòi ra thêm mấy củ khoai lang, rồi ngay cả táo cũng cầm tới rắc tiêu đặt lên nướng, sau đó cuộn vào cùng nướng với hành tây, cuối cùng là bọc một lớp giấy bạc nướng nghêu sò, còn lửa là còn nướng, vậy chẳng khoái lắm sao?

Luộc một quả trứng, nước sôi thì nhắc nồi, canh chừng ba phút, luộc theo kiểu hồng đào, bóp chút tương ớt phết lên trên, đơn giản nhưng hương vị mùi thơm ngon miệng, vậy chẳng khoái lắm sao?

Tiệm bán hoa hiên vàng hình như mùi vị hơi khác, về nhà suy nghĩ mấy ngày, vào chợ lại đúng lúc có người bán hoa hiên vàng phơi khô, mua một túi về nhà, chưng một con gà, uống canh ăn thịt gà, mà so với ngoài quán thì hoa hiên vàng này càng ngon hơn nhiều, vậy chẳng khoái sao?

Đầu hè mới có sen, mua một quyển sách mới, ngồi trên ghế xích đu hưởng chút gió hè. Lật vài trang, bóc một hạt sen cho vào miệng, gạo sen trong trẻo, tim sen hơi đắng nhưng cũng có thể chịu được, đọc thấy đôi chỗ thích thú thì cười rộ lên, vậy chẳng khoái lắm sao?

Tết thì ăn nhiều thịt gà, vào đêm giao thừa, cả nhà sẽ luôn nấu một nồi sủi cảo lớn, bung ra một tô to, người nhà gọi nhau mà ăn, chấm thêm chút giấm ăn, ăn mấy viên, nghe tiếng pháo hoa nổ bùng bùng loạn xạ, tất cả mọi người mặt đỏ bừng bừng, vậy chẳng khoái lắm sao?

Bóc một nắm hạt thông trong tay, tách từng viên từng viên, chưa ăn vội, chờ gom đủ mới bỏ vào miệng một lần, chậm rãi nhai, cảm

nhận từng hạt thông thơm dịu, phát ra tiếng “Ừ” đầy hài lòng, vậy chẳng khoái lắm sao?

3 giờ sáng tìm đồ ăn khắp nhà không thấy, cuối cùng lục hết trong tủ lạnh mới tìm được một quả dưa chuột, cắt thành từng đoạn ngắn, chế thêm một chén mù tạt với giấm, cầm dưa leo vẫn còn hơi lạnh cắn một miếng, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống, thật là chẳng khoái lắm sao?

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.6

“Ăn đôi khi là nỗi nhớ nhà, niềm khao khát, sự ấm áp, mong muốn được an ủi.” Một nhà triết học nào đó khi thấy câu này đã chạm đến nỗi niềm của những người xa quê.

Quê hương.

Mỗi năm Tết đến, trong nhà đều làm xúc xích. Tìm chỗ thôn quê đặt mấy bộ ruột lợn, nhận được thì rửa sạch sẽ. Mẹ tìm một cái thau lớn, đặt mười cân chân thịt lợn vào, không phải cắt nhỏ làm nhân mà là băm nhỏ toàn bộ rồi làm thành thịt viên, làm vậy thì xúc xích khi làm ra mới giữ được vị ngon. Trộn chút với rượu trắng, muối ăn, hạt tiêu xay nhỏ ướp với chút đường để trong mấy ngày. Sau đó rưới lên đầy thịt làm xúc xích, mỗi một cây đều được quét phủ đầy đủ, ước chừng một thau lớn.

Làm xúc xích là cả một quá trình từ từ, không thể sốt ruột. Chờ thịt ngấm đầy đủ còn phải đem đi phơi nắng, dưới mái hiên nhà một hàng thịt được xếp ngay ngắn chờ phơi khô, mỗi lần đi qua chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy nó. Chờ xúc xích phơi khô thì có thể bắt đầu xông khói. Mỗi lần xông khói thịt sẽ giống như trẻ con ngày lễ. Cả nhà đi tìm mùn cưa, cành tùng khô với vỏ quýt mùa đông làm nhiên liệu, như vậy lửa sẽ không quá lớn mà cũng có thể xông được xúc xích. Chúng tôi vừa tám chuyện vừa canh lửa, thỉnh thoảng vén

lò lên kiểm tra xem xúc xích đã đổi màu chưa, vây quanh lò ca hát đôi lúc là nhảy múa. Tuyệt vời nhất là lúc đợi xúc xích xông xong nhét mấy củ khoai lang vừa mới đào vào không ngừng nghỉ, ăn một củ khoai lang nướng nóng bỏng tay, ngày hôm đó quả thật là quá viên mãn.

Xúc xích vừa mới xông sẽ được xem xét để chọn một cây ngon nhất làm cơm tối, cắt thành lát mỏng, đặt trên cơm nấu chung, cơm chín thì xúc xích cũng chín theo, hiện lên màu vàng óng ánh của dầu mỡ. Tôi không dẫn lòng được múc một thìa cho vào miệng, mùi rượu, mùi thịt, mà đặc biệt còn có mùi củi đốt cùng nhau xông lên, đây gọi là vị nhà.

Sau đó, cho dù đi đến đâu, mẹ tôi cũng sẽ gói cho tôi một ít xúc xích. Lúc nhớ nhà thì cắt một đoạn, hấp lên hoặc xào cùng với thức ăn, cứ như vậy, nỗi nhớ quê sẽ vơi đi một chút, hoặc là lại nhiều hơn.

Cảm xúc khi yêu một ai đó và khi muốn ăn thứ gì đó là giống nhau: nhưng nhớ đến còn cào ruột gan, như thể trong đầu có một con quỷ nhỏ liên tục nhắc nhở bạn. Cảm giác đó chính là dục vọng.

Đôi khi từng ký ức ngọt ngào bên nhau hiện lên trong tâm trí: nắm tay nhau đi qua từng con phố hay cùng nhau xem một bộ phim. Vui đầu trong lồng ngực anh tựa như cả thế giới. Nhớ lại lúc ăn bánh ga-tô rừng đen cũng vậy, kem bơ vương trên đầu lười, mùi sô-cô-la đậm đà phủ cả chiếc bánh, mỗi khi nhắm mắt lại hình tưởng là thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Dĩ nhiên cũng có những cay đắng. Tự hỏi tại sao anh ấy muốn chia tay, hay là anh ấy đã quên mình. Loại cay đắng ấy lan ra một chút một, muốn dừng lại, nhưng hoàn toàn vô ích. Nó y như khoảnh

khắc ăn canh mướp đắng, dầu biết ăn vào là đắng nhưng cứ ăn không ngừng nghỉ như thể uống rượu độc giải khát vậy, tất cả chỉ vì dục vọng không thể nào dừng lại.

Thức ăn và tình yêu giống nhau thế đấy, có thể mang lại cho ta sự mãn nguyện, niềm vui và nỗi đau. Yêu đúng người giống như ăn được thức ăn ngon nhất, bất ngờ mà hạnh phúc, mà yêu sai người thì lại chẳng khác nào ăn phải đồ hỏng, chẳng có gì ngon cả.

Thế nhưng, dục vọng còn tồn tại, ta vẫn cứ yêu, hoặc vẫn kiếm tìm đồ ngon.

Thực ra ấm áp là một khái niệm rất trừu tượng. Nó không chỉ là một loại cảm giác trong nội tâm, chưa chắc đã tồn tại, song trớ trêu thay ai ai cũng muốn có nó.

Qua con ngõ nhỏ, một ông lão đẩy chiếc xe ba bánh nhỏ bán khoai lang nướng. Hương vị có thể không ngon lắm, nhưng vẫn muốn mua một củ. Cầm củ khoai nóng trên tay, chầm chậm bóc vỏ, dần dần màu đỏ bên trong hiện ra, cắn một miếng mà ấm áp cả cõi lòng.

Hồi bé, vào mùa đông, trước khi đi học bà đều bưng một bát cháo trứng nóng hổi cho rất nhiều đường, sợi trứng gà với một chút rượu. Bà ngoại vừa nhìn tôi húp bát cháo vừa nắm tay tôi mỉm cười, ừ, bây giờ ấm rồi, ra ngoài gió bắc thổi mạnh thế nào cũng không sợ nữa.

Tôi cuộn mình cùng bạn trai trên sofa xem phim, bên ngoài có tuyết rơi. Chúng tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên nảy ra ý định muốn ăn mì, thế là bắt tay úp mì ăn liền, hơi nóng bốc lên,

cả hai cùng ăn xì xụp. Bộ phim kia đã bị chúng tôi lãng quên mà hộp mì lại khiến chúng tôi cảm thấy ấm áp, quên đi cái lạnh.

Đa số sự ấm áp của thức ăn sẽ khiến bạn nhớ mãi, nó giống như mặt trời tỏa nắng vậy.

Khi thất tình bạn thích ăn hơn bao giờ hết, như thể trong ngực có một khoảng trống lớn mà chỉ có thức ăn mới có thể lấp đầy. Máy móc ăn kem va-ni, cầm cái thìa múc kem cho vào miệng, kem có vị ngọt, ăn vào miệng hòa tan được phần nào vị đắng. Hoặc là ăn khoai tây chiên, ăn từng cái một, ngoài giòn trong mềm, vừa mới rán qua thơm phưng phức chấm với sốt cà chua, cứ như thể chỉ cần ăn thế này bạn sẽ quên hết mọi điều không vui.

Trong các bộ phim truyền hình TVB, nữ chính thường nói một câu: “Không vui à? Vậy anh/chị ăn bát mì đi!” Nhiều khi cảm thấy lạc lõng, trống vắng, hay thậm chí có cảm giác bị cả thế giới bỏ rơi, tất cả những gì bạn cần là thức ăn. Cảm giác ấy tuyệt vời lắm. Thức ăn là người bạn trung thành của chúng ta, mãi mãi ở bên ta không bao giờ rời bỏ. Nó vẫn ở đó mỗi khi ta cần đến, là chỗ dựa vững chắc nhất cho ta.

Một lần nọ bị ông chủ mắng, tôi đứng giữa dòng người tấp nập qua lại mà cảm tưởng bản thân bị thế giới phản bội. Đến một tiệm bánh mua một chiếc bánh mới ra lò, sáng khoái ăn một miếng, thời khắc đó tôi mới nhận ra nó gần gũi thân thương đến nhường nào, hương thơm quen thuộc cho tôi sức mạnh. Lau khô nước mắt, bưng bưng khí thế làm việc. Bởi vì tôi biết, ít nhất thức ăn sẽ không bỏ rơi tôi.

An ủi chúng ta đôi khi chỉ cần câu đó: “Bạn có muốn ăn một bát mì không?”

Chúng ta nuôi dưỡng sự thèm ăn và tâm hồn của chính mình bằng thức ăn. Từ từ thưởng thức từng miếng ăn, và rồi cảm nhận sức mạnh mà chúng mang lại cho ta.

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Dược
www.TruongDinh.vn

Chương 4.7

Khi còn bé tôi là đứa trẻ rất kén ăn, chỉ ăn thịt lợn mà không ăn bất kì loại thịt khác. Thịt bò, thịt cừu không bao giờ chạm vào, gà vịt cá tôm cũng gần như vậy. Thế là người lớn trong nhà đành phải tìm cách chế biến thịt lợn với đủ mùi vị khác nhau cho tôi để tránh tôi kén ăn đến mức không ăn cả thịt lợn. Để giương cao ngọn cờ cân bằng dinh dưỡng, họ gần như đã cố gắng tìm mọi cách chế biến thịt lợn.

Món ăn bà ngoại tôi nấu ngon nhất là thịt nhồi. Thịt lợn xay nên chọn từ thịt ba chỉ, thái vuông vức, thêm một ít củ mã thầy tươi, băm nhỏ cùng với thịt nêm cùng gừng và rượu vang, chắt bớt nước rồi bỏ muối và hạt tiêu, cuối cùng cho một ít bột gạo đều rồi nhồi vào đậu phụ hoặc làm thành thịt viên. Cho một ít dầu vào nồi nước, đun nóng rồi thả đậu phụ hoặc thịt viên vào, đun sôi một lúc; trước khi bắc nồi ra rắc một ít hành lá xắt nhỏ, bột ớt đỏ để trông đẹp mắt hơn. Cắn nhẹ một miếng mà ngon không tưởng.

Sở trường của ông ngoại lại là thịt viên. Bí quyết độc quyền của ông về thịt viên là sử dụng thịt thăn, băm thịt thật nhỏ bằng dao thì thịt ăn mới ngon, vừa giòn vừa ngọt ăn mãi không chán. Trộn nhân thịt viên xong, ông ngoại bắt đầu bắc nồi lên bếp, xào qua cà chua, cho thêm nước cho đậm đà mùi vị, rắc một ít mộc nhĩ, tôm khô, sau đó dùng muống sứ thả từng viên thịt béo ngậy vào trong nồi nước.

Cuối cùng cho mấy cây cải ngồng non và một ít dầu mè. Ăn canh thịt viên chính là sự ấp áp chỉ có thể thưởng thức ở nhà.

Còn cậu dì lại rất giỏi chế biến các món ăn làm từ xương. Món sườn xào của dì rất tuyệt vời. Từng miếng xương sườn bay thẳng vào nồi nước cùng với hồi, quế và đinh hương, rồi thả một ít tỏi được đập nhỏ, đổ nước mắm, một bát nước, một bát rượu gạo, sau đó cho khúc mía tươi đun nhỏ lửa trong hai giờ, cuối cùng rắc một ít lá tỏi khi bắc nồi ra, múc canh ra húp ăn xì xụp một cách tự nhiên. Đó là sự hưởng thụ mỹ mãn nhất. Trong khi đó, cậu tôi dành rất nhiều tâm huyết vào món thịt chiên xù. Đầu tiên xay bột, ngâm gạo, hồi, ớt khô, tiêu xào với nhau cho đến khi có màu vàng óng, các gia vị khác thì nghiền ra. Lúc này cần chuẩn bị thịt, sau khi chọn được thịt chân giò thì cắt thành miếng to, ướp rượu, nước mắm và bột đậu hơn một giờ, sau đó trộn từng miếng thịt vào bột nghiền đặt vào chảo trong một giờ. Đến khi ăn, bạn sẽ tự hào về chuỗi thức ăn đỉnh cao của mình.

Cuối cùng là mẹ tôi, bà không nấu ăn nhiều nhưng vì khẩu vị hồi bé của tôi nên cũng học nấu món thịt xào. Thái thịt ba chỉ thật mỏng, rang khô trong chảo, sau đó bỏ thêm rau: khi là ngó sen, khi là hành hoa, khi là đỗ Hà Lan, khi là măng... xào thịt với lửa to, nêm với nước mắm, hạt tiêu. Bữa ăn kiểu này tôi thực sự không biết nói là ngon như thế nào, nhưng vì mẹ tôi đã làm quá nhiều lần nên tay nghề đã phát huy, hương vị giống như ở nhà, mỗi khi ăn tôi vẫn có thể ăn một bát cơm lớn.

Cảm ơn thịt lợn, đã cho tôi một cuộc sống khỏe mạnh.

Cảm ơn người nhà họ Tạ, họ kiên trì chăm chút cho tôi từng cái ăn.

Hết phần 4

ĂN NO MỚI CÓ SỨC YÊU ĐƯƠNG

Thái Yếu Yếu Bất Cật Được
www.TruongDinh.vn

Phụ Lục

Hoặc ít hoặc nhiều đã có vài lần bạn bè nhờ mua đồ khi sống chung cùng nhau. Họ luôn nói rằng, trông eo thể kia thì làm sao mới có thể đi thẳng vào trái tim của người mang thức ăn khuya cho mày đây? Thật là khó.

Một bát mì nóng hồi được chào đón hơn một đĩa cơm rang trứng.

Cánh gà nướng gây xúc cảm hơn chân gà.

Một suất sủi cảo với trứng, giấm và rong biển lại là một truyền thuyết giữa đêm đông.

Nếu mua được cháo với salad tươi, bạn chắc chắn là người được chào đón nhất mùa hè.

Đừng gọi thịt viên cho malatang, bởi nó sẽ bị bỏ lại.

Bạn bè Vân – Quý – Xuyên[1], hãy gọi ngay ốc lợn chưng.

Thịt hầm chín vừa tới, nhưng xin hãy chọn bột khoai lang thay vì mì ăn liền, bởi nếu không mang về mở ra bạn sẽ phải thất vọng vì món canh.

Nếu nhớ M, đừng chọn khoai tây chiên nữa mà hãy chọn cánh gà.

Bún xào cũng là một lựa chọn an toàn.

Nếu bạn mua bánh bao tôm, bỏ câu nướng, thêm cải rổ xốt dầu hào thành bữa khuya cho bạn mình, thì dù bằng giá đến đâu cũng bị bạn làm cho tan chảy.

Ốc xào đừng quên mua bia mang về.

Nếu có trái cây, hãy mang theo một hộp sữa chua!

Những chiếc bánh pancake giữa đêm khuya cũng là một lựa chọn tuyệt hảo! Hãy nhớ không nên buộc kín túi bóng, để chừa một hở nhỏ giúp lớp vỏ không mất đi độ giòn!

Để mì lạnh trở nên gần gũi dân dã hơn, hãy xin chủ quán một ít dưa chuột góp.

Nếu cửa hàng tiện lợi là lựa chọn duy nhất, hãy mua một gói bánh bao đông lạnh với khoai tây chiên, sau đó nấu chung trong một nồi và ngồi xem phim cùng nhau!

Mấy loại mì như mì xào, mì trộn, mì khô nóng[2] phải tính thời gian đi đường thật chính xác.

Nếu có thêm món canh đựng trong lọ sành càng tuyệt, bạn bè của bạn sẽ mừng đến phát khóc.

Tôi muốn hỏi có ai mua cho mình món chân giò kho thêm rau xà lách luộc không, tôi sẽ ghi tạc trong lòng suốt đời.

Tuy món kho phổ biến nhưng người bạn chọn chân gà và mè vịt ấy mới là người bạn thực sự, còn những người qua loa mua cỗ vịt là “low”.

Món ăn khuya trâu bò nhất trong trí nhớ là chân gà muối sả ớt.

Một hộp tôm hùm đất cay mang về cho bạn bè có hương vị thật phi thường.

Đỗ tương với lạc luộc, đó là sự kết hợp hoàn hảo chuẩn bị cho những người bụng không đói nhưng miệng lại thèm ăn.

Miến chua cay, mì trộn nước tương, đi ngang qua xin đừng bỏ lỡ!

Mua một miếng bánh ga-tô ở nhiệt độ 850C trong 24 giờ, kết hợp với một tách trà chanh, ấm áp mà không ngấy. Ấm và không quá béo. Nếu không, 7-11 hãy mua một cốc sữa đậu nành cùng với cơm nắm.

Nếu mang mi ăn liền, hãy nhớ chọn mua Lão Đàn Toan Thái, cẩn thận hơn thì mua thêm một cái xúc xích ngô.

Có một lần tổ chức ăn lẩu khuya, tôi mua cả bò ba chỉ về cho người bạn cùng phòng, cô ấy đã quỳ ngay tại chỗ.

Trứng xào cà chua ở quán ven đường cũng mua về cho bạn ăn.

Mùa hè luôn đợi chờ ta món chè khoai dẻo phủ đá bào ở một quán đồ uống ngon mở cửa muộn.

Chuẩn bị sẵn một ít trứng gà, dưa chuột và bánh mì trong tủ lạnh, khi bạn đói có thể làm bánh sandwich trứng cuộn!

Nhờ chuyển hộ con cua sang Đông Nam Á, ăn mà mừng rơi nước mắt.

Lần buồn cười nhất là một người bạn muốn ăn đồ cay, tìm mãi xung quanh không thấy một quán ăn khuya nào, thế là mua canh miến gà và một chai Laognama ở cửa hàng tiện lợi.

Phát điên lên, có một lần bạn cùng phòng đói bèn lôi cơm nguội, hộp thịt xay và hai quả trứng gà để nấu cháo mặn.

Cá nướng than hoa không thể đóng gói được nhưng có thể mang nộm dưa chuột mộc nhĩ với con cá đã được làm sạch về, ắt hẳn cô bạn sẽ thích phải biết. Hãy nhớ đổ một ít dầu vào chảo và đun thật già.

Trước đây tôi từng làm ở một quán tôm trên thành phố, lần nào mua về cũng khiến tôi phải thốt lên đầy kinh ngạc.

Đậu rán trở thành món phụ cho nồi lẩu khuya.

Nửa đêm đi mua cơm rang xúc xích cho người bạn cùng phòng, cô ấy ăn hết sạch không sót hạt cơm nào.

Bánh trôi trứng gà rượu nếp là món an ủi lòng người nhất.

Không phải vì không mang hộ bánh canh mà không đủ tư cách bàn luận về đời người.

Nhìn người khác vui vẻ ăn món do chính mình tự tay nấu cũng là một niềm hạnh phúc (Tất nhiên tôi phải ăn cùng một vài miếng).

Tôi từng ảo tưởng hàng trăm, hàng nghìn lần bất kể ngày đêm; khi chạy bộ khi ở trong mơ, tôi đều muốn cất lên ba tiếng “Em yêu anh”.

Mở một quyển sách cho anh xem, tìm ba chữ “em yêu anh” rồi đánh dấu nó bằng bút highlight.

Gọi điện hỏi anh đang làm gì, ăn tối món gì, có bị táo bón không, sau đó bình tĩnh tỏ tình em yêu anh.

Tặng anh chiếc bánh sinh nhật tự tay làm để anh có thể thấy dòng chữ “em yêu anh” bằng hàng việt quất căng mọng.

Uống một chai Jagermeister để tăng sự dũng cảm, sau đó lao đảo tiến đến ôm chầm lấy anh từ đằng sau.

Tháng Năm đi bơi cùng anh, dưới làn nước lạnh lẽo hét to rằng em yêu anh.

Nấu món trứng gà xào cà chua, cá kho chua cay, thịt rang cháy cạnh cho anh như thể đôi ta đang sống bên nhau rồi gấp miếng thịt cuối cùng cho anh.

Ước đi du lịch cùng anh, nếu anh muốn ngoại tình, em sẽ khóc òa hét to em cũng yêu anh, đừng bỏ em đi.

Chúng ta cùng xem phim, em lén nhìn anh, dựa vào vai anh.

Đi đến dưới tầng nhà anh, gọi điện bảo anh ló đầu ra rồi vẫy tay để anh biết em không ngủ được vì rất nhớ anh.

Nhắn tin khi thấy ai đó thích anh, khẳng định em vẫn là người thích anh nhất.

Gửi cho anh bức ảnh chụp trộm, để anh biết em vẫn yêu anh nhiều lắm.

Học bài hát tình yêu để hát cho anh nghe, cho dù không hay cũng phải hát cho bằng hết.

Viết một lá thư tỏ tình, nói rằng em yêu anh từ ngày nào và cũng nói thẳng có thể sẽ hết yêu anh vào một ngày nào đó.

Mua bộ đồ lót gợi cảm khi anh đến chơi.

Em cũng có thể chọn một chiếc nhẫn kim cương, giả vờ trao cho anh và bình tĩnh hỏi, anh có đồng ý lấy em không?

Có lúc sẽ giận dỗi, sẽ mắng anh, sao lại yêu anh như thế.

Nhìn anh, khi không kìm lòng được lại thốt lên em yêu anh.

Muốn học lái máy bay để có thể vẽ ra ba chữ “em yêu anh” trên bầu trời bằng vệt khói máy bay.

Nếu ai đó hỏi em, em sẽ ưỡn ngực tự hào nói rằng, tôi yêu anh ấy đấy! Để cho tất cả mọi người biết tình cảm của em dành cho anh.

Em muốn làm một pptt về tình yêu dành cho anh, giống như đi giao đề án vậy, đeo kính, đi giày cao gót, nghiêm túc giải thích từng trang em yêu anh thế nào.

Khi không thấy anh, em sẽ để lại lời nhắn trên Weibo, rằng em nhớ anh lắm.

Đi tập gym đi spa đi mua sắm quần áo mới, sau đó trông thấy khuôn mặt đầy ngạc nhiên của anh, nhoẻn cười nói tất cả đều vì anh.

Nếu anh chơi game, em cũng muốn đi cùng, chọn nghề y tá, đồng hành cùng anh để thăng cấp đánh quái.

Mặc một chiếc áo phong có tên anh trên đó, thấy anh lại hát cảm đầy đặc ý.

Thấy anh ăn kem, nắm lấy thời cơ kem dính trên miệng để hôn anh.

Nếu đi nhảy bungee, em sẽ nói với cả thế giới rằng em yêu anh ngay trước khi nhảy.

Gửi bưu thiếp từ khắp nơi trên thế giới cho anh, viết “em yêu anh” bằng đủ thứ tiếng khác nhau.

Mỗi khi anh bật cười vì chúng thì anh sẽ biết em hạnh phúc như thế nào khi nhìn thấy anh.

Khi không vui em sẽ nhảy cho anh xem, mời anh cùng nhảy để anh vui vẻ trở lại.

Nếu tình cờ gặp anh tại đám cưới của người khác, em sẽ cố giành lấy bó hoa cưới của cô dâu, dùng may mắn này để chứng minh em muốn ở bên anh.

Chụp ảnh lúc đắp mặt nạ ở nhà rồi gửi cho anh, nói đùa anh đã nhìn thấy bộ dáng xấu của em rồi, xin lỗi không thể ở bên nhau được nữa.

Lúc chạy bộ nghe thấy nhạc yêu thích liền dừng lại, nghe xong hăm hở chạy ngay đến trước anh, thở hổn hển nói em... yêu... anh

Ăn món anh yêu thích nhất định sẽ mang đến cho anh, sau đó nhìn về hài lòng nói cảm ơn của anh. Em sẽ trả lời đừng khách sáo, bởi vì em thích anh.

Nếu có thể ra một cuốn sách, em sẽ in câu “Em yêu anh” ở ngay trang tiêu đề.

Sau khi im lặng, cứ liên tục lẩm nhẩm trong đầu muốn nói với anh rằng đến khi em bùng phát sẽ xô ra hết đấy, không dừng giữa chừng đâu.

Học vẽ xong, em muốn tặng bản phác thảo góc nghiêng của anh, vẽ lông mi hơi cong, chiếc mũi thẳng và đôi môi mím chặt. Anh thấy nó sẽ biết em yêu anh biết nhường nào.

Nếu có cơ hội làm bữa sáng cho anh sẽ khéo léo rán trứng ốp-la tình yêu cho anh.

Giả vờ khổ não bâng quơ hỏi anh thích một người làm sao bây giờ, nếu anh hỏi là ai em sẽ nhìn sâu vào đôi mắt anh và dững cảm nói có lẽ không phải anh đâu.

Tặng sô-cô-la nhân ngày Valentines, cố tưởng tượng ra cảnh anh ăn sẽ thấy nó không hề ngọt ngào.

Chăm sóc thú cưng giúp anh, đồng thời cưỡng ép dụ dỗ nó giúp em theo anh.

Nếu ốm sẽ đến chăm sóc anh, nấu cháo, giục uống thuốc, rót cốc nước ấm cho anh. Nếu anh cảm động em sẽ phát tay nói không có gì, không phải vì em thích anh đâu! Ha ha ha.

Khi anh có hành động mập mờ với một ai đó, em sẽ vỗ tay thật to, thốt ồ lên, thích ghê nha.

Bàn luận với anh về tình yêu vĩ đại từ cổ chí kim, và rồi bình tĩnh phân tích tình cảm của đôi ta, giải thích em yêu anh đến nhường nào.

Hàng trăm lần, nếu chẳng thể ngừng nhớ về anh sẽ gọi điện nói em nhớ anh lắm.

Em cũng muốn tìm một bông tuyết, ép nó trong túi nhựa PVB rồi tặng anh.

Mặc trang phục giống nhân vật chính trong phim “Những cây cầu ở quận Madison”, nói em không muốn dùng cả đời để quên anh.

Cưỡng hôn anh cưỡng hôn anh cưỡng hôn anh.

Bắt chước dáng vẻ hằng ngày của bạn, từ cử chỉ hành động đến nét mặt thần thái, nếu anh hỏi tại sao sẽ nghiêm túc trả lời, bắt chước là biểu hiện cao nhất của tình yêu.

Cho dù cổ họng bị đau, em cũng phải học cách nói ba chữ ấy bằng cử chỉ tay, khẩu hình miệng.

Đặt mặt khẩu điện thoại là sinh nhật của anh, bình tĩnh thú nhận nguyên nhân khi bị anh phát hiện.

Em cũng rất muốn được khóa thân trong chăn chờ anh.

Khi anh vô tình đánh rơi một đồng xu khi lấy tiền tiết kiệm, em sẽ lặng lẽ nhặt lên, mài nó thành cái thẻ khắc tên anh, sau cùng kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện.

Cũng đã từng nghĩ mua bảy viên ngọc trên Taobao để anh triệu hồi rồng!

Pha cà phê cho anh uống, phát tay lên đầy kiêu ngạo, nói: “Có ngon không, người đàn ông em yêu?”

Đọc sách cho anh nghe, chọn một câu chuyện tình yêu tuyệt vời, ha ha, như vậy mới có thể che sách hỏi anh biết tấm lòng của em chưa.

Nếu một ngày nào đó anh khen em mặc váy đẹp, thì em sẽ mặc nó suốt cả tuần! Ngày ngày xuất hiện trước mặt anh.

Thực ra cũng sợ làm phiền anh lắm, nếu anh có trách em sẽ nói vì em yêu anh mà.

Tìm một chai rượu vang ngon và chia sẻ cùng anh, đến khi chén choáng say sẽ hỏi to về phía hoàng hôn, rằng đôi ta muốn ở bên nhau không?

Đi hát karaoke sẽ đặt bài Em chỉ quan tâm mình anh rồi nghe anh hát.

Em cũng nghĩ một ngày nào đó muốn theo dõi anh, đội bộ tóc giả bị anh phát hiện, sau đó bực bội gỡ tóc giả xuống, hét thật to con mẹ nó ai bảo em thích anh thế chứ.

Móc nối với nhân viên quản lý thang máy cũng hay, cố tình nhốt chúng ta trong thang máy. Và ở trong không gian chật hẹp lạ kì ấy, hiệu ứng nội tiết tố sẽ khiến đôi ta ôm chầm lấy nhau chẳng.

Nếu một ngày nào đó có thật nhiều tiền, em cũng sẽ đến trung tâm thành phố làm một tấm biển quảng cáo LED chứa đầy tình yêu của em dành cho anh.

Có một câu nói, chiêu thức cũ ắt có hiệu quả, cách xếp nệm dưới bãi cỏ nhà anh có lẽ nên thử một lần.

Bí mật trồng cây non gần nhà anh, nếu chờ nó cao lên em vẫn còn yêu anh thì sẽ dẫn anh đi xem nó và hôn anh dưới gốc cây.

Mua tặng anh con vẹt mà em đã dạy nó nói “em yêu anh” từ trước.

Nếu anh lái xe chở em đi cùng, em sẽ ngồi ở ghế sau làm khẩu hình “em yêu anh” qua gương chiếu hậu. .

Rủ anh cùng ăn McDonald, nhân lúc anh đi vệ sinh nhanh tay viết dòng chữ “I love you” bằng sốt cà chua.

Đăng bài trên bảng tin Weibo, viết bằng giọng điệu bình thường nhất, rằng sớm mai thức dậy yêu anh thật nhiều khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Mỗi khi buồn sẽ nhớ tới anh, cất lên một câu rằng tốt quá có anh ở bên

Tôi nghĩ nếu có thể tặng cho anh một miếng hoa nãi cuối cùng khi ăn lẩu, thì đó chính là cách bày tỏ cao quý nhất của em.

Ha ha ha, có thể đan áo len cho anh, quần lót bằng len cũng hay lắm.

Em muốn đến Himalaya cùng anh, ôm anh trong tuyết và cất tiếng “em yêu anh” ở nơi cao nhất mang lại cảm giác rất tuyệt vời.

Cũng nghĩ có nên viết những lời yêu thương lên tờ giấy note nhỏ nhỏ hay không.

Mật khẩu cửa nhà là tên của anh.

Có lẽ trong cơn mơ vô tình cất to tiếng yêu.

Nếu cách bạo lực chẳng sai, em sẽ tiến đến trước anh túm lấy cổ áo và nói chị đây thích anh.

Nuôi tóc dài vì anh, cắt ngắn cũng vì anh.

Em cũng sẽ mua đồ lót gợi cảm, liệu sự cố gắng này có chứng minh được em yêu anh không?

Nó không quá thấp để lén đùì khi ngồi cùng nhau.

Nếu ai đó nói xấu anh, em sẽ cho hắn một trận như xương.

Rốt cuộc có bao nhiêu, không biết nữa, cho dù em lợi hại tới đâu thì cũng chẳng có ai để em nói câu “em yêu anh”.

Chú thích:

[1] Cách gọi tắt của ba tỉnh Vân Nam, Quý Châu và Tứ Xuyên

[2] Có tên là mì “lo mien”

HẾT.